BETTIE PAGE SUNAR

Kütüphaneci

LOGAN BELLE

kitapyurdu.com

BETTIE PAGE SUNAR

Kütüphaneci

KÖLELİK VE HAKİMİYET, SADİZM VE MAZOŞİZM.
HAZZIN HİZMETİNDE. BDSM.

Pin-up kraliçesi Bettie Page'in yüzyılı ilham veren erotik cazibesinden ilham alan bu romanda Logan Belle, utangaç bir kütüphaneciden cinselliğini keşfe çıkan cüretkar ve tutkulu bir kadın karakter yaratıyor. Regina.

Güzeller güzeli ve kitap düşkünü Regina Finch, çok çabalamış ve hayallerindeki işe girmişti. O artık New York Halk Kütüphanesi'nde bir kütüphaneciydi. Ancak çok geçmeden kitap raflarının arasında tanışacağı genç ve hovarda milyarder, ona, kirli cinsel maceralarla dönen, tanımadığı bir dünyanın kapılarını açacaktı. Regina'nın cinsel hünerlerini keşfedip sevdiği adamı ihmalden çıkarabilmesinin tek yolu, dünyanın en popüler fetiş modeli Bettie Page'le tanışmaktı... Page, Regina'nın rol modeli olacaktı.

"İlk defa erotik bir romana beş yıldız veriyoruz."
-Manhattan Reader

837528 ADN

Facebook Artemis Severler!
ARTEMİS
ISBN 978-605-142-251-0
9 786051 422510
www.artemisyayinlari.com

BETTIE PAGE SUNAR

Kütüphaneci

LOGAN BELLE

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu UĞUR

AB/387
ABG/174
AÇ/231
A/55

BETTIE PAGE SUNAR: KÜTÜPHANECİ

Logan Belle

Orijinal Adı: Bettie Page Presents: The Librarian
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Beril Tuccarbaşıoğlu Uğur
Türkçe Düzenleme: dramaRepublic
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmın Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Mart 2013
ISBN: 978-605-142-251-0
Sertifika No: 10905

Logan Belle © 2012
Bettie Page ® Bettie Page LLC 'nin tescilli markasıdır. www.BettiePage.com

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BETTIE PAGE SUNAR

Kütüphaneci

LOGAN BELLE

Aşk, tutku için büyük bir cezadır.

- ANNE ENRIGHT

1. Bölüm

Regina Finch, 5. Cadde'yle 42. Sokak'ın köşesinde durdu. İki yanından bir insan seli akıp geçiyordu. Dalgaların kayalıkları yalayıp geçmesi gibi. Regina, New York'a geleli bir ay olmasına rağmen şehrin sabah telaşına hala alışamamıştı.

Kalabalığın, dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Bu onun rüya işindeki ilk günüydü ve her bir dakikasının tadını çıkaracaktı. Drexel Üniversitesi, Kütüphane ve Enformasyon Bilimleri Bölümü'nden daha bir ay önce mezun olmuştu ve şimdi ülkenin en muhteşem kütüphanesindeki kariyerine başlamak üzereydi.

Kafasını kaldırıp Güzel Sanatlar binasına baktı. Beyaz kireçtaşı ve mermerden, son derece etkileyici bir yapıydı. Regina dünyada New York Halk Kütüphanesi'nden daha mükemmel bir yer hayal edemiyordu.

"İkizlere mi bakıyorsun?" diye sordu yaşlı bir kadın. Saçları öylesine beyazdı ki, neredeyse pembe gibi görünüyordu. Parlak, altın düğmeli, açık mavi bir takım elbise giymişti. Elinde sıkıca tuttuğu kristal taşlarla süslü tasmanın ucunda küçük, beyaz bir köpek vardı.

"Pardon?" dedi Regina.

"Aslanlar," diye açıkladı kadın.

Ah, aslanlar. Kütüphaneye çıkan geniş, taş basamakların iki yanında beyaz mermerden aslan heykelleri vardı. Taş kaidelerinde tüm asaletleriyle sanki içerideki bilgilerin bekçiliğini yapıyorlardı. "Aslanları severim," dedi Regina. Ev arkadaşı, sokakta onunla konuşan her kaçığa cevap yetiştirmemesi konusunda uyarmıştı onu. Ama Regina, Pennsylvania'lıydı. Kabalık edemezdi.

"Adları, Sabır ve Cesaret," dedi kadın.

"Öyle mi?" diye sordu Regina. "Hiç bilmiyordum."

"Sabır ve Cesaret," diye tekrarladı kadın ve yürüyüp gitti.

Regina yeni müdürü, Sloan Caldwell'e bir tanıtım turuna ihtiyacı olmadığını çünkü buraya küçüklüğünden beri sıkça geldiğini nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Sloan uzun boylu, havalı bir Yukarı Doğu Yaka sarışınıydı. Görüşmeleri sırasında Regina'nın gözünü fena korkutmuştu. Şimdi Regina işi almıştı ve Sloan daha da ürkütücü görünüyordu.

"Binayı dolaşırken not alsan daha iyi olmaz mı?" diye sordu. Regina telaşla çantasını açıp kalem kağıt çıkardı.

Beyaz mermer koridorda Sloan'ı izlerken binanın Fransız-Roma tarzı mimarisi ona Avrupa'nın önemli yapılarının fotoğraflarını anımsatıyordu. Ama babası ona sık sık New York Halk Kütüphanesi'ni başka bir binayla kıyaslamanın anlamsız olduğunu söylerdi. Burası nevi şahsına münhasır bir yerdi. Başlı başına, bir sanat eseri.

"Burası da Katalog Odası," dedi Sloan.

Kapısında durdukları görkemli odanın asıl adı, Bill Blass Katalog Odası'ydı. İçerisi koyu renk ahşaptan, alçak masalarla doluydu. Üzerlerine kütüphanenin karakteristik

bronz lambalarından yerleştirilmişti. Bilgisayarlar yirminci yüzyılın başlarını anımsatan bu odayla hiç uyuşmuyordu.

"Bilgisayarların internet erişimi yok," dedi Sloan bıkkın bir sesle. Kim bilir kaç kez aynı açıklamaları yapmak zorunda kalmıştı. "Tek amaçları ziyaretçilerin aradıkları kitapları bulmalarına ve numaralarını öğrenmelerine yardımcı olmak."

Regina, tabii ki bu sistemi hayatındaki diğer her şeyden daha iyi biliyordu. (Regina'nın en sevdiği şey, iyi işleyen bir sistemdi. Düzen onun için çok önemliydi.) Ziyaretçiler aradıkları kitapları bulduktan sonra numaralarını uzun masaların iki ucunda duran kalemliklerdeki küçük kalemleri kullanarak küçük not kağıtlarına yazardı. Günümüzün mesaj ve e-mail çağında insanların New York Halk Kütüphanesi'nde kalem kağıt kullanmak zorunda olması Regina'yı rahatlatırdı.

Sloan, Oxford ayakkabılarının yüksek topuklarını beyaz mermer zeminde tıkırdatarak yürümeyi sürdürdü. Uzun, düz saçlarını enseden atkuyruğu yapmıştı. Baştan aşağı Ralph Lauren'lar içindeydi. Tıpkı Regina'nın ev arkadaşının yaptığı gibi, Sloan Caldwell de onu şöyle bir süzüp kararını vermişti: Yanlış, tamamen yanlış. Regina, Manhattan'da kendisi dışında herkesin bildiği gizli bir kıyafet zorunluluğu mu var diye merak etti. Bu şehre taşındığından beri kendini *Invasion of the Body Snatchers* filmindeki yaratıklardan biri gibi hissediyordu. Sanki ona yakından bakan herkes New York'a ait olmadığını biliyor gibiydi.

"Ve burası da, kütüphanenin kalbi, Ana Okuma Odası."

Regina'nın babası iş için sık sık New York'a gelir ve Regina'yı da yanında getirirdi. Birlikte Amtrak trenine bi-

21/02/2014

nerler, Serendipity'de öğle yemeği yerler ve 5. Cadde'deki New York Halk Kütüphanesi'ni ziyaret ederlerdi. Bu onlar için bir baba-kız ritüeliydi. Rose Ana Okuma Odası'nın hafif küflü kokusu, babasıyla ilgili anıları o kadar hızlı ve keskin bir biçimde aklına getirirdi ki, kendini toplamak için daima birkaç dakikaya ihtiyaç duyardı.

Regina kapının üzerindeki yazıyı okumak için duraksadı. Milton'ın, 1644 tarihli, basın özgürlüğü konulu *Areopagitica*'sından alıntıydı: "*İyi bir kitap, yüce bir ruhun yaşam kaynağıdır; hayatın ötesindeki hayata ulaşmak için yazılmış ve mumyalanmıştır.*"

Oda nefes kesiciydi; büyüklüğü Regina'yı daima büyülemişti. Tavan on altı metreden yüksekti. Şehirde sıkça rastlanan, kahverengi taş evlerden ancak üç metre kadar kısaydı. Oda yirmi dört metre genişliğinde ve doksan metre uzunluğundaydı. Yani yaklaşık iki şehir bloğu kadar. Yuvarlak kemerli dev pencerelerden içeri güneş ışığı doluyordu. Tavandaki mavi gökyüzü ve bulutlar Yohannes Aynalem imzalıydı ve etrafları tahta işlemelerle, altın yaldızlı melek ve yunus oymalarıyla çevriliydi. Ama Regina'nın favorisi, dört katlı avizelerdi. Koyu renk tahta ve pirinçten yapılmışlar, ampullerin arasına iblis maskeleri oyulmuştu.

Sloan, Teslimat Masası'nın önünde duraksadı. Aslında burası bir masadan çok, odanın yarısına kadar uzanan bir komuta merkezini andırıyordu. Koyu renk ahşaptan yapılmış, yuvarlak, kemerli pencerelerle on bir bölmeye ayrılmış ve her bir bölmenin arasına bir Roma Dor sütunu yerleştirilmişti.

Sloan, bölmelerden birini işaret etti.

"İşte," dedi. "Yeni evin burası."

Regina'nın kafası karışmıştı. "Teslimat Masası'nda mı çalışacağım?"

"Evet," dedi Sloan.

"Ama ben arşivleme ve muhafaza uzmanıyım."

Sloan manikürlü elini kalçasına dayayarak onu eleştirel gözlerle süzdü. "O kadar yüksekten uçma istersen. Tamam, zekisin ama bu işe başvuranların hepsi öyleydi. Sen de diğer herkes gibi, çalışarak bir yerlere gelebilirsin. Ayrıca kütüphanenin arşivlerinden Margaret sorumlu. Onunla tanıştın mı? Kendini gayet iyi *muhafaza etmeyi* başarmıştır. Binanın temeli atıldığından beri burada olmalı."

Regina hayalkırıklığını gizleyemedi. Teslimat Masası'nda çalışmak hiç eğlenceli değildi. Orada oturup insanların not kağıtlarını alacak, isteklerini bilgisayara girecek ve bir görevlinin farklı kat ve odalardan o kitapları getirmesini bekleyip elinde numarasıyla masada bekleyen ziyaretçiye teslim edecekti.

Paniklememeye çalıştı. Herkesin bir yerden başlaması gerekti, öyle değil mi? Hem daha kötüsü de olabilirdi. Ya İade Masası'nda çalışsaydı?

Önemli olan orada olmasıydı. Nihayet bir kütüphaneci olması. Ve bu işe boşuna kabul edilmediğini ispatlayacaktı.

2. Bölüm

Regina evden getirdiği öğle yemeğiyle kütüphanenin önündeki basamaklara oturdu. Sütle dolu termosunu açıp 5. Cadde'ye baktı.

Yaşlıca bir kadın merdivenlerden inerken yanında duraksadı. "Sen yeni kütüphaneci misin?"

Regina dolu ağzını eliyle kapatarak "Evet, ben Regina," dedi.

"Hoşgeldin. Ben, Margaret Saddle."

Kadın tepesinde dikilirken oturmak tuhaf gelmişti. Regina pilili, keten eteğini silkeleyerek ayağa kalktı.

"Ah, evet. Arşiv odasında çalışıyorsunuz, değil mi?"

Margaret kafasını salladı. "Son elli yıldır."

"Vay canına. Çok etkileyici."

Margaret'in çene hizasında beyaz saçları ve soluk mavi gözleri vardı. Yanaklarına sürdüğü pudra dışında makyajsızdı. Boynuna iri incilerden bir kolye takmıştı. Regina gerçek olduklarını tahmin etti.

Kadının bakışları binaya kaydı. "Burası insanın bütün kariyerini adamasına değecek bir yer," dedi. "Gerçi Brooke Astor'ı kaybettiğimizden beri her şey tepetaklak gidiyor ya neyse. Seninle tanıştığıma sevindim. Ben dördüncü kata-

21/02/2014

yım. Ne zaman istersen uğrayabilirsin. Belki bana soracak bir şeylerin olur. Tabii, beni boş bulman biraz zor ama! Şimdilik hoşçakal. Güneşin tadını çıkar."

Regina, kadına arşivleme ve muhafaza konusunda diploması olduğunu söylemek istedi, ama onun yerine göz dikmiş gibi de görünmek istemiyordu. Yine de günlerini Sloan Caldwell'dense Margaret Saddle'la geçirmeyi daha çok isterdi.

Margaret ayaklarını sürüyerek uzaklaştığında Regina yine basamaklara oturdu. Ama arkasındaki kapağı açık süt termosunu unutmuştu. Bunu devirince içindeki süt kıvrılarak basamaklardan aktı ve kapak tıngır mıngır aşağı yuvarlanmaya başladı.

Regina dehşete kapılmıştı. Önce ne yapacağını bilemedi. Her yer süt içinde kalmıştı. Üstelik kapak 5. Cadde'ye yaklaştıkça hız kazanıyor gibiydi.

Önce termosu kaldırıp sonra kapağın peşinden koştu. Ama daha iki basamak inmişti ki, uzun boylu, geniş omuzlu bir adamın, kapağı elinin tek bir hareketiyle yakaladığını gördü.

Adam kafasını kaldırıp ona baktı. Gözleri siyaha yakın, kadifemsi bir koyu kahverengiydi. Ona doğru bir hamle yaptığında Regina kalp atışlarının hızlandığını hissederek şaşırdı.

"Bu sizin mi?" Adam yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle kapağı uzattı. Öyle küstahçasına yakışıklıydı ki, sırf ona bakmak bile Regina'yı utandırmıştı. Çıkık elmacık kemikleri, keskiyle yontulmuş gibi, dümdüz bir burun ve çenesinde ufacık bir çukur. Saçları koyu renk, parlak ve uçları yakasında hafifçe kıvrılacak kadar uzundu. Regina'dan büyüktü. Belki otuz filan.

"A, evet. Afedersiniz. Teşekkürler." Regina bir basamak yukarıda olmasına rağmen, adam ona tepeden bakıyormuş gibiydi.

"Özür dilenecek bir şey yok. Gerçi şimdi bakınca da, etrafı bayağı bir batırmışsınız..."

Regina mahcup bir ifadeyle adamın bakışlarını takip etti.

"Ah, hemen temizlerim. Burayı böyle bırakmayacağım tabii."

Adam gülümsedi. Belli ki yalnızca ona takılıyordu. "Hey, sakin olun," dedi Regina'ya siyah, plastik kapağı uzatırken. Parmakları onunkilere değdi ve Regina bu temasın sıcaklığını hissetti.

Sonra adam yerdeki süt birikintisinin yanından geçerek kütüphanenin ağır kapısından içeri girdi.

Regina, Bank Sokağı'ndaki apartmanının beş kat merdivenini çıktı. Çantası, işyerinin karşı sokağındaki kitap kiralayan kütüphaneden aldığı kitaplarla ağırlaşmıştı.

Şehrin en mükemmel mahallesinin en mükemmel bloğundaki küçük, eski bir apartmanda yaşıyordu. Burayı Büyük Kaçış'ı olarak değerlendiriyordu. Sadece doğduğu kasabanın kısıtlamalarından değil, aynı zamanda annesinin her yere uzanan, muhtaç kollarından. Willa Cather, Henry James, Edna St. Vincent Millay ve Edgar Allan Poe gibi edebiyat ustalarına ev sahipliği yapmış bu mahallede, Regina hayatında ilk kez kendini gerçekten bağımsız hissediyordu.

Yeni kavuştuğu özgürlüğünün tek kusurlu yanı, ev arkadaşı, Carly'ydi. Carly Ronak, feci süper popüler bir Parsons öğrencisiydi. Hayatta sadece iki şeyle ilgilenirdi – moda ve

erkekler. Ve kotunu değiştirdiği sıklıkta sevgili değiştiriyordu. Her hafta hedefinde başka biri vardı.

Regina ilk kez kendi yaşlarında biriyle yaşıyordu. Üniversitede, annesi Center City, Philadelphia'daki Drexel Üniversitesi yurtlarındansa, evde kalması konusunda ısrar etmişti. Regina her gün banliyödeki evlerinden arabayla yirmi dakikalık yolu gidip gelmek zorunda kalmıştı. Şimdi Carly'yle yaşadığı için, annesinin son birkaç yıldaki sosyal hayatını ne kadar etkilediğini daha iyi anlıyordu. Carly'nin baş döndürücü flört hayatının bir numaralı tanığı olarak, Regina kendisinin bu konudan neden bu kadar uzak kaldığını düşünür olmuştu. Bu bir bakıma annesinin suçuydu. Kızının birileriyle çıkmasına o kadar karşıydı ki, Regina her gün bir sürü dolap çevirmektense kendini erkeksiz bir yaşama mahkum etmeyi daha kolay bulmuştu. Görüştüğü birkaç kişi de tam bir hayalkırıklığıydı. Annesiyle onca tartışmasına ve söylediği yalanlara değecek tipler değillerdi. Ama şimdi Regina acaba önemli bir şeyi kaçırdım mı hissine kapılmadan edemiyordu.

Regina ilk birkaç hafta Carly'nin bir ev arkadaşına ihtiyaç duymasına anlam verememişti. Carly'nin bitip tükenmek bilmeyen bir nakit akışı var gibiydi. Özellikle de, konu kıyafet olduğunda. Evlerinden Barneys, Alice and Olivia ya da Scoop poşetleri eksik olmuyordu. Regina modadan pek anlamazdı ama bu mağazaların bütün alışverişini yaptığı, Filene's and Target'tan çok farklı olduğunu biliyordu. Carly'nin uzun, röfleli saçlarına uyguladığı Bumble and Bumble ürünleri ve durmadan pahalı restoranlarda yediği yemekler de cabasıydı. Regina, Carly'yi kendine bir kase mısır gevreği hazırlarken bile görmemişti. Kız, evde uyandığı nadir haftasonu sabahlarında bile dışarıdan omlet siparişi veriyordu.

İşin sırrı, Regina bir sabah saat ikide Carly'yle o zamanki sevgilisinin mutfaktan gelen seslerine uyandığında çözülmüştü. Carly çocuğu sevişirken çok gürültü yaptığı için azarlıyordu – zaten Regina da inlemelere uyanmıştı. Sevgilisi, "Neden biriyle oturuyorsun anlamıyorum," demişti. "Sen Mark Ronak'ın kızı değil misin?"

İşte o zaman, Carly bunun parayla ilgili bir şey olmadığını söylemişti. Ailesi *güvenlik nedeniyle* bir ev arkadaşı konusunda ısrar ediyordu. İkisi de gülmüş ve sevgilisi, "Seni kontrol altında tutacak birinin olması güzel," demişti. "Yoksa gerçekten çok kötü bir kız olurdun."

Tabii Regina, Google'da Mark Ronak'ı aratmış ve Carly'nin babasının, ülkenin en büyük hip-hop plak şirketinin kurucusu olduğunu öğrenmişti. Bu küçük bilgi Regina'yla ev arkadaşının arasındaki uçurumu daha da derinleştirmişti. Regina, ailesini bırak hip-hop'u, pop müzik dinlerken bile hayal edemiyordu. Regina doğduğunda babası otuzlarının ortasındaydı ve sekiz yıl sonra ölmüştü. Adam mimardı ve dinlediği tek müzik operaydı. Regina'nın annesiyse klasik eğitim almış bir viyolonistti ve yalnızca klasik müzik dinlerdi. Üstelik Regina'nın da evde yalnızca klasik müzik dinlemesi için ısrar ederdi. Alice Finch, Philadelphia Sanat Müzesi'nde doçentti. Ona göre, müzik, resim ve edebiyatın tek kabul edilebilir formu klasiklerdi. Onların evinde *pop* müzik, *modern* sanat ya da *ucuz* roman diye kavramlar yoktu.

"İlk günün nasıl gitti?" diye sordu Carly, *W* dergisinden kafasını kaldırarak. Kanepede bağdaş kurmuştu. Mükem-

mel bir şekilde ağartılmış, bol paça bir kotla kaşmir bir kazak giymiş, bal sarısı saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı.

"Diğer kütüphaneci çocuklar mızıkçılık yapmadı, değil mi?"

Oda buram buram Chanel Allure kokuyordu.

"Fena değildi, sağol," dedi Regina ağır çantasını yere atıp mutfağa kola almaya giderken. Carly'nin gerçekten onunla ilgilendiğinden emin değildi. Belki de odada yalnız olduklarından refleks olarak onunla konuşuyordu. Carly'nin, kendi tabiriyle, *rafa kitap sıralamanın* nesini ilginç bulduğunu anlamadığını biliyordu. Böyle bir iş, insanı hayat boyu nasıl tatmin ederdi? Ama Regina farklı düşünüyordu. Daha altı yaşındayken babası onu her cumartesi öğleden sonra Gladwynne, Pennsylvania'daki küçük halk kütüphanesine götürmeye başladığında biliyordu bunu. Tüm benliğiyle bir kütüphaneye ait olduğunu hissediyordu. Asla bir öğretmen, bir veteriner ya da balerin olmayı düşlememişti. Regina için varsa yoksa kütüphanecilikti. Etrafının kitap kokusuyla çevrili olmasını istiyordu. Sıralarca düzenli raftan, titizlikle hazırlanmış kitap listelerinden sorumlu olmak, insanlara yeni bir roman keşfetmeleri konusunda yardım etmek ya da araştırmalarında işlerine yarayacak bir kitap önermek. Buna daha küçükken karar vermiş ve idealinden asla vazgeçmemişti.

Ve şimdi hayali gerçek olmuştu. Her ne kadar, bir sonraki Tory Burch olmanın hayalini kuran Carly Ronak gibi bir kız bunu anlayamasa da.

"Sevindim," dedi Carly. "Dinle, bu gece bir arkadaşım gelecek. Umarım seni rahatsız etmeyiz." Asıl kastettiği, Regina'nın odasına kapanıp onları rahatsız etmemesiydi.

"Ah, beni dert etme," dedi. "Zaten okumam gereken şeyler var."

"Ve annen aradı. İki kere," dedi Carly ona keçeli kalemle bir şeyler karaladığı mor bir not kağıdı uzatarak.

Regina, New York'a taşınırken, masrafları kısmak için cep telefonundan kurtulmuştu. Hem böylece annesi onunla yedi gün, yirmi dört saat iletişime geçemiyordu. Ve ne yazık ki, Regina'nın hayatında bir sabit hattı bulunan herkes bu işin ceremesini çekiyordu.

Regina not kağıdını buruşturup cebine koydu.

Regina birinin kapıyı kırdığını sanarak uyandı. Sonra bunun Carly'nin yatağının duvara çarparken çıkardığı gürültü olduğunu fark etti.

Sese inlemeler ve Carly'nin süper gereksiz, "Becer beni!" çığlıkları eşlik ediyordu.

Sonra başka inlemeler duydu. Bu seferkiler bir erkeğe aitti. Yatak başının duvara çarpışı hızlandı ve içerideki çiftin zevk dolu iniltileri adeta bir şiddet sahnesinin dehşet çığlıklarına dönüştü. Ve sonra sesler kesildi.

Regina kendini derin derin nefes alıp verirken buldu. Aniden uyandığı için miydi, yoksa seslerin doğasından mı bilmiyordu. Aynı zamanda hem rahatsız, hem de tahrik ediciydiler ve bu onu ev arkadaşının seks hayatı yüzünden uykusuz kalmasından daha çok huzursuz ediyordu.

Seks konusunda ne kadar geri kaldığının farkındaydı. Onun yaşında bakire olmak pek çok insan için hayal bile edilemez bir şeydi. Ama bu, Regina'nın gerçeğiydi. New York'a taşınıp kendisinin partiye ne kadar geç kaldığını fark edene dek onu zerre kadar rahatsız etmeyen bir gerçek.

Hayatı boyunca seks yapmamayı planlamıyordu tabii.

Bakirelik yemini ettiği filan yoktu. Daha çok, şimdiye dek karşısına öyle bir fırsat çıkmamıştı. Üniversitedeki arkadaşları onu kayıtsızlıkla suçluyordu. Erkeklerin ona baktığını söylüyorlardı. Ama Regina'nın biraz daha istekli görünmesi gerekiyordu. "Hep çok ciddisin," diyorlardı. Bunun sebebi, Regina'nın eğlenmek istememesi değildi. Tek sorun, partilerde geçen her gecesini boşa harcadığı ve oraya gitmek yerine ders çalışabileceği hissinden bir türlü kurtulamamasıydı. Önemli olan buydu: çalışmak. Çok çalışmak. Geleceğine hazırlanmak.

Odaklan. Annesinin en sık tekrarladığı sözcüktü bu. Regina'ya daha küçükken erkeklerin yalnızca dikkat dağıtmaya yaradığını söylemişti. "Seni raydan çıkarırlar," demişti. *Bana öyle oldu*, diye uyarmıştı onu kederle. Regina bu hikayeyi defalarca dinlemişti: annesinin, babasını mimarlık okuması için desteklediğini, kendi hayallerinden vazgeçtiğini ve sonra Regina'ya hamile kaldığını. "Sonra baban öldü ve bütün sorumluluk bana kaldı. Kimse en kötü senaryoları aklına getirmez, Regina. Hayatta yalnızca kendine güvenebilirsin."

Regina saate baktı. Sabahın ikisiydi. Alarmının çalmasına beş saat vardı.

Gülüşmeler ve başka bir inilti.

Regina sırtüstü yuvarlanıp uyumaya çalıştı, ama nafile. Old Navy'den aldığı gri, pamuklu geceliği beline dolanmıştı. Bunu açtı, ama eteğini kalçalarından aşağı indirmedi. Kendini rahatlatmak ve tekrar uyuyabilmek için karnını okşadı. Ve sonra eli istemsizce iç çamaşırının kenarına kaydı.

Duraksadı. Yan oda sessizdi.

Regina elini iç çamaşırının içine soktu. Parmakları hafifçe bacaklarının arasına değiyordu. Duvarın diğer tarafında bir erkeğin olduğu düşüncesi onu hem heyecanlandırıyor, hem de aklını dağıtıyordu. Bir erkek ona dokunmayalı uzun zaman olmuştu. Regina'nın erkeklerle yaşadığı birkaç deneyim hatırlamaya değecek türden şeyler değildi. Şimdi başka birinin elini bu özel ve hassas yerde hayal etmek neredeyse imkansız geliyordu. Islanana dek onu okşaması, sonra içine girmesi ve o güçlü rahatlamanın tetiğini çekene dek oraya girip çıkması... Elini hızla hareket ettirdi. Vajinasının duvarları parmağının altında zonkluyor, kalçaları belirli bir ritimde hareket ediyordu. O tanıdık ve zevkli telaşı hissetti. Sonra buruşuk örtüsünün üzerinde hareketsiz yattı. Kalbi çarpıyordu.

Acaba doruk noktasında, yanında birinin olması nasıl bir histi?

Bunu bir gün öğrenebilecek miydi, doğrusu emin değildi.

3. Bölüm

Saçları kırmızıya boyalı, Columbia Üniversitesi tişörtlü bir kız, Regina'ya buruşuk bir istek kağıdı tomarı uzattı. "Burada bekleyebilir miyim?" diye sordu masaya yaslanarak.

"Şuradaki masalarda bekleyebilirsin. Panodan numaranı takip et. Kitaplarının geldiğini oradan anlayabilirsin," dedi Regina.

Teslimat Masası'nın tahmin edilebilir ritminin daha şimdiden bağımlısı olmuştu: Sessiz sabah saatleri, yoğun öğleden sonraları ve insanların yavaş yavaş evlerine ya da başka yerlere gittikleri akşam saatleri. Regina günlerini tartışmasız şehrin en güzel odasında geçirdiği için şanslı olduğunu biliyordu. Ve evet, belki işi entelektüel açıdan zorlayıcı değildi ama heyecanla bekleyen ziyaretçilere kitaplarını vermenin de tatmin edici bir yanı vardı. Kitapların ve dizüstü bilgisayarlarının içine düşmüş, sıralar dolusu insanı izlerken ne üzerinde çalıştıklarını merak ederdi. Bir sonraki büyük Amerikan romanı bu odada mı yazılıyordu? Bir şey mi icat ediliyordu? Tarih yeniden mi keşfediliyordu?

Yine de bazen etraf sessizken yerinde duramıyor, içi kıpır kıpır oluyordu.

"Sen neden bir şey okumuyorsun?" diye sordu Alex. Alex, NYU'da öğrenciydi. Kütüphanede yarım gün çalışıyordu. Çeşitli odalardan kitap toplayıp Teslimat Masası'na getirmek onun işiydi. Uzun, ince, biraz tuhaf ama aynı zamanda tıpkı bir yavru köpek gibi şirindi.

"Burada kitap okumamıza izin var mı?" diye sordu Regina.

"Bana kimse bir şey demedi. Ve ikimiz de biliyoruz ki, Sloan boğazımıza yapışmak için hiçbir fırsatı kaçırmaz. Yani, evet, bence okuyabilirsin."

Regina belki Alex'le arkadaş olabileceğini düşündü. Hoş daha önce hiçbir erkekle arkadaşlık etmemişti. Annesi erkeklerden dost olmayacağını söylerdi. Onlar sadece *tek bir şey* isterdi. Ama Alex içten birine benziyordu. Gerçi geçenlerde Alex ona saç modelini sevdiğini, *fazlasıyla Bettie Page'vari olduğunu* söylediğinde, Regina galiba onu küstürmüştü. "Bettie Page ne?" diye sormuş ve Alex ona tuhaf tuhaf bakmıştı. Sanki bu soruyu ciddi mi, yoksa dalgasına mı sorduğundan emin olamıyormuş gibi.

"Şu efsanevi poster kızı. Hani siyah saçlı, kısa kaküllü?"

Alex'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Regina kafasını sallamıştı. İnsanlar bazen ona şu dizideki kıza benzediğini söylerdi. Hani kaküllü olana. Ya da parmaklarını şaklatıp "Zooey Deschanel," derlerdi. Regina, Zooey Deschanel'in oynadığı komedi dizisini izlemişti. Evet, saç rengi ve modeli, hatta belki yüz hatları onu biraz andırıyor olabilirdi, ama yıldızın oradaki çılgın ve maskara karakteri onunkiyle taban tabana zıttı. Şimdi bir de Google'da şu Bettie Page denilen kadını aramak zorunda kalacaktı.

"Kamyon vakti geldi mi?" diye sordu Alex.

Regina birkaç hafta önce işe başladığından beri, Alex'le öğle yemeklerinde dışarı çıkıyorlar ve 41. Sokak'ın köşesindeki yemek kamyonundan hamburger ya da sosisli alıyorlardı. Ama bugün, Regina, Margaret'i bulup birlikte öğle yemeği yemelerini teklif edecekti. Regina, Güney Merdiveni'ni bir koşu çıktı. Burası ilk baskılara, el yazmalarına, mektuplara ve Mütevelliler Odası'na ev sahipliği yapıyordu.

Margaret'i bir defterе önündeki kitap yığınının kaydını yaparken buldu.

"Bu işi elle mi yapıyorsun?"

"Evet. Sonra bir stajyer onları bilgisayara aktarıyor. Ben o makinelerle hayatta uğraşamam."

"Birlikte öğle yemeği yer miyiz? Ben evden bir şeyler getirdim. Dışarıda oturup..."

Margaret kafasını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Ben salıları öğle yemeği yemem," dedi. Regina buna ne cevap vereceğini bilememişti. Margaret hemen ekledi. "Yaşlandıkça daha az uykuya ve yemeğe ihtiyacın oluyor. Göreceksin."

"Peki, o zaman. Sonra görüşürüz. Ah, bu arada 402 numaralı odada ne var?"

"Barnes Koleksiyonu. Özel izinle gezilebiliyor. Virginia Woolf ve Charles Dickens'ın ilk baskıları."

"Çocukken yılda bir kez kütüphane turuna katılırdım. Orayı hatırlamıyorum."

"Daha beş yıl önce inşa edildi de ondan. Barnes ailesi yirmi milyon dolar bağışladı. Bürün Ana Okuma Odası'nı restore ettirdiler. Hani bir yıldan uzun bir süre kapalı kalmıştı?"

Regina *biliyorum* dercesine kafa salladı.

"Barnes Odası eskiden herkese açıktı. Orada vakit geçirmekten hoşlanırdım ama izinle filan uğraşamam."

"Kimden izin alınıyor?"

Margaret omzunu silkti.

Regina otoriteyi görmezden gelebilecek biri değildi. Ama o eserlerin kütüphane çalışanlarından gizlenmesine anlam veremiyordu. Tamam, belki ziyaretçiler 402'ye istedikleri gibi girip çıkamayabilirdi ama Regina'nın içeri şöyle bir göz atmasından ne çıkardı ki?

Mermer çerçeveli, bronz kapıların üzerinde altın harflerle JASPER T. BARNES ODASI yazıyordu. Regina temkinli adımlarla kapıya yaklaştı. Eğer kilitliyse, içeri gizlice girip girmeme konusundaki kararsızlığı son bulacaktı.

Elini altın yaldızlı kapı koluna koydu ve yalnızca birkaç saniyelik duraksamanın ardından kolu indirdi. Kapı kilitli değildi. Hafifçe itince açıldı.

Regina'nın ilk fark ettiği, odanın, kütüphanenin diğer pek çok yerinden daha sade oluşuydu. Mobilyalara İngiliz klasikliği hakimdi. Duvarlar boydan boya cam ve ahşap kitap raflarıyla kaplıydı. Odanın ortasında uzun, koyu renk tahtadan bir masa duruyordu. Sanki bir yemek masası gibiydi ve etrafı kırmızı deri döşemeli, antika iskemlelerle çevriliydi.

Sonra yalnız olmadığını fark etti.

Odanın kapıdan görünmeyen bir köşesinden iniltiyi andıran, tuhaf bir ses geldi. Regina önce birinin ağladığını sandı ama birkaç adım attığında sesin kaynağını açıkça gördü. Çıplak bir kadın mermer bir banka yaslanmıştı. Kollarıyla vücudunun üst kısmının ağırlığını destekliyordu. Başı

eğikti ve uzun saçları yerleri süpürüyordu. Arkasındaki adam, o da çıplaktı, elleri kadının kalçalarında ayakta duruyor ve öylesine vahşice bir ritimde içine girip çıkıyordu ki, Regina bir an kadının zevkten mi, yoksa acıdan mı inlediğini bilemedi. Bir yanı -makul ve mantıklı olanı- buradan hemen toz olması gerektiğini söylüyordu. Ama diğer bir yanı -anlam veremediği yanı- onu adeta olduğu yere çivilemişti.

Regina kalbi çarparak gördüğü şeyin kesinlikle zevk olduğunu fark etti. Birlikte hareket eden iki vücudun düzenli ritmi, kadının kontrol edemediği iniltileri ve uzun kollarındaki ter damlacıkları -Regina bu mesafeden bile onları görebiliyordu- saf bir kendinden geçme haliydi. Regina orada olmasının yanlış olduğunu biliyordu. Ama vücudu onu odaya gizlice girdiği için cezalandırıyormuşçasına Regina'ya ihanet ediyor, bacaklarının arasında sıcak bir heyecan duyuyordu.

Regina utançla gözlerini kaçırmaya çalışırken, kendini doğruca adamın yüzüne bakarken buldu ve şokla irkildi. Onu tanımıştı. Koyu renk saçlar, kara gözler, keskiyle yontulmuşçasına muntazam hatlar. Basamaklardaki adamdı.

Ve gözleri buluştuğunda adamın gülümsemesine bakılırsa, o da onu tanımıştı.

4. Bölüm

Regina geri geri odadan çıktı ve titreyen elleriyle kapıyı ardından kapamayı akıl edebildi.

İlk düşüncesi bu küçük, edepsiz manzaraya tanık olmanın utancıydı. Onları asla izlememeli, oradan hemen kaçmalıydı. Ya da belki, onları durdurmalıydı. Birden utancı öfkeye dönüştü.

Tanrı aşkına, burası bir *kütüphaneydi*. İnsanların neyi vardı böyle?

Öfkesi onu cesaretlendirmişti. Derin bir nefes aldı. Ana koridora çıktığında doğruca Güney Merdiveni'nden aşağı indi ve Katalog Odası'nın dışındaki kubbeli odaya geri döndü.

Yeniden kütüphanenin halka açık bölümünde olmanın verdiği rahatlamayla kendini topladı ve Teslimat Masası'na gitti. Alex onun sandalyesine yaslanmış, iPhone'unda Temple Run oynuyordu.

"Ne bayık bir gün," dedi. "Hava 25 derece, güneş pırıl pırıl.Böyle bir günde kitap kurtları bile burada kapalı kalmak istemiyor."

Regina kafasını sallayıp öğle yemeğini masasına koydu. Kahverengi kesekağıdının üzeri, ellerinin terinden ıslanmıştı.

Alex buna şüpheyle baktı. "Öğle yemeği yiyeceğini sanıyordum?"

"Aç değilim."

Alex onu merakla süzdü. "Neyin var senin?"

"Hiç," dedi Regina. Mermer banka yaslanan kendisiymiş gibi utanıyordu. Ve böyle hissetmesinin sebebini biliyordu. Bunu itiraf etmekten nefret etmesine ve yapılan şey kütüphanenin kutsallığına hakaret sayılmasına rağmen, sadece bir anlığına o kadının yerinde olmayı istemişti.

Ona neler oluyordu böyle? Hep Carly'nin suçuydu. Geceleri kulak misafiri olduğu ateşli sevişmeler bilinçaltına işlemişti. Uykusuzdu. Ve ahlak duygusu olmayan biriyle aynı çatı altında yaşıyordu. Annesi haklıydı. New York'a taşınması pek hayırlı olmamıştı.

Alex ayağa kalkıp cebinden kulaklığını çıkardı. "Sen bilirsin. Ben açlıktan ölüyorum. Dışarıdan bir şey ister misin?"

Regina onun gitmesini istemiyordu. Rahatsız edici keşfini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Aslında, o odadan çıktığı an unutmalıydı bunu. Acaba Sloan'a anlatmalı mıydı? Ama sonra bu fikir midesini bulandırdı.

"Bekle, sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii. Hamburger mi, sosisli mi?

Zihninde kelimeleri oluşturdu ama ağzı ona itaat etmiyordu.

"O yemek kamyonunu sevmiyorum," dedi sonunda.

Alex kafasını salladı. "Pekala, Finch. Bu flaş haber için teşekkürler."Regina üçüncü kat merdivenlerinde Carly'yle paylaştığı daireden bangır bangır rap müzik sesi geldiğini duydu. İç çekerek merdiveni çıkmaya devam etti. Anahtarını kilide soktuğunda, bu akşam kendi düşüncelerinin sesini bile duyamayacağını biliyordu. Yatak odasının kapısını kapaması hiçbir işe yaramayacaktı.

"Hey, naber?" dedi kanepede oturan çocuk nargilesinden kafasını kaldırarak.

"Hiç. İşten geliyorum," dedi Regina. En azından bunu tanıyordu. Carly'nin nispeten daha sık görüştüğü tiplerdendi. Başka şartlar altında, Regina belki de onu Carly'nin erkek arkadaşı olarak değerlendirirdi. Ama dün geceki yatak gıcırtısından başka biri sorumlu olduğuna göre, *erkek arkadaş* şimdi karşısında oturan çocuk için pek uygun bir tanım kaçmıyordu. "Müziği biraz kıssan?" diye bağırdı.

"Neden? J'i sevmez misin?"

She's got an ass that'll swallow up a g-string.

And up top, uh, two bee stings.'

Regina odasına gidip kapıyı kapadı. Carly dışarı çıkana dek -tabii eğer çıkarsa - yine burada tıkılı kalmaya mecburdu. Kütüphanede birkaç arkadaş edineceğini ve bazı akşamlar birileriyle takılabileceğini umuyordu. Belki o zaman bu işkence sona ererdi.

Müzik birden yirmi desibel kadar alçaldı. Ve kapısı tıklatıldı. Regina gönülsüzce kapıyı araladı.

"Daha iyi mi?" diye sordu Derek.

"Ne? Ha, müzik mi? Evet, teşekkürler."

"Sen neden hiç dışarı çıkmıyorsun?"

"Pardon?"

"Carly geceleri hiç çıkmadığını söyledi."

Regina yanaklarının kızardığını hissetti. "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Dur, hemen alınma. İstersen bu gece bizimle gelebilirsin diyecektim. Rivington'da bir şova gideceğiz. Söz, balkabağına dönüşmeden evde olursun."

Regina kafasını salladı. "Teşekkürler, istemem."

5. Bölüm

Rivington Sokağı, Regina'nın hayatında gördüğü en acayip yerdi.

Gölgeli köşeler, ellerinde sigaralarıyla kaldırımlarda turlayan, hemcinslerinin içini acıtacak kadar artist kadınlar, bar mı yoksa dükkan mı anlayamadığın tuhaf vitrinler. Regina, *keşke evde kalsaydım* diye düşündü. Keşke Derek bu kez yanında Carly'yle kapıyı çalıp bir kerelik dışarı çıkmaları için ısrar ettiğinde hayır deseydi.

Regina evde oturup kütüphanede gördüğü manzarayı düşünmemek için sonunda evet demişti.

Norfolk Sokağı'na sapıp ucuna kadar yürüdüler. Nihayet gidecekleri yere varmışlardı. Nurse Bettie adındaki bara.

"Artık Kansas'ta olmadığımızı sanıyordum," diye dalga geçti Regina. Carly gözlerini devirdi.

"Rahatla, tamam mı? Biraz eğlen," dedi.

Nurse Bettie küçük bir yerdi. Tavanı teneke kaplıydı ve tuğla duvarları vardı. Barın kendisi koyu renk ahşaptandı ve etrafı altın ve gümüş çerçeveli eski fotoğraflarla çevriliy-

di. Arkadaki raflarda rengarenk içki şişeleri diziliydi. Bangır bangır Fransızca bir pop şarkısı çalıyordu.

Barın karşısında rafı andıran bir masayla, kırmızı döşemeli bar tabureleri duruyordu. Regina'yla Carly son boş taburelere oturdu ve Derek bara içki almaya gitti.

Carly, iPhone'unu kurcalamaya başladı. Ev arkadaşı daima bezgin görünüyordu. Acaba bu yalnızca Carly'yle ilgili bir şey miydi, yoksa Manhattan'da büyüyen herkes onun gibi miydi? Regina, New York'ta canının sıkıldığını hayal bile edemiyordu. Her köşebaşı, her sokak satıcısı ya da gürültücü kalabalık onu hayretler içerisinde bırakıyordu.

"Twitter kullanıcı adın ne?" diye sordu Carly.

"Imm... Regina?" dedi.

Carly telefonuna bir şeyler yazdı. "Sadece Regina mı?"

"Sadece Regina derken?"

Carly, iPhone'unu kucağına koyup sakinliğini korumaya çalışarak ona baktı.

"Twitter'da var mısın?"

"Sanmıyorum," dedi Regina.

O sırada Derek yanlarına gelip onlara içkilerini verdi.

"İki Moscow Mule."

Carly bir yudum aldı. "Hımmm, iyiymiş. İçinde ne var?"

"Misket limonu suyu, Ketel One ve zencefilli bira," dedi Derek.

Regina da kokteylin tadına baktı ama hoşlanmadı. Bardağını arkasındaki masaya bıraktı.

"Şov kaçta başlıyor?" diye sordu Carly. Regina, Derek'in cevabını duyamadı. Çünkü doğruca Carly'nin ağzının içine söylemişti. Regina onların öpüşmesini izlememek için

etrafına bakındı. Bu kadar küçük bir yerde *şovu* nerede yapacaklardı?

"Ne şovu?" diye sordu. İkisi de cevap vermedi. Canlı müzik olduğunu umdu. Belki bir blues şarkıcısı. Bu, barın genel havasına uyardı.

Carly'yle Derek nihayet yalnız olmadıklarını hatırladıklarında, onunla muhabbet etmeye çalıştılar.

"Bir kütüphaneci bütün gün ne yapar?" diye sordu Derek.

Carly beklentiyle ona baktı. Regina kendini sohbete katılmak zorunda hissettiğinden mi, haftalardır hissettiği dışlanmışlıktan mı ya da birine açılma ihtiyacından mı bilinmez, birden bombayı patlattı. "Bugün seks yapan iki kişiyi bastım."

Bu konu Derek'in ilgisini çekmiş gibiydi. "Kütüphanede mi?"

"Evet," dedi Regina.

"Belki de kütüphaneleri listeden çıkarmakta çok aceleci davranmışımdır," dedi Carly.

Regina içkisinden bir yudum daha aldı. Tadı hala berbattı.

"New York teşhirci kaynıyor," dedi Derek.

"Eee, ne yaptın?" diye sordu Carly.

"Hiç, hemen odadan çıktım."

Carly'yle Derek bir an bunu düşündü.

"Başka yapacak bir şey yok zaten. Tabii bir fırsatını yakalayıp onlara katılmadığın sürece."

Carly güldü. "İyi dedin."

İşi şakaya vurmalarına rağmen, Regina onlara söylediğine pişman değildi. Hatta rahatlamıştı. Doğrusu hangisi

daha üzücüydü bilemiyordu. Birinin değerli kütüphanesini böyle umarsızca kirletmesi mi, yoksa bu suçu işleyeni tanımakla kalmayıp aynı zamanda çekici bulması mı?

"Kimseye bir şey demedim. Ama belki de müdürümle konuşmalıydım. Yani onları bir çocuk da görebilirdi." Regina aslında bunun imkansız olduğunu biliyordu. Zira orası yasaklı bölgeydi. Ama öfkesinin sebebini başka nasıl açıklayabilirdi ki?

"Normal tipler miydi, yoksa herif sapığın teki miydi?" diye sordu Carly.

Regina adamın siyah gözlerini ve rahatsız edici yakışıklılığını görür gibi oldu.

"Nereden anlayacaktı?" diye sordu Derek. "Sapıklar neye benzer ki?"

"Sana!" dedi Carly koluna bir yumruk atarak.

On birde, bar tıklım tıklım olmuştu. Herkes odanın arka tarafına geçmeye çalışıyordu. Regina az sonra nedenini anladı.

Fransız popunun yerini bir Fats Domino şarkısı, "Blueberry Hill" almıştı. Odanın arka köşesi mavi ve altın rengi ışıklarla aydınlatılan bir sahneye dönüştü. Bu küçük alana eski görünüşlü bir fırınla, kare şeklinde, Formika bir masa yerleştirilmişti. Güzel bir kadın, fırının yanında durdu. Omuz hizasında, koyu renk saçları ve kısa kakülleri vardı. Eski moda, kabarık etekli, pötikareli bir elbise giymişti. Önlüğünde MUTLU EV KADINI yazıyordu. Regina kadının ayağında siyah rugan platform topuklu ayakkabılar olduğunu gördü.

"Saç modeliniz aynı," dedi Derek, Regina'ya. Carly ona baktı.

"A, evet. Uzun etekli hippi tarzın için aynısını söyleyemeyeceğim ama saç modelin gerçekten çok modern."

"Aslında kakküllerimi bu kadar kısa kesmek istememiştim ama bir tarafı fazla kaçırınca öteki tarafı da götürmek zorunda kaldım."

"Neyse ne," dedi Carly. "Sonuçta sana yakışıyor."

Sahnedeki kadın fırının kapağını açmak için eğildi ve havalanan eteğinden arkası dikişli, jartiyerli çorapları göründü. Kalabalık alkışladı ve birkaç kişi tezahürat yaptı. Regina'nın kafası karışmıştı ama çaktırmamaya çalıştı.

Kadın fırından bir turta çıkarıp masaya götürdü. Abartılı hareketlerle önlüğünü çıkarıp bunu bir yelpaze gibi yüzüne doğru salladıktan sonra kalabalığa fırlattı. Yine alkışlar ve tezahüratlar yükseldi. Kadın parmağını turtanın ortasına daldırıp yaladı.

"Nedir bu?" diye sordu Regina, Carly'ye.

"Şştt. İzle."

Kadın bu kez bir kumaş peçeteyle kendini yelpazeledikten sonra izleyicilere arkasını döndü. Tek eliyle yavaşça elbisesinin fermuarını indirdi. Elbise yere düştü. Regina alkış ve ıslıklardan müziği duyamaz olmuştu. Kadın izleyicilere döndüğünde üzerinde yalnızca kırmızı satenden, eski moda, füze tipli bir sutyen, kırmızı külot, jartiyerli çoraplar ve platform topuklu ayakkabılar vardı. "Burası striptiz kulübü mü?" diye sordu Regina.

"Hayır! Burlesk," dedi Carly. "Sakın bana daha önce bir burlesk şovuna gitmediğini söyleme."

Şaka yapıyor olmalısın, diye düşündü Regina.

Kadın sutyenini açtı ve omuzlarına düşürdü. Regina gözlerini kaçırdı. Tekrar sahneye baktığında sutyen yerdey-

di ve kadının dolgun, yuvarlak göğüslerinde, meme uçlarını kapatan kırmızı, pırıltılı kumaş parçaları vardı. Bir pasta bıçağı alıp turtayı dilimlemeye başladı.

Kadının şehvetli tavırları ve yarı çıplak vücuduyla yaptığı sıradan iş o kadar büyük bir zıtlık oluşturuyordu ki, Regina karmaşık hisler içindeydi. Kesinlikle cinsel içerikli bir şey izliyordu ama bir yandan da bu son derece doğal geliyordu. Sonra kadın elleriyle turta dilimlerinden birini alıp ısırdı ve böğürtlen sosundan bir damla göğüslerinin arasına düştü. Kadın abartılı bir jestle dudaklarını büzdü ve bir parmağını göbeğinden göğüslerinin arasına kaydırarak böğürtlen sosunu sıyırdı. Parmağını ağzına götürüp yalarken gözlerini zevk dolu bir ifadeyle yarı kapadı. Şimdi dilini kendi eli üzerinde gezdiriyordu. Regina ürperdi. Kadın sahnede kendini parmaklasa daha edepsiz görünemezdi.

Sonra Regina nefesinin sıklaştığını, göğüs uçlarının sutyeni içinde sertleşip karıncalandığını hissetti.

"Ben eve gidiyorum," dedi.

"Saçmalama. Şov yeni başladı," diye itiraz etti Carly.

"Yorgunum." Regina tabureden atlayıp kalabalığı yararak bardan çıktı. Kapıda içeri alınmayı bekleyen uzun bir kuyruk oluşmuştu.

Neden hep kendini dışarıda daha güvende hissediyordu?

6. Bölüm

Sabah Regina masasında Sloan'dan bir not buldu. *Hemen yanıma gel.*

Demek Sloan onunla konuşmak istiyordu? Belki de bu, evrenin ona bir mesajıydı. Dün yaşadığı olayı müdürüyle paylaşıp paylaşmama konusundaki kararsızlığını ortadan kaldırmasına yardım ediyordu.

Regina metroyla kütüphaneye gelirken, dördüncü kartta tanık olduklarını Sloan'a bildirmeli miyim diye epey kafa patlatmıştı. Metro 42. Sokak'taki istasyonda durduğunda, Regina önce kütüphaneyi düşünmesi gerektiğine karar vermişti. Evet, adamı şikayet edecekti. Sadece zamanını ve bu konuyu nasıl açacağını kestiremiyordu. Ama Sloan'ın ofisine çağrılmanın işleri hızlandıracağı şüphesizdi.

"Beni mi görmek istedin?" diye sordu ofisin kapısından.

Sloan masasında *Modern Bride* dergisinin sayfalarını karıştırıyordu. Bilgisayar ekranında bir Vera Wang gelinlik defilesi açıktı.

"Evet," dedi. "Benimle Genç Aslanlar toplantısına gelmen gerek. Genç Aslanlar'ı biliyorsun, değil mi?"

Regina kafasını iki yana salladı.

Sloan iç çekti. "Kütüphanenin finansal kaynak toplama bölümünün bir parçası. Yirmili ve otuzlu yaşlardaki destekçilerimiz için bir üyelik grubu. Bu konuda sana okuman için bir şeyler veririm. Ama şu anda asıl önemli olan, bir yıllık roman ödülleri galasına sponsor olmaları. Bu sene çok geri kaldık. Hızlanmamız şart. Komitenin bir kısmı kütüphane yönetim kurulu üyelerinden, bir kısmı da adaylara ve kazanana karar verecek okuma komitesinden oluşuyor."

"Sanırım bunu duymuştum," dedi Regina. Bir yandan da dünkü olayı nasıl açacağını düşünüyordu.

"Her neyse, toplantıda not alman gerek. Bunu yapacak bir stajyerim vardı ama işi bıraktı. Onun yerine sen geleceksin. Saat onda, ikinci kattaki Mütevelliler Odası'nda buluşuyoruz."

Regina Mütevelliler Odası hakkında her şeyi biliyordu. Kütüphanenin en gösterişli odalarından biriydi. Orayı ilk kez kendi gözleriyle göreceği için heyecanlanmıştı. Yine de dünkü olay hala içini kemiriyordu.

"Tamam, ama toplantıdan önce seninle konuşmak istediğim bir şey..."

"Şimdi olmaz, Regina. Haydi, gidelim." Sloan bilgisayarındaki gelin sitesini kapayıp Chanel çantasını omzuna astı.

Regina bir şey demeden onu izledi. Belli ki, müdürü söyleyeceği şeyle ilgilenmiyordu ve daha fazla zorlamasının anlamı yoktu.

Mütevelliler Odası, fotoğraflarını aratmayacak ihtişamdaydı. Tik ağacından zemini ve heykellerle süslü, beyaz mermer şöminesiyle adeta bir zarafet timsaliydi. Şöminenin üzerinde bir yazı vardı:

NEW YORK ŞEHRİ BU BİNAYI HALKIN SERBEST KULLANIMI İÇİN İNŞA ETMİŞTİR. 1910.

Kabartmalarla süslü tavan oval şeklindeydi ve krem rengi kornişleri vardı. Ortasından dev gibi, pirinç bir avize sarkıyordu. Regina durduğu yerden buna oyulmuş iblis maskeleriyle aslanların tüm detaylarını görebiliyordu.

Odanın ortasındaki koyu renkli, meşe masada bir iskemleye oturdu. Biri hariç bütün iskemleler doluydu. Herkesin önüne uçları iyice yontulmuş kurşunkalemler, büyük boy not defterleri ve su şişeleri konmuştu.

"Sebastian geldiğinde başlarız," diye cıvıldadı ufak tefek, kumral bir kadın tiz sesiyle.

Beklerken herkes birbiriyle sohbet ediyordu. Sloan, Regina'ya doğru eğildi. "Herkes geldiğinde seni tanıtırım. "Galiba heyet başkanını bekliyoruz. Ah, işte geldi. Sebastian Barnes."

Regina, Sloan'ın bakışlarını takip ettiğinde neredeyse bayılıyordu.

Bu, dördüncü kattaki adamdı.

7. Bölüm

"Haydi, başlayalım," dedi adam masanın başındaki yerini aldığında. Esmer yakışıklılığı toplantı odasının genel havasında daha da dramatik görünüyordu. Çıkık elmacık kemikleri ve parlak, gür saçlarıyla ayaklı bir Ralph Lauren Polo reklamı gibiydi.

Regina masanın ortalarındaydı ama Sebastian'ın koyu renk gözleri doğruca ona odaklanmış gibiydi.

Sebastian Barnes.

Barnes Koleksiyonu.

Regina not defterine baktı. Bütün yüzü yanıyordu.

"Sebastian, başlamadan önce..." dedi Sloan, Regina'ya bakarak.

Hayır, hayır, hayır, diye düşündü Regina.

"Size yeni kütüphanecimiz Regina Finch'i tanıştırmak istiyorum. Bizimle kalıp not alacak."

"Aramıza hoşgeldin, Regina," dedi Sebastian. İsmini onun dudaklarında duymak gerçekdışı geliyordu. Regina herkesin ona baktığının farkındayd ama basit bir teşekkür bile edemiyordu. Onu asıl hayrete düşüren, Sebastian'ın bakışlarında en ufak bir utanç olmamasıydı. Sanki Regina onu uygunsuz bir durumda yakalamamış gibiydi.

Regina'nın zihninde canlandırdığı hali kadar muhteşemdi. Hatta belki daha fazla. Adonisvari yakışıklılığı başka birinde sıradan durabilirdi, ama siyah gözleriyle siyaha çalan koyu kahverengi saçları ona egzotik bir güzellik katıyordu. Ve onda tuhaf bir enerji vardı. Adeta titreşen bir canlılık. Ve bu kesinlikle seksiydi.

Sebastian toplantıyı roman ödülleriyle ilgili tartışmayla açtı. Belli ki, son on bir yıldır ödüller ilkbaharda veriliyordu, ama bu yıl kütüphanenin mütevelli heyeti galanın sonbaharda düzenlenmesini istiyordu. Amaç yıl içinde daha çok bağış toplayabilmekti. Ama bu son dakika değişikliği bütün planları altüst etmişti.

"Bu bize okuyacak ve plan yapacak zaman tanımıyor," dedi bir kadın. "Böyle bir programın savunulacak bir yanı yok."

"Mütevelliler etkinliğin ilkbaharda düzenlenmesini bir kayıp olarak görüyor. Herkesin birbirine hediye alıp bağışta bulunduğu tatilleri kaçırmış oluyoruz. Bu tip bir roman ödülleri töreni kütüphaneye olan ilgiyi arttıracaktır."

"Mantıklı bir orta yol bulunamaz mı?" diye sordu başka biri. "Yayıncılardan yüzlerce kitap geliyor. Neredeyse geçen yılın iki katı. Listedeki bütün romanları layığıyla değerlendirmemiz imkansız."

Sebastian kafasını salladı. "Bir çaresini bulmalıyız. Oy üstünlüğüyle karar verildi. Başka bir seçeneğimiz yok."

Masadan öfkeli mırıltılar yükseldi.

"Daha çok okuyucuya ihtiyacımız var," dedi kadın. "Sorumlulukların artacak, Sloan. Bazı işleri senin üstlenmen gerekecek."

"Zevkle," diye yanıtladı Sloan. Ne var ki, Regina bundan şüpheliydi. Müdürünün kalemini sıkıca kavrayışına bakılırsa aslında tamamen aksini düşünüyordu.

"Sloan, hepimiz düğününü planladığını biliyoruz ve bu oldukça vakit alacak bir iş," dedi Sebastian. Sonra Regina'ya baktı. "Bence bu kez bir acemiden yararlanmak durumunda kalabiliriz."

"Ne?" diye bağırdı Regina'yla Sloan aynı anda.

"İyi fikir," dedi tiz sesli kumral. "Tabii herkes elbirliğiyle çalışacak."

"Bir dakika," dedi Sloan. "Regina benim çalışanım ve zamanını doğru kullanmasını sağlamak benim sorumluluğum..."

"Ondan bütün zamanını okumaya ayırmasını bekleyen yok, Sloan. Betsy'yi duydun, bu işte birlikteyiz ve hepimizin bir şeyler yapması gerek." Sonra karar verilmişçesine gözlerini yine Regina'ya dikti. "Bu dakikadan itibaren resmen kitap kurulundaki okumacılarımızdan birisin. Sana toplantıdan sonra detayları açıklarım. Ödülün ana fikri otuz beş yaş ve altı romancıları desteklemek. Birinciye on bin dolar verilecek. Yayınevleri adaylarını gönderiyor ve biz finalistleri belirliyoruz. Dediğim gibi, bunu toplantıdan sonra tartışabiliriz. Şimdilik sonbahar okuma etkinliklerine geçiyoruz. Jonathan Safran Foer konuğumuz olmaktan son anda vazgeçti. Dolayısıyla kasım için yerine birini..."

Regina onu izliyordu. Söylediklerine odaklanamasa da, Sebastian'ın kendinden eminliği ve odadaki hakimiyeti tüm dikkatini ona vermesine sebep olmuştu. Hala kütüphanedeki rolleri ve hiyerarşiyi anlamış değildi. Tüm o bağış toplama ve etkinlik sponsorluğu ağlarını. Ama içinden bir

ses hangi oda ya da etkinlik olursa olsun, sorumlu kişinin Sebastian olduğunu söylüyordu.

Not defterine sığındı. Gözlerini dikip ona bakmamak için yapabileceği tek şey not almaktı. Sebastian konuşurken iri ve kemikli elleri hiç durmadan hareket ediyordu. İnce çizgili gömleği geniş omuzlarına hafifçe yapışmıştı. Gülümseyişi bu odada konuşulanların zihnindekilerden kilometrelerce uzakta olduğu izlenimini uyandırıyordu.

Zaman hem durmuş, hem hızlanmış gibiydi. Regina toplantının bitmesini istemiyordu. Sanki kum saati dolduğunda Sebastian ortadan kayboluverecekti. Bunun mantıksız olduğunu biliyordu ama onunla aynı odada bulunma hissini yitirmeye henüz hazır değildi.

"Bana müsaade," dedi Sloan. "Doğu Yaka Kadın Okuyucular Koalisyonu'yla öğle yemeği randevum var."

Regina saatine baktı. Neredeyse öğlen oluyordu.

"Biz de bitirdik sayılır," dedi Sebastian ayağa kalkarak. "Regina, sen bir dakika kal. Sana finalistlerin seçim sürecini anlatayım."

Sloan tam gidecekken gözlerinde tuhaf bir ifadeyle arkasını döndü. "Sebastian, Regina'nın işe dönmesi gerek." Sonra sahte bir tavırla gülümsedi. Sanki aslında o kadar da önemli değilmiş ama sorumluluk sahibi bir amir olarak, bunu hatırlatmak göreviymiş gibi.

"Merak etme, onu işinden uzun süre alıkoymayacağım, Sloan. Şimdilik idare ediversen." Sebastian ona göz kırptı. Sloan gülümsedi ve kendine bir suç ortağı bulmanın rahatlığıyla kapıdan çıktı.

Diğer yönetim kurulu üyeleri de odadan dışarı akın etti. Mütevelliler Odası'nda yalnız kaldıklarında, Sebastian, Regina'ya oturmasını işaret etti. Sonra o da masanın başındaki yerini aldı.

"Biraz yakına gelsene. Burada bizden başka kimse yok," dedi Regina'nın ikisi arasında bıraktığı dört boş iskemleye bakıp gülümseyerek. Regina güçlükle yutkunup elinde not defteriyle Sebastian'ın yanına oturdu.

Ona bakamıyordu.

"Aramıza katıldığına sevindim, Regina." Regina nihayet onunla göz göze gelebildi. Sebastian sanki aralarında bir sır varmışçasına -ki zaten vardı- gülümsedi. Regina gözlerini kaçırdı.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"İki hafta oldu," dedi Regina.

"New York'lu musun?"

"Hayır," diye mırıldandı Regina. Bu tip sorulara yanıt vermek zorunda olmak onu huzursuz ediyordu. Roman ödüllerini konuşacaklarını sanmıştı, onu değil. Sebastian'ın beklentiyle gözlerine baktığını fark etti. Devam etmesini bekliyordu. Aslen nereli olduğunu söylemesini. "Philadelphia'lıyım," dedi. "Philadelphia'nın dışından, Main Line'dan."

"Ah, şu kibar ve soylu Main Line," dedi Sebastian gülümseyerek. Dalga mı geçiyordu? Doğrusu Regina bundan pek emin değildi.

"Benim ailem öyle değil," dedi savunmaya geçerek.

"New York'a ne zaman taşındın?"

"Bir ay önce."

"Vay canına. Desene gerçek bir çaylaksın."

Regina birden öfkelenmişti. "Ama konu kitaplar olduğunda çaylak değilim. Kütüphanecilik ve Enformasyon Bi-

limi okudum. Okuldan şeref derecesiyle mezun oldum." Of, bunu neden söylemişti ki? Sebastian'ın onun hakkında ne düşündüğünü neden umursuyordu?

Sebastian bu bilgileri özümsemeye çalışırmış gibi kafasını salladı. "O halde hızlı bir okuyucu olduğunu varsayıyorum. Romanları sever misin?"

"Evet," dedi Regina kollarını kavuşturarak.

"En sevdiğin yazarlar kim?"

Regina onu temkinli gözlerle süzdü. "Çağdaş mı, klasik mi?"

"İkisinden de olur." Sebastian gülümsedi. Belli ki etkilenmişti ya da en azından eğleniyordu. Regina onu kendini beğenmiş ve rahatsız edici bulmuştu ama sorularından kaçarsa kendini asla affetmeyecekti.

"Bir tanesi Henry James," dedi.

"Ah, evet. *Ormandaki Yaratık*."

Regina ona hayretle baktı. "Okudunuz mu?"

"Bunda şaşılacak bir şey yok. Ben İngiliz edebiyatı mezunuyum. Ve evet, *Ormandaki Yaratık*'ı okudum. En sevdiğim kısa hikayelerden biridir."

"Yani başkaları da var?"

"Mesela Raymond Carver'ınkilerden birkaç tanesi listemin üst sıralarında yer alır."

Regina kafasını salladı. Raymond Carver konusunda tartışacak değildi.

"Bak, bu oldukça cesaret verici," dedi Sebastian el çırparak. "En azından kısa hikayeler konusundaki zevklerimiz örtüşüyor." Gözleri parlıyordu. "Ya çağdaşlar?"

Regina bir an düşündü. Sanki aniden aklı boşalmıştı. Ne tuhaftı. Ona hiçbir şey kanıtlamak zorunda değildi ki.

Ne olmuş, İngiliz Edebiyatı okumuşsa? Nasıl olsa, edebiyat kendine yüzde yüz güvendiği tek sohbet konusuydu.

"Jess Walter. Romanlarının hepsi inanılmaz ve her biri bir diğerinden tamamen farklı. Sonra, Tom Perrotta, Michael Chabon..."

"İlginç," dedi Sebastian.

"Efendim?"

"Hep erkek yazarları saydın. Erkek hassasiyetiyle bir bağın olmalı."

Bu doğru muydu? Gerçekten de tek bir kadın yazar adı bile söylememiş miydi? Regina yine o tuhaf öfke seline kapıldı. Sebastian kimdi ki onun cevaplarını yargılıyor, onları edebi bir Rorschach testi gibi analiz ediyordu?

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi. "Ayrıca beni kandıramazsınız. Romanlar hakkında konuşmamız sizin nasıl bir insan olduğunuz gerçeğini değiştiremez. Siz... Siz..." Birden sustu. Öfkesinin onu bir çıkmaza sürüklediğini hissetmişti.

"Evet, ben?" diye sordu Sebastian. Belli ki pek eğleniyordu. Yakışıklı gülümsemesi, hevesle ona doğru eğilişi ve cevabını bekleyişi şimdiye kadarki aşağılamacı tavrının zirve noktasıydı.

"*Kütüphanede* seks yapabilecek türde birisiniz," diye fısıldadı.

"Bak, bak, bak! Bu ağır bir suçlama," dedi Sebastian. Öyle masum görünüyordu ki, Regina bir an her şeyi hayal ettiği hissine kapıldı. Ama sonra Sebastian gülmeye başladı.

"Bunu komik bulduğunuza inanamıyorum," dedi Regina.

"Hey, ya sana ne demeli? Özel bir odaya gizlice girmek çok mu ahlaklı bir hareket? Sen yaramaz bir kızsın."

Artık gülmüyordu. Gözlerini Regina'nınkilere dikmişti. Regina, içinin ürperdiğini hissetti. Zihnini sıraya abanan kadının görüntüsü doldurdu. Yerleri süpüren saçları... Sebastian içine girip çıkarken yüzündeki zevk ifadesi...

Apar topar ayağa kalkıp odadan dışarı fırladı. "Eee, kütüphanecilik işi nasıl gidiyor?" diye sordu Derek, Regina'nın Oreos paketine uzanıp bisküvileri ikişer ikişer ağzına atarak.

Regina, sevgilisinin otlakçılığına bir son vermesi için Carly'ye baktı ama ev arkadaşı tezgaha tünemiş, ayak tırnaklarını neon yeşiline boyamakla meşguldü.

"İyi," dedi Regina buzdolabını açıp akşamdan kalan spagettiyi çıkarırken.

"Başka birilerini daha bastın mı?" diye sordu Carly.

"Hayır."

"Müdürüne söyledin mi?" diye sordu Derek.

Regina makarna tabağını mikrodalgaya koydu.

"Hayır."

"Yani o sapığın yanına kar mı kaldı?" diye sordu Carly gülerek.

Regina omzunu silkti. "Belki de yaptığı sapıklık değildi. Halka açık olmayan, özel bir odadaydı. Üstelik orayı kütüphaneye ailesi bağışlamış."

Regina, Carly'nin moda dergilerini bir kenara iterek yemek masasına oturdu.

"Bir dakika, bir dakika. Var mı öyle ortaya bir bomba bırakıp gitmek?"

Carly ayak parmaklarını açıp topuklarına basarak, paytak paytak Regina'nın yanına geldi. Derek onu izledi. "Ne demek odayı ailesi bağışlamış? Kimmiş ailesi?"

"Size söylemek istemiyorum," dedi Regina.

Carly güldü. "Nedenmiş o? Nihayet söyleyecek ilginç bir şeyin var ve onu da kendine saklıyorsun, öyle mi?"

"Söylersem anında tweet atarsın. Ya da bir bloga filan yazarsın."

"Hiç de bile," dedi Carly. "Söz veriyorum, senin edepsiz kütüphane arkadaşın bizim küçük sırrımız olarak kalacak ve bu odadan çıkmayacak. Duydun mu, Derek?"

"Tamam, tamam," dedi Derek hemen.

Regina kısa bir an durakladı ama birine açılma ihtiyacı mantığının önüne geçmişti. "Sebastian Barnes," diye patladı.

"Ne olmuş ona?" dedi Carly.

"Adam o işte."

Carly bir iskemle çekti. Gözleri yuvalarından uğramış gibiydi.

"Benimle kafa buluyorsun."

"Hayır. Neden? Onu tanıyor musun?"

Derek tepelerinde dolaşıp duruyordu. Bu sorunun cevabıyla fazlasıyla ilgilendiği belliydi. Carly masadaki yığından bir *W* dergisi alıp arka sayfalarını karıştırdı. Aradığını bulamayınca başka bir dergi aldı. Bir sayfada duraksadı. Sonra bunu Regina'nın önüne itti. Bir kadının siyah beyaz fotoğrafıydı. Esnek vücuduyla kamburunu çıkararak öne doğru eğilmişti. Üzerinde sırtı kuyruksokumuna kadar açık bir elbise vardı. Parmaklarını tıpkı bir balerin gibi ayaklarına doğru uzatmıştı. Parmak uçları şık stilettolarına hafifçe değiyordu.

"Bu kim?" diye sordu Regina. Nedense Carly'nin, "Kız arkadaşı," diyeceğinden korkmuştu. Halbuki bundan ona neydi? Ama Carly sayfanın altındaki küçük yazıyı işaret etti: *Fotoğrafçı, Sebastian Barnes.*

Regina'nın bunu algılaması birkaç saniye aldı. "Ver bakayım." Dergiyi çekiştirip sayfalarını çevirdi. Carly'nin ona gösterdiği koca bir çekimin ilk fotoğrafıydı. Hepsi Sebastian Barnes imzalıydı.

"Görüyorsun ya, adam çok ünlü," dedi Carly. "Fotoğrafları dergilere çıkmaya başladığında insanlar önce bir amatör olduğunu düşündü. Bilirsin işte, parasıyla bir yerlere geldiğini. Ama böyle fotoğraflarla milletin çenesini kapadı."

Regina dergiyi masaya bıraktı. "Aferin ona. Ama yine de kütüphaneyi kendi özel oyun odası gibi kullanamaz."

Carly iç çekti. "Sakin ol, Regina. Büyük bir New York olayına şahit oluyorsan, bunu es geçemezsin."

"Ya da sen onun çıplak kıçına bakıyorsan," diye dalga geçti Derek.

Carly'yle ikisi kahkahalarla gülmeye başladı. Regina çatalıyla tabaktaki makarnaları itti. Bu ikisinin alay konusu olmaktan sıkılmıştı. "Yani, ne yapmamı öneriyorsunuz?"

Carly elini Regina'nın koluna koydu. "Eğlenmene bak. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun, değil mi, Regina?"

8. Bölüm

Regina sabah m asasında bir yığın roman buldu. Hepsi yakın zamanda basılmış ve iyi yorumlar almıştı. İkisini zaten okumuştu. Üstlerinde mavi bir not kağıdı vardı: *Sonu biraz tuhaf bitse de dünkü kitap sohbetimizden çok hoşlandım. Konuşmamıza bu akşam yemekte devam etmek istiyorum. Seni altıda kütüphanenin önünden alırım.*

Regina yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi çabucak etrafına bakındı. Notu çantasına attı.

"Neler oluyor, Finch? Sana bedava kitap yardımı mı yapıyorlar?" diye sordu Alex.

"Hayır," dedi Regina kitapları yana iterek. "Roman ödülleri için okuma yapacağım."

"Ah, az kalsın unutuyordum. Bir adam sana bunu bıraktı." Alex ona büyük, resimli bir kitap uzattı. Kapağında yarı çıplak bir kumralın fotoğrafı vardı. Kısa kaküllüydü ve tarzı Regina'ya burlesk şovundaki kadını anımsatmıştı. Kitabın adı, *Fotoğraflarla Bettie Page*'di. Bu isim ona tanıdık gelmişti.

Arkasını çevirdi. Kütüphaneye ait değildi.

"Bekle, nedir bu?" diye sordu.

Alex omzunu silkti. "Sen söyle. Ben de biraz araştırma yapmaya karar verdiğini sanmıştım."

Regina birden Alex'in, saç modeliyle ilgili sözlerini hatırladı. Bettie Page'i andırdığını söylemişti. Sayfaları karıştırdı. Bütün fotoğraflar siyah beyazdı. Kapaktaki dikkat çekici kumral her sayfada değişik ve açık saçık kostümler içindeydi. Bazıları o kadar tuhaf ve edepsizceydi ki Regina yanaklarının kızardığını hissetti. Kitabın ortasındaki fotoğrafın arasına küçük, beyaz bir zarf konmuştu. Bettie Page sıradan görünüşlü bir kanepenin arkasına oturmuştu. Saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve kolları dirsek hizasında siyah eldivenlerle kaplıydı. Siyah bir büstiyer, kalçalarına kadar gelen jartiyerli, file çoraplar ve on santimlik siyah topuklular giymişti.

Regina zarfı açtığında içinden, genelde çiçeklerle gelen türden, küçük, beyaz bir kart çıktı. Yazı tanıdıktı. Romanların üzerine bırakılan nottaki sıkışık ve düzenli elyazısı. Kartta yalnızca iki kelime vardı: *Ev ödevin.*

Regina bunu zarfın içine geri koyup yine etrafına bakındı.

Ve işte o zaman, Sebastian Barnes'la çıkacağı yemeğin bir davet değil, emir olduğunu fark etti.

9. Bölüm

Saat altıda, Regina, Güney Merdiveni'nden kütüphanenin giriş salonuna indi ve dışarıdaki ılık yaz akşamına çıktı. Aslında, Sebastian Barnes'ın orada olmasını beklemiyordu. Yoğun bir iş gününün ardından, Bettie Page kitabının densiz bir şaka olduğuna karar vermişti. Onu dördüncü katta bastığı için aklınca Regina'yı cezalandırıyordu.

Yine de geniş mermer merdivenlerden 5. Cadde'ye inerken kalp atışları biraz hızlandı. Uzun, bol eteğini çekiştirdi ve elindeki kitapla yüzünü yelpazeledi.

"Bettie Page kitabı nerede?"

Regina şaşkınlıkla arkasını döndüğünde Sebastian'la burun buruna geldi. Koyu renkli takım elbisesi ve patlıcan moru kravatıyla acayip yakışıklıydı. Hafif bronz teniyle uyumlu, siyah ışıltılar saçan gözleriyle ona öyle bir bakıyordu ki, Regina nefesinin kesildiğini hissetti. Ve Sebastian'ın kusursuz yüz hatlarına bir kez daha hayran kaldı. Tüm o dramatik açılar güzel olduğu kadar erkeksiydi de.

"Efendim?"

"Sana verdiğim kitap. Herhalde onu bu küçük, eski çantaya sığdırman zor olmuştur." Sebastian Regina'nın Old Navy sırt çantasını küçümseyerek süzdü.

"Çantam ihtiyacım olan her şeyi alıyor, teşekkürler."

"Umarım buna kitap da dahildir?"

Regina omzuna attığı çantayı düzeltti.

"Hayır, değil."

"Git al öyleyse."

"Pardon?" Yok artık! Bu ne cüret?

"Neden bana korkunç bir şey söylemişim gibi bakıyorsun? Notumda onun ev ödevin olduğunu belirtmiştim. Ev ödevi ne demek? *Kitabı eve götür.* Öyle değil mi?"

"Evet ama sizin ne hakla bana ev ödevi verdiğinizi anlamış değilim."

Sebastian sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkararak gülümsedi. "Galiba senin öğretmenin olmak istiyorum." Sonra yüzü ciddileşti. Hala ısrarla gözlerinin içine bakıyordu. "Öğrenebileceklerin seni çok şaşırtacak."

Regina güçlükle yutkundu.

"Haydi... mızıkçılık etme," dedi Sebastian.

Regina iç çekerek bu oyunu oynamaya karar verdi. En azından şimdilik.

Gerisin geri merdivenleri çıkmaya başladı.

"Çabuk ol," diye seslendi Sebastian arkasından. Regina arkasını dönüp ona pis bir bakış fırlatınca Sebastian içten bir kahkaha attı. Regina ister istemez gülümsedi.

Kabul, Sebastian çok çekiciydi. *Ama bu çılgınlık*, diye söylendi. Onun kendisine patronluk taslamasına neden izin veriyordu? Sırf meraktan mı? Ya da insanları memnun etme eğiliminden mi? Ve en zavallıcası, Sebastian'a hissettiği utanç verici çekimden mi?

Regina hızlı adımlarla masasına gitti, kitabı aldı ve tek eliyle göğsüne bastırdı. Ne kadar da ağırdı. Sonra aklına rahatsız edici bir fikir geldi: Ya dışarı çıktığında onu bulamazsa? Ya gittiyse?

Bunun onu neden gerdiğini anlayamıyordu. Ne olmuş gitmişse? Tüm bu olup bitenleri çılgın bir New York anı olarak değerlendirir ve hayatına devam ederdi.

Ama dışarı çıktığında onu hemen gördü. Bekliyordu.

Yine ne kadar kusursuz göründüğünü düşündü. Üzerine cuk oturan, özel dikim takım elbisesi, yepyeni, şık ayakkabıları... Aksine, Regina uzun eteği ve üniversitenin ilk yılında aldığı kısa kollu bluzuyla kendini feci salaş hissediyordu.

"İstersen ben taşıyayım," dedi Sebastian ve Regina kitabı ona verdi.

"Önden buyur," dedi Sebastian, 5. Cadde'yi işaret ederek. Regina temkinli adımlarla merdivenlerden inmeye başladığında onu izledi.

41. Sokak'ın köşesinde onları siyah, gıcır gıcır bir Mercedes bekliyordu. Sebastian arka kapıyı açıp Regina'nın binmesini bekledi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Regina tereddütlü bir sesle.

"Yemeğe. Notumu almadın mı?"

Regina yavaşça arka koltuğa geçti ve Sebastian yanına oturdu.

Direksiyonda üniformalı bir şoför vardı. Hiçbir şey sormadan arabayı çalıştırdı. Belli ki nereye gideceklerini biliyordu.

"Diğer kitapları da aldım," dedi Regina. "Romanları."

Sebastian kafasını salladı. "Belki yeni Tom Perrotta'yı sen keşfedersin."

Regina ona şüpheyle baktı. "Benimle alay mı ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi Sebastian kafasını sallayarak. Gülümsüyordu. "Neden edeyim ki? Biri yeni bir yazar keşfedecek. Bu neden sen olmayasın?"

"Bilmem," dedi Regina. Hala tam anlamıyla ikna olmamıştı.

Araba, şehrin yukarısına doğru ilerliyordu. Trafikten dolayı yavaşlamışlardı.

"Sana bir şey soracağım," dedi Sebastian. "New York'a neden taşındın?"

"Kütüphanede çalışmak için," diye yanıtladı kararlılıkla.

"Tek sebebi bu mu?"

"Evet." Ama bu kez daha kararsızdı. "Sizce yeterli değil mi?"

"Bilmem," dedi Sebastian. Gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı. "Öyle mi?"

Regina kendini köşeye sıkışmış hissediyordu. Gayriihtiyari karşı saldırıya geçti.

"Siz buraya neden geldiniz?"

"Ben zaten burada büyüdüm. Ama büyümeseydim de, kesinlikle buraya taşınırdım. Ve tanıdığım, buralı olmayan pek çok insan New York'a öylesine gelmemiş. Buraya izlerini bırakmaya gelmişler."

"Ya da belki bir şeyden kaçıyorlardı," dedi Regina annesini düşünerek. Yaptığı yorumdan anında pişman oldu ama Sebastian bu konuda üzerine gitmedi. Neyse ki.

"Demek bir aktris ya da model olmayı düşünmedin?"

İşte şimdi, Sebastian'ın onunla dalga geçtiğinden emindi. Kollarını kavuşturup buz gibi bir sesle, "Hayır," dedi.

"İlginç. Senin gibi görünen çoğu kadın düşünürdü. Ne kadar güzel olduğunun farkında değilsin, di mi?"

Regina yanaklarının kızardığını hissetti. Aslında ilk kez iltifat almıyordu. İnsanlar ona gözlerinin ya da saçlarının güzel olduğunu söylerdi. Tamam, belki şirindi ve pek çok arkadaşının aksine, hiçbir zaman cildi ya da kilosu konusunda endişelenmesine gerek olmamıştı. Ama o kadar ince değildi, burnu genişti ve üst dudağı Scarlett Johansson, Kim Kardashian ya da Angelina Jolie gibi kışkırtıcı güzellerinkine oranla fazlasıyla inceydi. Regina kendini asla bir arzu nesnesi olarak görmemişti ve bu belki de bir bakıma kendi hatasıydı. Kendini bu kadar basite indirgemesi.

Trafik açıldı. Park Caddesi'nden hızla geçtiler. Ellilerin ortasındaki bir bloğa geldiklerinde, şoför 5. Cadde'ye doğru döndü. Regina önünde durdukları binayı tanımıştı. I. M. Pei tarafından tasarlanan, elli iki katlı, Four Seasons Oteli'ydi. I. M. Pei binalarının çoğunu biliyordu. Babasının en sevdiği mimarlardan biriydi.

Otel görevlisi arabanın kapısını açtı. Sebastian arabadan inip ona elini uzattı. Regina önce onun elini tutmakta tereddüt etti ama tüm bu içgüdüsel isteksizliğine rağmen, Sebastian'ın dokunuşunun yarattığı his inanılmazdı. Sanki biri vücuduna elektrik akımı vermişti.

Sebastian onu Art-Deco esintileri taşıyan, soluk renkli kireçtaşından lobiye soktu. Tavan en az dokuz metre yüksekliğinde olmalıydı.

"Seni burada bekliyorum," dedi Sebastian ona bir anahtar kart uzatarak. "2020 numaralı oda."

Regina karta boş boş baktı. "Anlayamadım."

"Yemeğe bu kılıkta gidemezsin, öyle değil mi?" Regina bütün kanının yüzüne hücum ettiğini hissetti. Utançtan mıydı, yoksa alınmış mıydı, doğrusu emin değildi.

"Madem bu kılıkta burada yemek yiyemiyorum, o zaman başka bir yere gidelim."

Sebastian ona baktı. Gözlerinde yine o ciddi, meydan okuyan ifade vardı. "Sahi mi? Ben senin gibi entelektüel meraka sahip birinin hayatın başka bir yönünü keşfetmekten hoşlanacağını sanmıştım."

Regina kendini bildi bileli içinde taşıdığı o hissi düşündü: Korku. Doğru şeyi yapmazsa olacaklardan duyduğu korku. Oyunu güvenli oynamazsa. Ve sonra başka bir korkuya kapıldı. Bunu özellikle son zamanlarda sıkça hissediyordu. Hayat onun yanından akıp geçiyordu. O hep dışarıdan bakan oluyordu.

Anahtar kartı aldı.

10. Bölüm

Yirminci kat sessizdi. Regina halı kaplı koridorda temkinli adımlarla yürüdü. Birinin onu durdurup burada ne yaptığını soracağından emindi. Ama kimseye rastlamadı.

2020 numaralı odayı bulduğunda kartı deliğe soktu. Bunun kapıyı açacağından bile şüpheliydi. Ama pirinç kapı kolunu çevirdiğinde kapı kolayca açıldı.

Regina içeri girdiğinde kendini bej ve kırmızının tonları arasında buldu. Mobilyalarda açık renk ahşap ve soluk renkli mermerler kullanılmıştı. Dekor muhafazakar fakat moderndi. Lobiyi göz önünde bulundurarak, daha gösterişli bir oda bekliyordu. Oysa içerisi şık ve zarif olduğu kadar rahattı da. Güneye bakan pencerelerden müthiş bir şehir manzarası görünüyordu. Regina, New York'a ilk kez bu kadar yüksekten bakıyordu.

"Regina?"

Birden karşında bir kadın bulunca korkuyla sıçradı.

"Ah, beni korkuttun!" dedi nefes nefese.

"Özür dilerim, amacım bu değildi," dedi kadın belirgin bir İngiliz aksanıyla. Beyaz kot ve turkuaz rengi bir tunik giymişti. Bakır rengi saçlarını dağınık bir topuz yapmış,

beyaz altından ya da belki gümüşlerdi, şık takılar takmıştı. "Ben, Jess. Sebastian yardıma ihtiyacın olursa diye burada olmamı istedi."

"Onun için mi çalışıyorsun?"

"Zamanında *onunla* çalıştım," dedi Jess. "Ben stilist ve makyaj uzmanıyım. Buraya sadece iyilik olsun diye geldim. Sebastian bana ihtiyacın olabileceğini düşündü."

Regina tüm bunlar gayet mantıklıymışçasına kafa salladı.

"Kıyafetlerin yatak odasında," dedi Jess sağ tarafı işaret ederek. "Bir şeye ihtiyacın olursa çağır. Ve Sebastian'ın senin için bıraktığı *her şeyi* giy. Bu konuda hiç müsamahası yoktur. Belki biliyorsundur, Sebastian detaylara çok takılır."

Hayır, bilmiyordu. Ama bu konuda bir fikir edinmeye başlamıştı.

Regina, Jess'in gösterdiği yatak odasına gitti. İki kişilik yatağın üzerinde iki poşet ve bir elbise kılıfı duruyordu. Kılıfın üzerinde MIU MIU yazıyordu. Poşetlerden biri pembeydi ve üzerinde siyah bir fiyonk vardı. Regina markayı okudu: AGENT PROVOCATEUR. Diğeri turuncuydu ve Prada'ydı. Prada ismini biliyordu ama diğer ikisini duymamıştı.

Regina işe tanıdık olanla başlayıp Prada poşetini açtı. İçinde üç tane ayakkabı kutusu vardı. Birincisinde siyah, burnu kapalı topuklular duruyordu. Neredeyse kendi için seçeceği kadar muhafazakarlardı. Ama topukları on santim vardı ve metaldi. Bir ayakkabı topuğundansa metal bir çubuğu ya da çiviyi andırıyorlardı.

"Ayakkabı değil, işkence aleti," dedi kutuyu yana iterek. İkinci kutuyu açtığında ilkinin yarım numara büyüğü, aynı ayakkabılarla karşılaştı. Üçüncüsündekiler yarım numara daha büyüktü.

Regina'nın açtığı ilk kutudakiler ayağına olmuştu. Bu, onu şaşırtacağına öfkelendirdi.

Sonra elbise kılıfını yataktan alıp kadife askısından tuttu ve fermuarını indirdi. Jess'in yan odada ne yaptığını merak ediyordu. Acaba ona dadılık etmek zorunda kaldığı için Sebastian'a öfkeli miydi? Of, tüm bunlar çok utanç vericiydi.

Regina askıyı kılıftan çıkardığında siyah, düz bir elbiseyle karşılaştı. Kolsuzdu, göğsü kapalıydı ve eteği diz hizasındaydı. Audrey Hepburn'ün giyeceği türde bir şeydi. Ona Hepburn'ü -Audrey ya da Katharine- hatırlatan her şeye vardı. Silah olarak kullanılabilecek ayakkabılardan sonra bu, olumlu bir gelişmeydi.

Sıra pembe poşete gelmişti. Pembe, ince kağıtların arasından siyah kağıtlara sarılı paketler çıktı. İlkinde siyah, dantel bir sutyen vardı. Gerçekten zarif ve şıktı. Regina'nın hayatı boyunca taktığı pamuklu, Gap sutyenlerden o kadar farklıydı ki. İncecik danteli ve minik kopçalarıyla nasıl da kullanışsızdı. Sutyeni bırakıp sonraki paketi açtı. Siyah kağıtların arasında tuhaf bir şey çıktı. Ters bir sutyen gibiydi ve uçlarından dört tane, kopçalı, şerit sarkıyordu. Öylesine itici görünüyordu ki, bunu hemen paketine geri koydu.

Sıradakinde bir örümcek ağı kadar ince ve ipeksi, siyah, jartiyer çorapları vardı.

Yatak odasının kapısı tıklatıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jess. Regina, Sebastian'ın onu lobide beklediğini hatırladı. Biraz çabuk olmalıydı.

"Evet, teşekkürler," diye seslendi.

"*Her şeyi* giymeyi unutma."

Regina yatağın üzerindekilere baktı. Tüm o dantelli şeyler gözünü korkutuyordu. Ama *şimdi vazgeçemem*, diye düşündü.

Aslında kapıdan çıkıp gidebilir, İngiliz kızıla yardıma ihtiyacı olmadığını söyleyebilirdi. Anahtarı lobiye bırakır ve Sebastian'a, *teşekkürler, ama Henry Higgins, Eliza Doolittle'cılık oynamak istemiyorum*, diyebilirdi. Sonra evine gidip küçük odasına çekilirdi ve... ne? Yemekte ne konuşacaklarının hayalini mi kuracaktı? Ya da *Vogue*'dan fırlamış gibi giyinmenin nasıl hissettireceğinin? Ve sonra, altı ay ya da iki yıl geçtiğinde yine aynı odada yalnız başına oturup hayatında gördüğü en muhteşem adamın ona güzel olduğunu söylediğini mi hatırlayacaktı?

New York'a neden taşındın?

Regina ne olduğunu anlayamadığı, siyah, dantelli parçayı alıp kafasını yatak odasının kapısından uzattı. "Jess, afedersin ama..."

"Saçmalama, ben bunun için buradayım," dedi Jess neşeyle.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum." Regina siyah dantelli parçayı kuduz bir hayvanmış gibi tereddütle salladı.

"O bir jartiyer. Bazen takması zor olabiliyor. Dur sana yardım edeyim. Alınma ama bu işi sana bırakırsak saatlerce buradan çıkamayacaksın."

Jess'in muhtemelen yetişkin bir kadını giydirmekten daha önemli işleri vardı. Acele etmesine şaşmamak gerekti.

"Tamam, teşekkürler," dedi Regina, Jess'in odaya girmesi için yana çekilerek.

Jess ellerini kalçalarına dayayıp yataktakilere baktı.

"Harika bir elbise. Tam sana uygun. Sebastian bu işten anlıyor."

"Ama ayakkabılar," dedi Regina, Prada'lara düşmanca bir bakış fırlatarak. "Onlarla yürüyebileceğimi sanmıyorum. En iyisi kendiminkileri giyeyim."

Jess, Regina'nın ayakkabılarına bir göz atıp kafasını yavaşça iki yana salladı. "Yerinde olsam, bunu yapmazdım."

Regina peki dercesine kafasını salladı. "O halde çoook yavaş yürümem gerekecek."

Jess rahatlamış gibiydi. "İyi fikir. Şimdi sutyenle külotu giy. Ben jartiyerle çoraplara yardım ederim."

Regina, Jess'in odadan çıkmasını beklediyse de kadının gitmeye niyeti yoktu.

"İnsanların yanında soyunmaya alışık değilim," dedi Regina mahcup bir sesle.

"Regina," dedi Jess, "Ben bir stilistim. Dünyadaki pek çok ünlü kadını çıplak gördüm. Ve Sebastian lobide seni bekliyor. Yerinde olsam acele ederdim."

Regina kendini aptal gibi hissetti. Kadın sadece yardım etmeye çalışıyordu. Bir de kalkmış ona sorun çıkarıyordu.

Rahatlamaya çalışarak ceketini çıkardı. Jess bunu alıp katladı. Sonra bluzunun düğmelerini açıp eteğinin fermuarını indirdi ve ikisini de Jess'e verdi. Regina birden odanın soğukluğunu fark etti. Tüyleri diken diken olmuştu. Sutyeninin altında göğüs uçlarının sertleştiğini hissedebiliyordu. Sutyenini çıkarmak istemiyordu ama siyah dantel onu bekliyordu.

Regina, sutyenini açmak için kollarını arkasına çevirdi ama parmaklarını birbirine dolandı. Bunu daha önce bin-

lerce kez yapmasına rağmen nedense şimdi bir türlü beceremiyordu.

"Dur yardım edeyim," dedi Jess. Regina itiraz etmeye fırsat bulamadan kadının tuhaf parmak uçları kürek kemiklerinin arasına dokundu ve sutyenini açtı.

Regina pamuklu sutyeninin yere düşmesine izin vererek kollarını göğüslerinde kavuşturdu. Jess siyah dantelli sutyeni düzeltti, askılarını Regina'nın omuzlarından geçirdi ve kopçasını arkasında bağladı.

"Doğru bedeni nasıl tahmin etmiş?" dedi Regina. İlk kez bir sutyen göğüslerine bu kadar iyi oturuyordu.

"Sebastian bu işten anlıyor," diye yineledi Jess yeşil gözleri ışıldayarak. Ve ses tonundaki bir şey Regina'yı düşündürdü. Acaba bu karizmatik kadının Sebastian'la iş dışında da bir yakınlığı olmuş muydu? "Sıra bunda," dedi Jess ve ona külotu uzattı.

Regina kendininkini çıkarıp bunu mümkün olduğunca hızlı giydi. Jess onu izliyor mu diye sadece bir kez kafasını kaldırıp baktı. İzliyordu.

"Jartiyer," dedi Jess o tuhaf parçayı eline alarak.

Regina jartiyeri alıp iki parmağı arasında tuttu.

"Ben bunu nasıl..."

Jess jartiyeri ondan alıp önünde durdu. Bunu Regina'nın beline bağladı ve kalçalarına kadar indirdi. Şeritler bacaklarının üst kısmına ve kalçalarına doğru sarkıyordu.

"Çorapları giy de bağlayalım."

Regina yatağa oturup incecik çorapları dikkatle giydi ve yukarı çekti. Sonra ayağa kalktı. Jess dizlerinin üzerine çöktü ve dört şeridi çoraplara bağladı. Her bacağında iki şerit vardı. Biri önde, biri arkada.

"Süper," dedi Jess. Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Aynaya baksana."

Regina bütün merakına rağmen, "Yok, gerekmez," diye mırıldandı.

Jess, Regina'nın içine girmesi için siyah elbiseyi yere doğru tuttu.

"Arkanı dön," dedi sonra ve elbisenin fermuarını çekti.

"Nihayet bitti," diye şakıdı Regina.

"Öyle sayılır." Jess yüksek topuklu ayakkabıları önüne koydu ve Regina ayaklarını bunlara soktu. Kendini tuhaf bir dünyanın Sindirella'sı gibi hissediyordu.

Aynaya baktığında boynundan aşağısını tanıyamadı.

"Bir şey daha önerebilir miyim?" diye sordu Jess.

"Ah, tabii," dedi Regina ve Jess ona bir ruj uzattı. Ambalajı siyahtı ve kapağında beyaz harflerle NARS yazıyordu. Regina kapağı açtığında yeni, mat kırmızı bir rujla karşılaştı.

"Bunu da benim için mi bıraktı?" diye sordu. Jess cevap vermek yerine ruju sürmesini bekledi. Regina mezuniyet balosundan beri ruj sürmemişti. O geceki kavalyesi okul gazetesinin editör yardımcısı, Robert Wellers'tı. Samantha Sinclair'ın kıyıdaki evinde düzenlenen balo sonrası partide, Regina, ayışığının aydınlattığı ıssız kumsalda Robert'ın onu öpmesini beklemişti. Robert bunu yapmak yerine, gay olduğunu söylemişti.

Regina'nın eli titriyordu. Bu yoğun rengi dudaklarına doğru düzgün sürebilmesi bir iki dakikasını aldı. İşini bitirdiğinde aynadaki görüntüsüne şaşkınlıkla baktı. Kırmızı, mavi gözlerini ortaya çıkarmıştı.

Gülümseyerek ruju Jess'e geri verdi.

"Sende kalsın," dedi Jess. "Çok seksi görünüyorsun. Şimdi git. Sebastian sabırlı bir adam değildir."Regina yüksek topuklarının üzerinde sendeleyerek Four Seasons'ın lobisinde yürüdü. Hayatında ilk kez yanından geçtiği insanların bakışlarının farkındaydı. Başta, yürüyüşünün ana rahminden yeni düşen bir ceylan yavrusununkini andırdığı için kendisine baktıklarını düşündü. Ama sonra bir iş adamının yüzündeki ifadeyi yakaladı ve orada ilk kez karşılaştığı bir şeyi gördü – arzu.

İnsanların ilgisi, bulunduğu yabancı mekan ve alışık olmadığı kıyafetler aklını karıştırmıştı. Neredeyse Sebastian'a çarpıyordu.

"Ah, seni görmedim," dedi zınk diye durarak.

Sebastian onu baştan aşağı süzdü. Regina birden onun, elbisesinin altına ne giydiğini bildiğini fark etti. İçini bir utanç dalgası kapladı. Kıyafeti hakkında yorum yapmasını bekledi, ama Sebastian hiçbir şey söylemeden, ısrarlı bakışlarını sürdürmekle yetindi.

Sonra Regina'nın Old Navy çantasını omzundan indirdi.

"Bu korkunç bir şey, biliyorsun, değil mi?"

"O senin görüşün. Görevini yapıyor mu, yapıyor."

Sebastian, Regina'nın çantasız halini yine baştan aşağı süzdükten sonra memnun bir gülümsemeyle ona kolunu uzattı. Regina ona baktı ve sanki sosyeteye yeni takdim edilecek bir genç kız gibi, Sebastian'ın koluna girdi. Otelin restoranına gideceklerini sanıyordu ama Sebastian onu dışarı çıkardı.

"Burada yemeyecek miyiz?"

"Hayır," dedi. "Otelin en sevdiğim restoranı, L'Atelier de Joel Robuchon birkaç ay önce kapandı." Ona gülümsedi. "Ama merak etme. Bu şehirde bir sürü harika yer var."

Arabanın kapısını tuttu ve Regina yeni elbisesi ve ayakkabılarıyla Mercedes'e bu kez daha bir güvenli bindi.

Park Caddesi'ne çıktılar ve Regina daha yerine yeni yeni yerleşirken 65. Sokak'ta durdular.

Şoför arabadan inip ona kapıyı tuttu ve Regina güzel, neoklasik bir binanın önüne adımını attı. Giriş kapısının üzerinde DANIEL yazıyordu.

İçeride, Regina kendini altı metrelik, süslemeli tavanların, tırabzanların, kemerlerin ve oymalı sütunların arasında buldu. Klasik mimari modern mobilyalar ve yoğun, nötr renklerde ayrıntılarla dengelenmişti. Ceviz rengi ve kremler kırmızı yemek masası iskemleleriyle hoş bir tezat yaratıyordu. Restoran, avizelerden ve apliklerden yayılan ılık bir ışıkla yıkanıyordu. Regina duvarları süsleyen tablolara baktı. Annesi görse bayılırdı. Mekanın her bir santimetrekaresinden şıklık ve zarafet akıyordu. İyi ki, Sebastian'ın tavsiyesine uyup kıyafetlerini değiştirmişti.

Şef garson Sebastian'ı coşkuyla karşıladı.

"Bellecour Odası, Bay Barnes," dedi. Sebastian ona önden buyurmasını işaret ettiğinde, Regina, şef garsonun peşine takıldı. Yine üzerinde bakışlar hissetti. Uzun topuklarıyla sendelememek için elinden geleni yapıyordu. Kendini *Pretty Woman*'da kırmızı elbisesiyle Richard Gere'in kolunda ışıldayan Julia Roberts gibi hissediyordu.

Vücudunu gergin bir enerji kaplamıştı. Kıpır kıpır bir mutluluk.

Şef garson, yüz kişinin rahatça yemek yiyebileceği, özel bir odanın kapısını açtı. Ama içeride sadece tek bir masa

vardı. Sonra Regina'ya iskemlesini tuttu. Regina baston yutmuş gibi kaskatı yerine otururken, Sebastian da masanın karşısına geçti.

"Diğer salonda yiyebilirdik," dedi Regina rahatsız bir gülümsemeyle. "Burası çok büyük."

Şarap garsonu şarap listesini getirdi ama Sebastian buna bakmadı bile.

"Tadım menüsü alacağız. Bu akşamkini neyle servis ediyorsanız onlardan getirin," dedi. Sonra Regina'ya baktı. "Tadım menüsü sekiz yemekten oluşuyor. Umarım acelen yoktur."

Regina paniklememeye çalışarak kafasını sallamakla yetindi. Sekiz yemek boyunca ne konuşacaklardı? Ve yemekler ne kadar iyi olabilirdi ki, insan bıkıp usanmadan sekizinin birden servis edilmesini bekleyecekti?

"Güzel görünüyorsun," dedi Sebastian. "Bu elbise sana yakışmış."

"Ah, teşekkürler," diye mırıldandı Regina su bardağına bakarak. "Bedenleri doğru tahmin etmişsin."

"Vaktimin çoğunu kadınlara bakarak geçiriyorum," dedi Sebastian. Bu yorum üzerine Regina'nın yanakları kızardı ama sonra onun fotoğrafçılıktan söz ediyor olabileceğini düşündü.

Garson ara sıcakları getirmişti. Üç küçük, beyaz tabağı önlerine koydu ve isimlerini saydı. "Piliç ve Japon turpu mozaiği, yaban mantarı jölesi ve bebek sebze salatası."

"Teşekkürler," dedi Regina. Keşke içlerinden birini daha önce yemiş olsaydı. Sonra Sebastian ona göz kırptı ve içi hop etti. Galiba hiçbir şey yiyemeyecekti.

11. Bölüm

Regina çatalıyla tabağındakileri dürtüklerken Sebastian'ın ona baktığını fark etti.

"Beni hayalkırıklığına uğrattın," dedi Sebastian. "Yemek yemeyen biri olacağın aklıma gelmemişti."

Regina yanaklarının kızardığını hissetti. İçinde bulunduğu durumun rahatsızlığı ve tuhaflığı nihayet heyecanının önüne geçmişti. "Tabağımdakilere yumulmadığım için kusuruma bakma ama son bir saattir durmadan emir almak ve bu garip oyunu oynamak iştahımı kapadı."

Sebastian güldü.

"Hım. Memnuniyetsiz bir müşteri. Bu benim için bir ilk," diye dalga geçti ve Regina'yı daha da sinir etti.

"Eşyalarımı nasıl geri alacağım? Çünkü yemekten sonra o otel odasına dönmeye niyetim yok."

"Tamam," dedi Sebastian son heceyi vurgulayarak. Regina iyice öfkelenmişti.

"Bunları şimdiden söylüyorum ki, yanlış bir izlenime kapılma."

"Yanlış bir izlenim mi? Nasıl yani?"

Regina buna ne cevap vereceğini bilmediği için şarabı tattı. Nefisti. Aldığı yudum ardında bir sıcaklık bırakarak

boğazından aşağı kaydı. "Kitaplardan konuşmayacak mıydık?" diye sordu. "Ben bu yemeğe bu yüzden çıktığımızı sanıyordum."

"Demek bir an önce işe koyulmak istiyorsun?"

"Evet," dedi Regina şaraptan bir yudum daha alarak. *Bu kadar, başka içmeyeceğim*, dedi içinden.

"Neden cep telefonun yok?" diye sordu Sebastian pat diye.

Regina şaşırmıştı. "Şey... bilmem," dedi. Özel şoförü olan ve dünyanın en pahalı otellerinden birini giyinme odası olarak kullanan birine tutumlu davranmaya çalıştığını asla itiraf edemezdi.

"Ama gerekli bir şey," dedi Sebastian.

"Benim için değil."

"Daha önce jartiyer takmış mıydın?"

Regina az kalsın ağzındaki şarabı püskürtüyordu. *"Efendim?"*

"Bir an önce işe koyulmak istediğini söylememiş miydin?" Bakışları ısrarcı, yüzü ciddiydi. Belli ki cep telefonu soruşturması yalnızca bir ısınmaydı. "Sana aldığım çamaşırları giymek nasıl bir histi?"

"Bir kostüm giyiyormuşum gibi hissettim."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Tabaklar toplandı. Garsonun yeniden masanın kenarında belirişi Regina'ya biraz vakit kazandırmıştı. Şimdi önünde yeni bir tabak duruyordu. Tabak düzenlemesi o kadar şıktı ki, bir yemektense sanat eserine benziyordu.

"Keçi mantarlı ve pazılı ravioli, Nettlesome peyniri, St. George mantarı turşusu ve taze eğreltiotu," diye anons etti garson. Şarap garsonu Regina'nın yarı dolu kadehini alıp masaya yeni kadehler koydu ve Sebastian'a elindeki şişeyi gösterdi.

"Domaine Drouhin Meursault, 2008 Burgonya."

Regina kibarca başka şarap istemediğini söylemeye hazırlanıyordu ki, Sebastian'ın eleştirel bakışları onun susturdu.

Yine odada yalnız kaldıklarında, Sebastian kadehini kaldırdı.

"Kostümlere," dedi gülümseyerek.

"Neden kostümlere içiyoruz?" diye sordu Regina kadehini hafifçe onunkine dokundurarak.

"Çünkü bize ilham verirler. Ve bizi özgürleştirirler."

Sana böyle demesi kolay tabii, diye düşündü Regina. "Bana ne giyeceğimi söylemenin nesi özgürlük?"

"Bir düşün, sana önceden bir restorana gideceğimizi ve şık giyinmen gerektiğini söylesem, ne giyeceğim, nereden alacağım, kaç para tutacak diye dert ederdin. Ben seni tüm bu sıkıntı ve zahmetten kurtardım. Kontrolü başka birine bırakmak insanı tamamen özgürleştirir."

"Ya seçme hakkı ne olacak?"

"Seçme hakkın vardı," dedi. "Benimle dışarı çıkmayı reddedebilirdin. Bu kıyafeti giymeyi de öyle."

Regina otel odasında aklından geçenleri düşünerek kafasını salladı.

Raviolisinden bir çatal aldı. Çok lezzetliydi ve tadı şaşırtıcı bir şekilde yoğundu. Daha önce yediği hiçbir şeye benzemiyordu.

"Seni jartiyer ve sutyenle görmek isterim," dedi Sebastian. Regina lokmasını yutmaya çalıştı. Ama boğazına takılmıştı. Şarap kadehine uzandı.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi. Oysa Sebastian'dan bunları duymak bile bacaklarının arasında bir karıncalanma hissetmesine sebep oluyordu. Gece yatağında yalnız başına yatarken ve kendini okşarken hissettiği türden bir sıcaklık.

"Seks yapmamız gerekmiyor," dedi. "Ben güzellikten ilham alırım ve seni gördüğüm ilk andan beri o çamaşırlar içinde nasıl görüneceğini merak ediyorum."

"Bir fotoğrafçı olduğunu biliyorum," dedi Regina.

"Ah, Google çağı. İnsanın keşfetme duygusunu körelti-yor ve tüm esrarengizliğini yok ediyor. Sence de öyle değil mi?"

"Google'a bakmadım. Ev arkadaşım Parsons'a gidiyor ve gezegendeki tüm moda dergilerini alıyor. Onlardan birinde fotoğraflarını gördüm."

Sebastian kafasını salladı. "Moda fotoğrafçılığı ilginç bir egzersizdir ama genelde sadece bir iştir. Benim asıl ilgi alanım, fotoğrafın farklı bir türü."

"Neymiş o?"

Sebastian gülümsedi ve Regina kendini Jess'in önünde soyunurken olduğundan daha çıplak hissetti. "İzin verirsen sana gösterebilirim."

"Google'dan bakmayı tercih ederim," dedi Regina. Sebastian'ın üzerindeki etkisi onu öfkelendiriyor, ipleri tamamen ona vermek istemiyordu.

"İnternette bulamazsın," dedi. "Hiçbir yerde bulamazsın."

"Bu durumda, onları göremeyeceğim."

"Ben aksini düşünüyorum," dedi Sebastian. "Hazır fotoğraflardan konu açılmışken, Bettie Page kitabına bakabildin mi?"

"Biraz. İş yerinde zor oldu tabii ve..."

"Bu gece yatmadan önce bak."

Regina şarabından bir yudum daha aldı. "Bettie Page'le neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Sebastian bu soruyu etraflıca düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. Ama belli ki cevabı çoktan hazırdı.

"Onu -insanların üzerindeki etkisini- şaşırtıcı ve merak uyandırıcı buluyorum. Zamanında neden bu kadar ünlü olduğuna şaşmamak gerek. Sonuçta o zamanlar öyle pozlar veren pek az kadın vardı. Ama neden hala bu kadar etkili? Artık nereye baksan çıplak bir kadın görüyorsun. İnternetteki fotoğraflar Bettie Page'in pozlarından çok daha açık saçık. Çoğu kadın ondan daha güzel. Ama yine de, Bettie Page bir tane."

Konuşurken yüzündeki ifade öylesine coşkulu ve içtendi ki bir fotoğrafçı olması Regina'ya şimdi daha gerçekçi geliyordu. Sebastian belli ki bu işten anlıyordu. Regina onda kendisinin kitaplara duyduğu tutkuyu görmüştü.

Keşke Sebastian'ı Bettie Page hakkındaki Camile Paglia-worthy'vari yorumlarıyla etkileyebilseydi ama işin doğrusu, onu ilk kez Alex'ten duymuştu.

"Bu işi ciddiye almanı istiyorum," dedi Sebastian birden. Gözlerini onunkilere dikmişti. Regina derin bir nefes aldı. "Seni buraya havadan sudan konuşalım diye davet etmedim. Ve düşündüğünün aksine, seni becerme derdinde de değilim. Gerçi bunu aklımdan geçirmedim desem yalan olur."

Regina yine içinin hop ettiğini hissetti ve gözlerini kaçırdı. Bir yanı, Sebastian'ın susmasını istiyor, diğer bir yanı konuşmaya devam etmesi için dua ediyordu.

"Bunu söylemem seni rahatsız etti mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Regina nefesini tutarak.

"Bana o kocaman mavi gözlerinle bakıyorsun ve sadece çekingen misin, yoksa beni sessizce yargılıyor musun, emin olamıyorum."

Regina şaşırmıştı. "Seni neden yargılayayım?"

"Beni kütüphanede o kadını becerirken gördüğünde yargıladın ya."

Regina *becerme* kelimesinin bu kadar sık kullanılmasına alışkın değildi. İster istemez, hafifçe irkildi.

"Şey... evet. Çünkü kütüphanelerin bu tip şeyler için uygun olduğunu..."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu Sebastian. Ses tonu ve bakışlarının bir anlığına dudaklarına kayması Regina'nın oturduğu yerde kaskatı kesilmesine sebep oldu.

"Evet," diye fısıldadı.

"Seni kütüphanede becermeyi isterdim."

Regina'nın yüzüne bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Masaya baktı. Ve sonra bacaklarının arasına. Oradaki şiddetli sızlama onu dehşete düşürüyordu.

Yemekten sonra, Mercedes onları Daniel'ın önünde bekliyordu. Batıya saptılar ve 7. Cadde'ye doğru ilerlediler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Regina.

"Seni eve götürüyorum," dedi Sebastian. Regina hayalkırıklığını gizlemeye çalıştı.

"Adresimi söylemedim?"

"Gerek yok, nerede oturduğunu biliyorum."

"Ne?" Şarabın, şık kıyafetinin ve seks muhabbetinin büyüsü bir anda bozulmuştu. "Nereden biliyorsun?"

"Kütüphaneden aldım."

"Önlerine gelene adresimi mi veriyorlar?"

"Ben *önlerine gelen* değilim, Regina. Beni tanıyorlar."

"Olsun!"

"Neden? Kendini gizliliğin ihlal edilmiş gibi mi hissettin?" Sebastian'ın bakışlarındaki tuhaf ifade artık adreslerden bahsetmediğini söylüyordu.

"Bu... bu hiç ahlaklı değil," dedi Regina.

Sebastian bir an düşündü ve yavaşça kafasını salladı. "Doğru, bazen ahlaksız olabiliyorum," dedi. "Ve izin isteme konusunda pek başarılı değilimdir." Elini tuttu ve Regina onun gözlerine baktı. Böyle bir şeyi ilk kez yaşıyordu. "Eğer birlikte vakit geçireceksek bunu bilmen iyi olur," dedi Sebastian.

Regina'nın tedirginliği geçivermişti. Demek birlikte zaman geçireceklerdi?

Araba, evinin önündeki kaldırıma yanaştığında, "Yemek için teşekkürler," diyebildi.

Sebastian yine elini tuttu. Dokunuşu o kadar sıcaktı ki Regina bir an ona yaslanmak istedi.

"Bettie Page kitabı konusunda ciddiydim. Ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum. Seni tanımak istiyorum Regina."

"Tamam," dedi. Yine gözleri birbirine kilitlendi. Karanlıkta Sebastian'ın ısrarcı bakışlarına karşılık verirken önemli bir söz verdiğini hissedebiliyordu. Ama ne için olduğunu, hayal bile edemezdi.

12. Bölüm

Regina uyuyamıyordu.

Sebastian onu bırakalı saatler olmuştu ama hala konuşmalarından bölük pörçük parçalar hatırlıyor, Sebastian'ın ona bakışlarını aklından çıkaramıyordu. Ve Sebastian bütün gece boyunca ona yalnızca bir iki kez dokunmasına rağmen, ara sıra koluna koyduğu elinin, onunkine değen omzunun hayali içini ürpertiyordu. Sanki bedeninde serbest kalmayı bekleyen bir şeyler vardı.

Regina geceliğini kalçalarına kadar sıyırdı ve sırtüstü uzanıp pamuklu iç çamaşırının üzerinden hafifçe kendine dokundu. Sonra elini çamaşırının içine kaydırıp onu daima tatmin eden şekilde parmağını içine sokup çıkarmaya başladı. Klitorisini okşadı ve parmağını tekrar içine soktu. Ama hiçbir şey hissetmedi.

Neler oluyordu?

Sebastian'ı düşünmeye çalışarak yeniden denedi ama bu konsantrasyonunu tamamen bozdu.

Kafası karışmıştı. Doğruldu. Daha da öfkelenmeden buna bir son vermeliydi.

Yan dönüp perdesini araladı. Yarım ay gökyüzünü parlaklığıyla aydınlatıyordu. Odasına ışık girebilmesi için

perdeyi biraz açtı. Sonra duvarda oluşan gölgeleri izlerken Sebastian'ın isteğini hatırladı.

Bettie Page kitabı başucunda duruyordu. Uzanıp bunu aldı. Güzel kumral, kapaktan ona gülümsüyor ve "Hey, takma kafana." dercesine göz kırpıyordu.

"Bahse girerim, hiç böyle sorunların olmamıştır," diye iç çekti Regina. Ayın ışığı yazıları okumasına yetmiyordu. Kalkıp lambasını yaktı. Elinde kitapla yatağına dönerken gözlerini kırpıştırıyordu.

Sayfaları karıştırmaya başladı. Sebastian'ın neyi bu kadar ilginç bulduğunu anlamaya çalışıyordu. Evet, kadın güzeldi. Dahası, kendinden emin görünüyordu. Bazı pozları diğerlerinden daha kışkırtıcıydı. Ama en önemlisi, mavi gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı. Regina'nın babası buna *gözlerinin içi gülüyor* derdi. Ve fotoğrafların çoğunda gayet demode olarak adlandırılabilecek şekilde otuz iki diş sırıtıyordu. Halis muhlis Amerikan dürüstlüğü ve samimiyeti.

Kitabın ilk bölümünde, Bettie Page'in poster kızı olduğu ilk yıllardan fotoğraflar vardı. Sıradan kıyafetler içinde, güzel ama o kadar da ilginç olmayan genç bir Bettie Page, kitabın parlak sayfalarından ona bakıyordu. O zamanlar efsanevi kakülleri bile yoktu. Sonraki bölüm, Bettie'yi New York'a taşındıktan sonraki ve bir model olmadan hemen önceki haliyle gösteriyordu. Metinde şöyle yazıyordu: "Bütün hafta çalışan ve haftasonları yaptığı uzun, yalnız yürüyüşlerde daha görkemli bir hayatın hayalini kuran isimsiz bir sekreterdi." Regina kitabın son yarısındaki güzel ve otoriter görünüşlü kadının kendini yalnız hissedebileceğini ve dokuz-beş bir sekreterlik işinde çalışabileceğini düşünemiyordu.

Sayfaları çevirerek Bettie'nin gelişimine tanıklık etti. Şimdi sutyenler ve jartiyerli çoraplar giyiyordu. Bazı resimlerde elinde kamçı vardı. Ve nihayet ellerinin ve ağzının bağlandığı pozlar geldi.

Regina kitabı kapadı.

Acaba Bettie hiç onun bu gece Sebastian'ın bakışları altında hissettiklerini hissetmiş miydi? Bir yandan utanırken, diğer yandan heyecanlanmış mıydı? Hiçbir fotoğrafçının ona dokunmasına izin vermiş miydi?

Regina, Sebastian'ın onun fotoğraflarını çekme isteğini düşündü. Ona söylediği doğruydu: Regina fotoğraf çektirmekten nefret ederdi. Başka bir insan makinesini ona odakladığında, sinirleri yay gibi gerilir ve genelde hiçbir fotoğrafını beğenmezdi. Ukalalık etmek istemiyordu ama kendisinin zihnindeki görüntüsüyle fotoğraflarda gördüğü şey kesinlikle uyuşmuyordu. Acaba Bettie Page olmak nasıl bir şeydi? Başta o da mı isteksizdi? Bunu sırf para için mi yapmıştı? Çıplak poz verecek cesareti nasıl bulmuştu? Regina bunu asla yapamazdı. Üstelik o kadınların soyunmasının giyinmesinden daha normal karşılandığı bir zamanda yaşıyordu. Bugünlerde kimin internette çıplak resimleri yoktu ki? Ya da bir seks kaseti? Bazen Regina kendisinin tek istisna olduğunu bile düşünüyordu.

Yere baktı. Yemekte giydiği siyah dantelli çamaşırlar orada bir yığın halinde duruyordu. Onları çamaşır sepetine bile atamayacak kadar yorgundu. Jartiyeri alıp bir süre kopçalarıyla oynadı. Sonra yataktan kalktı, çamaşırları aldı ve küçük tuvalet masasının yanındaki boy aynasına gitti.

Geceliğini yukarı çekip vücuduna baktı. Beyaz, pamuklu külotu dışında çıplaktı. Onunla nasıl göründüğünü

merak ederek jartiyeri takmaya çalıştı ama sonra üşendi. Aniden kendine dokunmak için müthiş bir istek duymuştu. Ellerini göğüslerinin üzerinden geçirdi. Artık aynada kendini değil, burlesk dansçısını görüyordu. Göğüslerinin arasındaki böğürtlen sosunu, parmaklarını karnından yukarı kaydırıp ağzına götürüşünü. Regina bir kadının bunu izleyicilerin karşısında nasıl yapabildiğini anlayamıyordu. Bettie Page kamera önünde nasıl soyunabilmişti. İnsanların izlemesi hoşlarına mı gidiyordu? Güzel olduklarını mı hissettiriyordu?

Regina, dansçının yaptığı gibi, elini göbeğinden göğüslerine doğru kaydırdı. Göğüs uçlarıyla oynayıp sertleşmelerini izledi ve birinin onu gözetlediğini hayal etti. Sonra utanarak bakışlarını aynadan kaçırdı. Ama vücudunun arzusuna karşı gelmesinin anlamı yoktu.

Işığı kapayıp yatağına döndü ve sırtüstü uzandı. Karanlıkta kendini güvende hissederek yine göğüslerine dokundu. Bu kez bacaklarının arasındaki o tanıdık zonklamayı hissedene dek durmadı. Bir elini klitorisinin üzerine kaydırdı ve diğeriyle göğüs uçlarını hafifçe sıvazlamayı sürdürdü. Gözlerini kapayarak Sebastian'ı yanında hayal etti. Yatağın kenarına tünemiş, onu izliyor ve *sakın durma* diyordu. Regina ona bunu onun önünde yapamayacağını söylüyor ve Sebastian *New York'a bunun için taşınmadın mı,* diye soruyordu. *Seksi, canlı ve gerçek bir deneyim yaşamak için?*

Regina hafifçe inleyerek parmağını içine soktu. Sebastian'ın *bırak ben yapayım*, dediğini hayal etti. *Hayır*, diyecekti. Ama Sebastian elini itip ona kendi dokunacak, büyük elleriyle onu parmaklayacak... ona kendisinin bile böyle dokunulmak istediğini bilmediği şekilde dokunacaktı.

Regina'nın parmağı hızla hareket ediyordu. Heyecandan ıslanmıştı. Gözlerini kapalı tuttu. Orgazmın ilk kasılmaları geldiğinde, hayalinde Sebastian'ın yüzü, kulaklarında onun sesi vardı. Sonra kasılmalar birbiri ardına devam etti ve Regina nihayet uykuya daldı.

Alarmının vızıltısıyla uyandı. Ne zaman sabah olmuştu?

Regina perdesini sonuna kadar açtı. Güneş yüksekte ve ışıl ışıldı. Kendini yine yastığına attı.

Bütün gece dönüp durmuş, karmaşık rüyalardan sıçrayarak uyanmıştı. Her seferinde ter içindeydi ama rüyalarını bir türlü hatırlayamıyordu. Bir an Sebastian Barnes'la yediği yemeğin de bir rüya olduğunu sandı ama yerdeki Miu Miu elbise ve topuklu ayakkabılar dün akşamın gerçek olduğunun ispatıydı.

Ve sonra mastürbasyon yaparken kurduğu fanteziyi utançla hatırladı.

Odasının kapısı tıklatılınca boş bulunarak irkildi.

"Orada mısın?" diye seslendi Carly.

"Evet. Her şey yolunda mı?" Regina doğrulup elini saçlarının arasına daldırdı.

Carly kapıyı açtı. Hala pijamalarıylaydı. Juicy Couture bir tişörtle Athleta'dan yoga pantolonu. Dağınık saçlarını tepeden atkuyruğu yapmıştı. iPhone'u daha şimdiden mesajlarla titriyordu. "Dün gece çıktığımda yoktun. Sonra eve geldin mi diye emin olamadım." Carly birden yerdekileri fark etti. Eğilip Miu Miu elbiseyi aldı. "Hey, bu da ne? Bergdof'u mu soydun?"

Regina yataktan kalkıp Carly'nin yanından geçerek mutfağa gitti ve Keurig kahve makinesinin düğmesine bastı.

"Ciddiyim," dedi Carly peşinden gelerek. "Hayrola? O elbise en az bin altı yüz dolar. Ve o ayakkabılar! Sana bir ömür boyu yetecek Tom's koleksiyonun dışında bir şey giymediğini sanıyor..."

Regina buzdolabını açıp bir kavanoz Skippy fıstık ezmesi çıkardı ve kaşığını buna daldırdı.

"Bu kadar erken nasıl yemek yiyebiliyorsun?" diye sordu Carly.

Regina kaşıktaki fıstık ezmesini yaladı. "Dün akşam Sebastian Barnes'la yemek yedim."

Carly'nin gözleri hayret ve takdirle irileşti. "Sebastian Barnes'la mı?"

"Evet," dedi Regina kaşığını kavanoza bir kez daha daldırarak.

"Seni şanslı sürtük!" diye şakıdı Carly. "Aman Tanrım, seni yanlış değerlendirmişim, Regina. Ne bileyim? Akşamları burnunu kitaplarından çıkarmayınca seni asosyal bir tip sandım."

"İnan bana, bunu ben de hayal edemezdim."

"Eee, yatakta nasıl?"

"Ne? Tabii ki onunla yatmadım," dedi Regina utançla.

"Hata," dedi Carly. "Nereye gittiniz?"

"Daniel." Regina bulabildiği en sert kahve kapsülleriyle dolu çekmeceyi açtı.

"Daniel'a bayılırım," dedi Carly dudaklarını büzerek. "Kaç yaşında? Bizden büyük, değil mi? Sen de fark ettin mi, yirmilikler kadınları nasıl memnun edeceklerini bilmiyor."

Regina tabii ki bunu fark etmemişti. Yirmili yaşlardaki erkeklerin nasıl flört ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ya da daha büyüklerin. Ayrıca dün gecekinin gerçek bir randevu olduğundan emin değildi. Daha çok tuhaf bir oyun gibiydi. Para saçmaya bayılan, muhtemelen New York'taki bütün kadınlarla yatmış ve taze et arayan bir erkeğin güç gösterisi.

"Bizimkisi bir randevu değildi," dedi. "Üzerinde fazla düşünmeye bile değmez."

"Ah, hayır, bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Neyi?"

"Söylediğinin aksine, fazla düşünmene. Kurmana. Neden biraz eğlenmiyorsun, Regina? New York'taki her kadın Sebastian Barnes'la yatmak ister ve senin böyle bir fırsatın var. Kendini rahat bırak. Yaşamana bak. Hayatta raflara kitap dizmekten başka şeyler de var."

"Belki benim için yoktur," dedi Regina. Ama ilk kez, *acaba mı* diye düşünmeden edemedi.

13. Bölüm

"Teslimat Masası burası mı?"

"Evet," dedi Regina talep formlarından kafasını kaldırarak. Teslimat Masası için yoğun bir gündü. Cumaları hep böyle olurdu. Bugün haftanın, normal kütüphane saatleri uygulanan son günüydü. Ve insanlar genelde işlerini haftasonuna bırakmak istemiyordu.

Önünde dikilen genç kadının kafası traşlıydı. Sol kulağının tamamı piercinglerle ve bir kolu dövmelerle kaplıydı. Göğsüne çaprazlamasına bir postacı çantası asmış, koluna bir elbise kılıfı atmıştı.

Cebinden buruşuk bir kağıt parçası çıkardı. Ellerine parmaksız deri eldivenler giymişti. "Regina Finch için bir paketim var."

"Benim," dedi Regina. Bu sırada Alex, kurye kızı fark edip yanlarına gelmiş, sohbete dahil olmak için fırsat kolluyordu.

Genç kız elbise kılıfını uzattı.

Regina yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Dün gece Four Seasons'da bıraktığı kıyafetler olmalıydı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve elbise kılıfını çabucak sandalyesinin arkasına gizledi.

"Bir dakika." dedi kuryе kız sakızını patlatarak. Çantasını karıştırdı ve Regina'ya altın rengi, kapalı bir zarf uzattı. "Şurayı imzalayın lütfen." Regina'ya klipsli bir kağıt altlığıyla bir kalem verdi. Regina genç kızın işaret ettiği kutucuğa adını yazdı.

Kuryе kız kağıt altlığını çantasına tıkıp uzaklaştı.

"Taş," dedi Alex, kızın arkasından bakarak. "Neden biraz oyalamadın?"

"Niye oyalayacaktım?"

"Tam lafa girmeye hazırlanıyordum."

Regina gözlerini devirdi. "Bir dahaki sefer elini çabuk tut."

"Nedir bu?" diye sordu Alex zarfı göstererek.

O sırada yaşlıca bir kadın masaya yaklaşıp Regina'ya bir tomar istek formu uzattı. Regina hemen bunları Alex'in eline tutuşturdu. *Tam zamanında!*

Kadının bekleme masasına geri dönmesini ve Alex'in kitapları almaya gitmesini bekledikten sonra siyah elbise kılıfının fermuarını indirdi.

Doğru tahmin etmişti. İçinde kendi kıyafetleri vardı. Tam dün gece bir hayal gibi gelmeye başlamışken, eski eteğiyle bluzu tıpkı Sindirella'nın cam ayakkabısı gibi tekrar karşısında belirmişti.

Kıyafetleri masasının altına doğru itip altın rengi zarfı açtı. İçinden altın harflerle yazılı, siyah bir kart çıktı.

Luc Carle, Joanna Lunde ve Sebastian Barnes'ın fotoğraflarından oluşan

Başlangıçlar sergisinin açılış gecesinde bizlerle olmanız dileğiyle. Manning-Deere Galeri, 42 Greene Sokağı, 18:00.

Davetiyenin tarihi o geceyi gösteriyordu. Regina bir tek Sebastian'ın onu tekrar görmek istediğini düşünebildi.

Bu düşünce onu tedirgin ediyordu ama eğer kendi küçük, güvenli bölgesinden çıkmazsa, New York'taki günlerinin geri kalanını, yatak odasında gizlenerek geçireceğini de biliyordu. Üstelik ondan başka herkes hayatını yaşarken.

"Regina, neden masandaki telefonu açmıyorsun? Beş dakikadır seni arıyorum."

Regina kafasını kaldırdığında Sloan'ın, tepesinde dikildiğini gördü. "Afedersin, çaldığını duymamışım."

"O ne?" diye sordu Sloan elindeki davetiyeye bakarak.

"Ben... bilmiyorum. Masamda buldum."

Sloan davetiyeyi elinden alıp baktığında yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Yanlış gelmiş olmalı," dedi bunu kolunun altına sıkıştırarak. Sonra Regina'ya onu ilk kez görüyormuş gibi baktı.

Regina koltuğunun altında roman ödülleri adayı kitaplarıyla evine girdi.

Kapıyı ayağıyla kaparken Carly'nin yatak odasından gelen tuhaf seslerle irkildi. *Harika*, diye düşündü. *Şu anda en son ihtiyacım olan şey, bütün gece Carly'nin sevişme seslerini dinlemek.*

Ama mutfağa gittiğinde, duyduğu seslerin zevk inilti-leri olmadığını fark etti.

Carly ağlıyordu.

Regina çantasıyla eşyalarını kendi yatak odasına bırakıp salona geri döndü ve Carly'nin odasının önünde durdu. Kapıyı hafifçe tıklattı.

"Carly? İyi misin?"

Hıçkırıklar dışında cevap gelmedi.

"Carly, içeri gelebilir miyim?"

Birkaç saniye bekledi. Sonra hışırtılı ayak sesleri duydu.

Carly kapıyı açtığında yüzü şiş ve kırmızıydı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Ne oldu? İyi misin?" diye sordu Regina.

"Rob benden ayrıldı," dedi Carly ve yeni bir ağlama krizine girdi.

"Rob kim?" diye sordu Regina. Bu, zararsız bir soru gibi gelmişti ama Carly'in ağlaması şiddetlendi.

"*Erkek arkadaşım*," dedi.

"Ya Derek?"

"Derek mi? Derek sadece... bilirsin işte, Rob bana bağlanmaya hazır olana dek öylesine takıldığım biri. Sen Derek'le ciddi olduğumu mu sandın? Yapma Regina!"

Gecenin bir körü beni uyandırdığınızda kulağa gayet ciddi geliyordunuz, diye düşündü Regina.

"Öyle acı çekiyorum ki, sanki fiziksel bir şey gibi," dedi Carly dramatik bir sesle. "Ölecekmişim gibi hissediyorum. Ona aşığım. *Aşık*. Sen hiç aşık oldun mu?"

Regina kafasını iki yana salladı.

"Şanslısın o zaman. Çünkü bunları en kötü düşmanım için bile dilemem." Sonra Carly, Regina'yı şaşırtarak kendini onun kollarına attı. İncecik bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Merak etme, geçecek," dedi Regina ev arkadaşının saçlarını okşayarak.

Sonra düşünceleri yine fotoğraf sergisi açılışına kaydı. Carly bu kadar üzgünken, bunu düşünmek bencillik gibi geliyor ama kendine hakim olamıyordu. Şimdi ne yapacaktı? Sloan, davetiyenin yanlış gönderildiğini söyleyip onu

almıştı. Regina bütün gün eve gelip bu konuyu Carly'yle konuşmanın hayalini kurmuştu. Ama artık imkansız olduğunu biliyordu. Kendi hayali dramı ev arkadaşının kalp kırıklığı yanında önemsiz kalmıştı.

Sonra Carly birden, "Sebastian'la işleri bok etme, olur mu?" dedi.

Regina şaşkınlıkla ona baktı. "Neden öyle dedin?"

"Çünkü ben her şeyi bok ettim ve şimdi hissettiğim şeyi senin de yaşamanı istemem. Seni aradı mı?"

"Hayır."

"Hımmm. Kutsal bakire ayağı tutmamış olmalı. Bu konuda bir şeyler yapsan iyi edersin."

Regina ona aldırmadan devam etti. "Beni fotoğraf sergisine davet etti."

Carly kafasını kaldırdı. "Ne zaman?"

"Bu gece. Ama aslında davet ettiğinin ben olduğumdan emin değilim."

Regina, Carly'ye Sloan'ın yorumunu söyledi. Carly gözlerini devirdi.

"Vay sürtük. Hem ne olmuş davetiye yanlış gelmişse? Burası New York. Artık birinci ligdesin. Sakın bu fırsatı tepeyim deme. Neydi o söz? Af dilemek izin istemekten daha iyidir."

Regina ikna olmamıştı. Hem o davetiye ona gönderilmiş bile olsa, kendini aptal yerine düşürüyordu. İmkansız bir adama vurulmuştu. Tıpkı küçük bir okul kızı gibi. Sebastian onunla gönül eğlendiriyordu. Belki de bu ara biraz boş vakti vardı ve şehre yeni gelen kızı bir sonraki evcil hayvanına dönüştürerek stres atıyordu. Regina'nın topuklu ayakkabı giymesiyle ilgili söylediği o tuhaf şeyler de ney-

di? Ya da onun fotoğraflarını çekmek istemesi? Hiçbirinin mantıklı gelmemesinin tek sebebi, gerçek olmamalarıydı. En iyisi unutmaktı. Sebastian'ı, her şeyi...

"Kararımı verdim, oraya gitmeyeceğim," dedi.

"Evet, gideceksin. İkimizin de burada oturup somurtmasının hiçbir anlamı yok." Carly gürültüyle burnunu sümkürdü. "Hem giyinmene yardım edersem belki biraz aklım dağılır."

"Benim yardıma ihtiyacım yok."

"Regina, sen kafayı mı yedin? Aç bakayım şu dolabı."Regina, Greene Sokağı'ndaki parlak ışıklı, beyaz duvarlı galeriye adımını atar atmaz, onu gördü.

Sebastian etrafını çevreleyen bir grup insanla birlikte odanın ortasında dikiliyordu. Her zamanki günlük şıklığı içindeydi. Üstten iki düğme açık bıraktığı gömleği geniş omuzlarını vurguluyordu. Parlak ve gür saçlı kafası yakınındaki diğer herkesinkinden en az birkaç santim uzundu. Birden kafasını kaldırdı ve koyu renk gözleri Regina'nınkilere kilitlendi. Regina içinin hop ettiğini hissetti. Sakinliğini korumaya çalıştı.

Sebastian'ı rahatsız etmek istemiyordu. Galeride dolaşıp fotoğraflara bakmaya karar verdi. Ama Sebastian gruptan ayrılmış, ona doğru geliyordu. Regina hem onun, hem de odadaki diğer pek çok insanın gözlerini üzerinde hissetti.

"Gelebildiğine sevindim," dedi Sebastian gülümseyerek.

Demek davetiye onun içindi. Regina'nın içi rahatlamış, keyfi yerine gelmişti. *Hayatta kaçırmazdım* ya da *geçerken uğradım* türünden, esprili bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama tek yapabildiği mahcupça gülümsemek

oldu. Sonra kendini rahat bırakıp içtenlikle aklından geçenleri söyledi.

"Tebrikler. Fotoğraftan anlamam ama bu büyük bir adım olmalı."

Sebastian güldü. "Daha çok, orta kademeli bir adım. Hala merdiveni tırmanmaya çalışıyorum."

Sonra tanıdık bir sarışın, kalabalığın arasından sıyrılıp birdenbire yanlarında bitti. Sloan platin rengi saçlarını enseden atkuyruğu yapmış, siyah bir kalem etekle bronz tenli kollarını açıkta bırakan bir bluz giymişti.

"Seni burada görmek sürpriz oldu, Regina," dedi. Ses tonu samimiydi ama ona fırlattığı bakışı gören herkes Regina'nın neden irkildiğini anlayabilirdi. Neyse ki, Sloan dikkatini yine Sebastian'a verdi. "Sonunda istediğin üne kavuştun ha?" Şampanya kadehini şerefine içiyormuş gibi havaya kaldırdı.

Regina ikisi arasındaki samimiyeti sezinleyip şaşırmıştı.

"Doğru yönde bir adım attım diyelim," dedi Sebastian. Sesi arkadaşçadan ziyade kibardı. "Bize bir dakika izin verir misin?

Ve bu da, bir ricadan çok emirdi.

Sloan bozuntuya vermedi. "Tabii. Ne de olsa, ev sahibisin. Herkesle ilgilenmen gerek. Ben başımın çaresine bakarım," dedi göz kırparak.

Sebastian, Regina'yı kalabalığın arasına soktu. Galerinin içi tıklım tıklıştı. Regina dönüp Sloan'a bakmamak için kendini zor tuttu. Müdürünün, Sebastian'ın onu adam yerine koymamasının acısını kendisinden çıkaracağını tahmin edebiliyordu. Regina şimdiden kendini sudan çıkmış balık gibi hissediyordu. Keşke Carly onunla gelmeyi kabul etseydi.

Sebastian'ı odanın arkasına doğru takip ederken duvarlardan birinde büyük siyah harflerle onun adının yazdığını gördü.

"Bunlar seninkiler mi?" diye sordu durarak.

"Evet."

"Görmek istiyorum," dedi fotoğraflara doğru yürürken. Ama Sebastian sabırsız görünüyordu. Regina şaşırmıştı. "Beni buraya bunun için davet etmedin mi? Fotoğraflarını görmem için?"

"Seni buraya davet ettim, çünkü *seni* görmek istedim."

Regina ne söyleyeceğini bilemediği için fotoğrafların asılı olduğu duvara döndü. Hepsi siyah beyazdı ve aynı kadına aitti. Regina bu meşhur yüzü tanımıştı: Hollandalı manken, Astrid Lindall.

"Gerçekten inanılmaz," dedi. "Bunları hangi dergi için çektin?"

"Bunlar benim özel fotoğraflarım," dedi Sebastian. "Hiçbir yerde yayınlanmadılar."

Regina'nın içini nahoş bir kıskançlık hissi kapladı. Bir güvensizlik. Sebastian, Astrid Lindall'la birlikte olmuş muydu? Ve eğer öyleyse, *onunla* ne işi vardı?

"Cidden güzeller. Bunlar en sevdiğin fotoğrafların mı?" diye sordu.

Sebastian güldü. "Hayır, neden?"

"E, sergi için bunları seçmişsin?"

"Ben seçmedim, galeri istedi. Bu fotoğrafları kariyerimin başında çekmiştim. Zaten serginin ana teması bu. Hepsi fotoğrafçıların kariyerlerinin ilk yıllarına ait. Luc Carle'nin eserlerini bilir misin? Eğer biliyorsan, eskiden seçtiği konulara çok şaşıracaksın."

Regina, Luc Carle'yi tanımıyordu. Fotoğraf konusunda tamamen cahildi. Astrid Lindall'ı tanımasının sebebi de, Regina'nın gençliğinde her yerde onun fotoğrafları olmasıydı.

"Bravo Sebastian," dedi bir kadın. Saçları kısa ve beyazdı. Kocaman, yuvarlak ve siyah çerçeveli bir gözlük takmıştı. "Ne müthiş bir seri. Senin Astrid fotoğraflarınla ilgili bir sürü söylenti duymuştum ama sadece bir efsane olduklarını düşündüm. Tıpkı Koca Ayak gibi." Kadın güldü.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Sebastian kibarca ama aklının başka bir yerde olduğunu da gizleme gereği duymadı.

Regina'yı sırtından hafifçe iterek bir merdivenin altındaki sessiz bir köşeye götürdü.

Regina, Sloan'ın gizlice onları gözlediğini fark etti.

"Neden sana verdiğim ayakkabıları giymedin?"

Regina şaşkınlıkla ona baktı. "Kendi serginin açılışındasın ve benim ayakkabılarımı mı dert ediyorsun?"

"Ben görsel biriyim, Regina. Sana bu tip şeylerin benim için önemli olduğunu söylemiştim. En azından çamaşırları giyseydin."

"Giydim," diye yalan attı.

Sebastian dikkatle yüzüne baktığında gergin bir tavırla kıkırdadı.

"Gel." Dar, siyah merdivenleri çıkmaya başladı ve Regina onu izledi. İkinci kat daha karanlıktı ve duvarlar çıplaktı. Masalarla sandalyeler odanın bir köşesine itilmişti. Duvarlardan birinin dibinde büyük, mukavva kutular duruyordu.

Tamamen yalnızlardı.

"Burada olmamalıyız," dedi.

"Bence de öyle," dedi Sebastian etkileyici bir gülümsemeyle. "Şimdi bana iç çamaşırlarını göster."

"Yok artık!"

"Yalan söylediğini biliyordum."

Regina'nın yüzü yanıyordu. "Tamam, yalan söyledim. Ama söylemesem bile, sana iç çamaşırlarımı göstermezdim. Herhalde şaka yapıyordun, değil mi?"

"Daha ciddi olamazdım," dedi Sebastian. Ona öyle bir bakıyordu ki, Regina bir an kalbinin duracağını sandı.

Sebastian ona yaklaştı. Şimdi aralarında yalnızca birkaç santim vardı. Başta, Regina ona dokunacağını sanarak tedirgin oldu. Sonra dokunmayınca, hayalkırıklığına uğradı. Bir dakika geçti ve Regina yere baktı. Sebastian'ın gözlerini hala üzerinde hissediyordu.

"Bir dahaki sefere, dediğimi yap," diye fısıldadı Sebastian.

Sonra onun yanından dolaştı ve merdivenlerden aşağı indi.

14. Bölüm

Regina, Teslimat Masası'ndaki işini yaparken, bir yandan okuma isteğini bastırmaya çalışıyor, bir yandan da kendine bunun Genç Aslanlar Roman Ödülleri için olduğunu söylüyordu. Belki yardımına ihtiyacı olan insanlarla yeterince ilgilenmemek saygısızcaydı, ama en azından haklı bir sebebi vardı. O sabah, istek formları masasına yığılmaya başlamadan önce, listesindeki kitaplardan birini açtı. Genç bir İngiliz kadın yazarın ilk romanıydı. Babası ödüllü bir yazardı. Regina babanın, kızının üslubuna ne kadar etki ettiğini anlamaya çalışıyordu ki, Alex'in neşeli sesiyle irkildi. "Tekrar merhaba!"

Regina birden onun kendisiyle değil, dövmeli kurye kızla konuştuğunu fark etti.

"Selam," dedi kız, Alex'e değil, Regina'ya bakarak. "Şuraya bir imza." Regina kendisine uzatılan pembe-siyah poşeti hemen masasının altına koydu. İmzasını attı ve kurye kızın yanından uzaklaşmasını resmen nefesini tutarak bekledi.

Sonra ayaklarının dibindeki poşete baktı. Siyah, plastik saplarına bir zarf iliştirilmişti. Alıp açtı.

Günaydın, Regina.

Seni dün gece galeride gördüğüme sevindim. Umarım sergi ve sohbetimiz hoşuna gitmiştir.

Gelelim sana yolladıklarıma. Poşette bir çift Louboutin ve birkaç iç çamaşırı bulacaksın. Lütfen onları hemen giy. S.

Regina notu Old Navy çantasına tıkarken elleri titriyordu.

"Hey, ne bu surat?" Alex birden arkasında bitmişti. "Nedir o?"

"Hiç," dedi.

Sonra masadaki telefon çaldı ve Alex neyse ki buna bakmaya gitti. Regina poşetin içine göz attığında, altın kurdeleli, siyah bir kutu gördü. Üzerinde yine altın harflerle AGENT PROVOCATEUR: SOIREE yazıyordu.

Bunu uluorta açmasına imkan yoktu.

"Sana," dedi Alex telefonu ona uzatarak. Regina ona soru sorarcasına baktığında omuzlarını silkti.

"Alo?"

"Regina, benim, annen."

Regina sıkıntıyla kafasını salladı. "Anne, işteyim. Beni neden buradan arıyorsun?"

"Ara sıra bana ne yapıp ne ettiğini haber versen aramazdım. Seni merak ediyor olamaz mıyım?"

"Tamam, tamam, özür dilerim. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Yalnızlığa alışmaya çalışıyorum. İnsan er geç her şeye alışır, değil mi?"

Regina, New York'a taşınmasının annesine kendi hayatını yaşama şansı vereceğini ummuştu. Böylece her fırsatta dulluğun ve tek başına çocuk büyütmenin zorluğundan dem vurmayacak, bunları bahane edemeyecekti. Ama belli ki yanılmıştı.

"Şu anda konuşamam, anne. Hiç müsait değilim."

"Doğumgününde ne yapıyoruz?"

"Ne?" İki hafta sonra Regina'nın doğumgünüydü. Bunu hiç düşünmemişti. Ve annesinin planlara dahil olmasını beklemiyordu doğrusu.

"En kötü ben oraya gelirim. Akşam yemeğe çıkarız. Kütüphanenin yakınında bir yere rezervasyon yaptır. Çalıştığın yeri görmek istiyorum."

"Regina?"

Regina kafasını kaldırdığında Sloan'ı gördü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Hiç," dedi Regina. Sonra telefona fısıldadı. "Kapamalıyım."

"Buradan özel görüşmeler yapamayacağını biliyorsun, değil mi? Kimdi o?"

"İşle ilgiliydi," diye yalan attı. Sonra Sloan'ın gözlerinin poşete kaydığını görünce bunu masasının altına doğru tekmeledi.

"Alex'e söyle, yerine baksın. On dakikaya Genç Aslanlar toplantısı var."Mütevelliler Odası geçen toplantıdaki kadar kalabalık değildi. Belli ki yalnızca kitap kurulundakiler oradaydı. Dolayısıyla Regina'nın olduğu yerde büzülüp orada yokmuş gibi davranması imkansızdı.

"Sen şöyle geç, Regina," dedi Sloan yanına bir iskemle çekerek. Sloan, Sebastian'ın yanına oturmayı tercih etmişti.

Regina, Sebastian'ın yakıcı bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama gözlerini önündeki sarı not defterinden ayırmadı. Sebastian'ın notunu hatırladı. Verdiği talimata uymamıştı. Birden panikledi ama sonra bunun ne kadar saçma olduğunu fark etti. Sebastian'ın ayakkabılarından

hoşlanmaması umrunda bile değildi. O kimdi ki ne giyeceğine karar veriyordu? Belki Regina rahat ayakkabılarla kullanışlı iç çamaşırlarından hoşlanıyordu. O sıradan bir insandı, bir sanat galerisinin duvarındaki Astrid Lindall fotoğrafı ya da süslü püslü bir fotoğraf kitabındaki, Bettie Page değil.

Sebastian toplantıya adaylara kısaca değinerek başladı ve özel okuma listelerinden seçtikleri kitapları kurula ne zaman sunacaklarını belirtti. Kısa hikayelerden oluşan belirli bir kitabın adaylıktan çıkarılmasıyla ilgili bir tartışma çıktı ama Regina konuşulanları bir türlü takip edemiyordu. Sadece bir kere kafasını kaldırmaya cesaret edebilmişti. Onda da, Sebastian'ın iri ellerine odaklanmış ve o ellerin ona dokunduğunu, tıpkı Jess gibi, giyinmesine yardım ettiğini hayal etmişti. Ama Jess'in aksine, kollarını arkadan ona dolayıp çıplak göğüslerini avuçlayacaktı...

"Regina?" dedi Sebastian. Regina vücudu alev alev yanarak kafasını kaldırdı. Birden alnında ter damlacıkları belirmişti. Neler oluyordu? Yoksa beyin kanaması filan mı geçiriyordu?

"Efendim?" dedi. Sesi normal miydi? Bilemiyordu. Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. Odadakiler buna nasıl kayıtsız kalabiliyordu? Tabii, Sloan istisnaydı. Zira Regina, müdürünün Sebastian'a doğru eğildiğini ve toplantının başından beri ona nasıl cilve yaptığını fark etmişti. Regina, Sloan'ın bu halini her zamanki gergin tavırlarıyla hiç bağdaştıramıyordu doğrusu.

"Şimdiye dek okuduğun romanlar hakkında bir yorumun var mı?" diye sordu Sebastian sabırla gülümseyerek. Odadaki herkes Regina'ya bakıyordu.

"Şey, evet," dedi. "Bana Tana French'i anımsatan bir cinayet romanını yeni bitirdim. 1970'lerde, Güney'de geçiyor. Kesinlikle kayda değer bir kitap."

"Okumaya vakti olan birini bulmamız harika oldu," dedi Sloan sanki Regina'yı kendisi bir taşın altından bulup çıkarmış gibi.

"Margaret'in bu sene bize yardım edememesi büyük kayıp," dedi kurul üyelerinden biri. "Bu konuda müthiş bir zevke sahip."

"Margaret neden bu yıl yardım edemiyor?" diye sordu Regina. Belki Margaret kurulda onun yerine geçebilirdi. Zaten bu işin içinde yer alması baştan beri kötü bir fikirdi. Hem böylece kendini en beklemediği zamanlarda Sebastian'la bir toplantının ortasında bulma ihtimali de ortadan kalkardı. Sebastian'ı görmek aklını karıştırıyor, onu sorumluluklarından uzaklaştırıyordu. Hatta şu hale bak, doğru düzgün nefes bile alamıyordu.

"Ah, lütfen, Regina. Zavallı kadın burnunun ucunu bile zor görüyor. Bir ayda bu kadar kitabı nasıl okusun?" dedi Sloan.

"Yeterince okumacımız var," diye kestirip attı Sebastian. "Yazarlara gelince, o tamamen başka bir hikaye. Jonathan Safran Foer'ın yerine gelecek kişi konusunda bir gelişme var mı? Birilerini aradık mı?"

Kurul üyelerinden biri Jay McInerney ismini önerince herkes, "Yine mi?" diye homurdandı.

Regina kütüphanede kimi görmek istediğini biliyordu. *State of Wonder*'ı ikinci kez okumayı yeni bitirmişti. Ve Ann Patchett'ın Nashville'deki bütün kitapçılar kapanırken orada kendi kitap mağazasını açması harikaydı.

"Ann Patchett'a ne dersiniz?"

Masadan mırıltılar yükseldi.

"Okuma etkinlikleri için New York'lu yazarları tercih ediyoruz," dedi Sloan. "Birkaç farklı etkinliğe katılmaları gerekiyor ve şehir dışından gelenler mutlaka seyahat masraflarının karşılanmasını talep ediyor."

"Bence fena fikir değil," dedi Sebastian. "Onu geçenlerde *Colbert Report*'un tekrar bölümünde gördüm. Çok etkileyiciydi."

"Her fırsatta toplumun kitap okumasının ne kadar önemli olduğunu savunuyor," dedi kuruldakilerden biri.

"Bir araştıralım bakalım," dedi Sebastian. "Patchett'ı listeye alın. Ve Doris, belki HarperCollins'i arayıp programını öğrenebilirsin."

Sonra Regina herkesin not defterleriyle kalemlerini toplayıp ayağa kalktığını fark etti. Toplantı bitmişti.

Hemen doğrulup Old Navy çantasını omzuna attı.

"Sen kal, Regina. Konuşmak istediğim bazı şeyler var. Sloan, aşağıda Regina'yı biraz idare edebilir misin?"

Sloan gözle görülür şekilde rahatsız olmuştu. "Bunu alışkanlık haline getirmesen iyi edersin," dedi ve odadan çıktı.

Yalnız kaldıklarında Sebastian kapıyı kapadı. Ve kilitledi.

"Sadece erkek yazarlar teorimi yıkmış oldun," dedi. "Ann Patchett iyi bir öneriydi. Cesaretini toplayıp fikrini söylediğine sevindim."

Regina bu yorumu fazlasıyla kendini beğenmişçe buldu. "Fikirlerimi söylemekle ilgili bir sorunum yok," dedi.

"Ama talimatlara uymakla ilgili bir sorunun var. Sana gönderdiğim ayakkabıları giymemişsin."

"İşyerinde o ayakkabılarla dolaşmak istemiyorum," dedi Regina gergin bir sesle. Kurallara karşı gelen bir öğrenci gibi çekinmesine gerek olmadığını biliyordu. Ama hissettiği tam olarak buydu.

"Ayakkabılar nerede?"

"Masamın altında."

"Git, onları ve çamaşırları al ve hemen buraya gel."

Sebastian bunu sanki Regina'nın itiraz etmeye hakkı yokmuş gibi söylemişti. Sırf bu bile Regina'da *boşversene* deme isteği uyandırdı. Bu oyunları otellerde ya da şık restoranlarda oynayabilirlerdi, işyerinde olmazdı. Ama bir şey onu durdurdu. Ne söylemesi gerektiğinin farkındaydı ama söylemek istediği bu değildi. Asıl istediği, bu işin nereye varacağını görmekti. Aksi halde, annesi gibi olmaktan nasıl kurtulacaktı?

Regina, Sebastian'a bakmadan çabucak odadan çıktı ve üçüncü kata indi. Katalog Odası'nın içinden geçti. Sloan'la karşılaşmayacağını umuyordu. Ona ne yaptığını açıklaması kolay olmazdı.

Teslimat Masası'nın önünde birkaç kişi vardı. Alex onlarla tek başına uğraşmaya çalışıyordu.

"Ah, geldin mi?" dedi.

"Hayır, yani daha işim bitmedi," diye mırıldandı. Kelimeler birbirine dolanıyor, aklı hızla çalışıyordu. İnsan uyuşturucu hap attığında da böyle hissediyor olmalıydı.

Alex'in yanından uzanıp masanın altındaki poşeti aldı.

15. Bölüm

Regina, Mütevelliler Odası'nın kapısını kapadı. Sebastian yanına geldi ve kapıyı yine kilitledi. Regina'ya dokunmamıştı ama kapıya uzanırken omuzu hafifçe onunkine değişmişti.

Regina ona poşeti verdi.

"Bana neden veriyorsun? Giysene."

Regina poşeti masaya koyup ayakkabı kutusunu çıkardı. Kendi ayakkabılarını çıkardı ve topuklu ayakkabıları ayaklarına geçirdi.

"Tamam mı?" dedi ona dönerek.

"Çok daha iyi. Şimdi iç çamaşırlarını giy."

Nasıl yani? Burada, gözlerinin önünde soyunmasını mı bekliyordu? "Ben... bunu yapamam."

Sebastian ona yaklaşıp işaretparmağıyla çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Regina, Sebastian'ın onu öpmesini umdu. Hatta daha önce hiçbir şeyi bu kadar istememişti.

"Regina, bence çok güzelsin. Ve bunun farkında olmayışına bayılıyorum. Sana ne kadar güzel olduğunu göstermek için müthiş bir istek duyuyorum. Güzelliğini kendim için tecrübe etmek istiyorum. Sana karşı açık olmaya çalıştım.

Sana olabilecek en iyi şekilde kendimi ve ne olduğumu göstermeye çalıştım. Neden hoşlandığımı. Ama şimdi anlıyorum ki, seni fazla zorladım. Belki de gitmek istemediğin bir yere yönlendirmeye çalıştım." Sebastian ona gülümsedi. Öylesine çekiciydi ki, Regina içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti.

"Sorun benim o yöne gitmek istememem değil," diye mırıldandı usulca. Neden bahsettiklerinden bile emin değildi. "Şu anda işte olmam."

Sebastian bir an bunu düşündü. "Kendini o yüzden mi geri çekiyorsun?"

Regina evet dercesine kafasını salladı. Aslında geri çekilmesine neden olan pek çok şey vardı. Ama burası bunları konuşmanın ne yeri, ne de zamanıydı. Ayrıca iş ahlakı bahanesi Sebastian'ı durduracaksa, bu oyunu aynen devam ettirmeye hazırdı.

Sebastian elini tuttu ve onu bir iki adım kendine çekti. Gözlerinde öyle ısrarcı bir bakış vardı ki, Regina kalp çarpıntılarıyla gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Sebastian elini öptüğünde, ona şaşkınlıkla baktı.

Ve sonra Sebastian odadan çıkıp gitti. Regina yatağında gerininceye kucağındaki kitap yana kaydı. Beş dakikadır aynı sayfaya, aynı cümleye bakıyordu.

Yağmur damlacıkları pencereyi dövüyordu. Dışarıda, ardında ıslak bir beton kokusu bırakacak şiddetli bir yaz sağanağı vardı. Perdesini açıp suların camdan yol yol süzülüşünü izledi.

Bugün Mütevelliler Odası'nda hata mı etmişti? Yaptığı şey korkaklık mıydı? Belki de bu kısıtlı hayatı hak ediyordu. Birkaç ay önce, ciddiyetini ve kontrollü tavırlarını bir

şeref madalyası gibi taşıyordu. Philadelphia'dayken oyunu güvenli oynamanın bir bedeli olabileceğini düşünmemişti hiç. Okuluna gitmiş, yarım gün işlerde çalışarak para biriktirmişti. Birileriyle çıkmıştı ama onların, aklını karıştırmasına asla izin vermemişti. Hiç kimseye bağlanmamıştı. Her şey onun kontrolü altındaydı.

Ama New York'a taşındığından beri fark ettiği bir şey vardı: Regina hayatını kontrolle o kadar meşguldü ki, onu yaşamayı unutmuştu. Ve şimdi de, karşılaşıp karşılaşabileceği en muhteşem adamla şansını yok etmişti.

Üstelik yanında kendini suçlu hissettirecek annesi bile yoktu. Olanların tek sorumlusu kendisiydi.

"Film izlemek ister misin?" diye seslendi Carly salondan. Carly hala *erkek arkadaşı*, Rob'la ayrılığının yasını tuttuğu için alışılmadık bir şekilde evdeydi.

"Tabii," dedi Regina. Zaten kitap okuyacak havada değildi.

Yataktan fırlayıp kitabı başucuna bıraktı ve salona gitti. Carly artık üniforması haline gelen siyah yoga pantolonu ve atletiyle kanepeye kıvrılmıştı. Kumandayı televizyona doğrultmuş, ekrandaki film listesini aşağı kaydırıyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Regina.

"Tabii," diye mırıldandı Carly dalgın bir yüzle.

"Geçen gece Rob'la işlerin ters gitmesinin senin verdiğin bir karar ya da yaptığın bir şey yüzünden olduğunu ima ettin ya?"

Carly omzunu silkti. "O gece aklım başımda değildi. Aslında tek sorun, Rob'un birine bağlanamaması. Biz kadınlar hep kendimizi suçlarız. Ama asıl sorun erkeklerdedir."

"Pekala, onu boşver." Regina *belki Rob da seni pek güvenilir ya da bağlanmaya hazır bulmamıştır*, diye düşünse de, bunu yüksek sesle dile getirmedi. "Farz edelim, olanlar bir şekilde senin hatandı. Bunu düzeltmeye çalışır mıydın, yoksa işi oluruna bırakıp kısmet değilmiş mi derdin?"

"Bir kere, kısmet değilmiş diye bir şey yoktur. Eğer bir şeyi gerçekten istiyorsan olmasını sağlarsın. Nasıl, yardımı oldu mu?"

Regina evet dercesine kafasını salladı. Belki o yavaş yavaş mantığını yitiriyordu ama Carly'nin sözleri kesinlikle anlamlıydı. Hatta neredeyse akıllıcaydı. Ev arkadaşı sarışın, sürtük bir Yoda'dan farksızdı.

Birden kapı zili çaldı.

"Derek mi gelecekti?" diye sordu Regina.

Carly ona sanki kapıdaki Noel Baba mı diye sormuş gibi baktı. "Sana Derek'le yalnızca gönül eğlendirdiğimi söylemiştim. Ben Rob'u elde edene dek öylesine takılıyorduk. Şimdi Rob olmadığına göre, Derek'e de gerek yok."

Bu Regina'ya mantıklı gelmedi. Yoda derken biraz abartmış mıydı ne?

Carly kanepeden kalkıp diyafonun düğmesine bastı.

"Kim o?"

Cızırtılı bir ses geldi. "Sebastian Barnes. Regina'yı aşağı yollar mısın, lütfen?"

Carly, Regina'ya hayretle irileşen gözlerle baktı. Gülmesini güçlükle bastırıyordu. Sadece dudaklarını kıpırdatarak "Aman Tanrım," dedi.

"Birkaç dakika sonra geleceğimi söyle," dedi Regina. Kalbi çılgınca atıyordu. Telaşla odasına koşarken Carly'nin mesajını ilettiğini duydu.

Eğer hayat Carly'nin dediği gibi *olmasını sağlamaktan* ibaretse, bu onun ikinci şansıydı. Belki de, son.

Şimdi, neredeydi şu iç çamaşırları?

16. Bölüm

Sebastian anahtarlarını cam masaya atıp Regina'nın şemsiyesini aldı.

Sağanak yağmura rağmen, Regina kupkuruydu. Sebastian arabasını özel, kapalı otoparkına park etmişti. En üst kata çıkmışlar ve asansör doğruca dev gibi bir çatı katına açılmıştı.

Binanın Hudson Nehri'ne bakan, tavandan yere kadar pencereleri vardı. Dairenin ferahlığı ve genişliği Regina'yı hayretler içerisinde bırakmıştı, dekorasyon da bir o kadar göz alıcıydı. Koyu renk ahşap ve mermerin dramatik uyumu. Odalarda fazla mobilya yoktu ama Sebastian'ın sahip olduğu kısıtlı sayıda parçanın her biri adeta bir sanat eseriydi. Beyaz duvarlar siyah çerçeveli fotoğraflarla doluydu.

"Bu yağmurda beni buraya getirecek kadar önemli olan ne?" diye sordu Regina.

"İşyerinde rahat edemediğini söyledin. Ve işte buradayız. Artık bahanen kalmadı," dedi Sebastian. "Ben bir kadeh şarap içeceğim. Sen de ister misin?" Siyah mermer mutfağa gitti.

"Tamam," dedi Regina tedirgin bir sesle ve fotoğraflarla kaplı duvarlardan birine yaklaştı. Belirli bir uzaklıktan bile,

bunların Carly'nin dergilerindekine benzer moda çekimleri olduğunu görebiliyordu. Astrid Lindall fotoğraflarında kullanılan sade ve ham tarzdan daha cilalı şeylerdi. Ama Regina bunlardaki modelleri de tanımıştı. Çoğunu dergi kapaklarında, 5. Cadde'deki süslü vitrinlerde ve otobüslerin üzerindeki reklamlarda görmüştü.

Her bir fotoğrafın önünde birkaç saniye duraksayarak ve yavaş adımlarla duvarın ucuna doğru yürüdü. Fotoğrafçılık hakkında fazla bir bilgisi yoktu ama içgüdüsel olarak onlara karşı bir çekim duymuştu. Tıpkı radyodaki belirli bir şarkıya ya da bir romanın etkileyici açılış satırlarına duyacağı gibi.

"Sana asıl göstermek istediğim bunlar değil," dedi Sebastian birden arkasında biterek. Regina hafifçe irkilmesine rağmen çabuk toparlandı. Sebastian kolunu önüne uzatıp eline bir beyaz şarap kadehi tutuşturdu.

"Ya ne?" diye sordu Regina şaraptan bir yudum alarak.

"Sana yemekte moda fotoğrafçılığının benim asıl ilgi alanım olmadığını söylemiştim, hatırladın mı?"

"Evet," dedi. Sebastian'ın kollarıyla elleri ona dokunmamasına rağmen vücudunun baskısını hissedebiliyordu. Sırf bu bile kalbinin çılgınca atmasına yetiyordu. Şarabından bir yudum daha aldı. Hafif ve ferahlatıcıydı. Regina kendine fazla hızlı gitmemesi gerektiğini hatırlattı.

"Beni izle," dedi Sebastian usulca.

Regina'nın elinden tuttu ve onu çatı katının arka tarafına götürdü. Bu basit dokunuş bile otoriter ve emrediciydi. Regina bir şekilde ona itiraz etmek istiyor, henüz salondaki fotoğraflara bakmayı bitirmediğini söylemek istiyordu. Ama karşı çıkmanın fayda etmeyeceğini biliyordu. Evinden dışarı adımını attığından itibaren bu oyunu oynamaya hazır olduğunu o da, Sebastian da gayet iyi biliyordu.

Birden duvarlar daraldı ve karşılarına uzun bir koridor çıktı. Sebastian ışığı açana dek yarı karanlıkta yürüdüler. Regina birden duvarlardaki tavandan yere kadar uzanan siyah beyaz fotoğrafları fark etti. Bunlar inanılmaz güzellikteki kadınların yarı çıplak resimleriydi.

Hepsinin göğüsleri açıktaydı ve bazıları tamamen çıplaktı. Jartiyerler takmış, yüksek topuklu ayakkabılar giymişlerdi. Bazılarının siyah elbiselerinin önü açıktı. Taze kremayı andıran tenlerin kimileri dövmelerle kaplı, kimileri bir kar tabakası kadar lekesizdi. Ağır makyajlı, baştan çıkarıcı, uykulu, oyunbaz ya da öfkeli, kocaman gözleri ona binlerce hikaye anlatıyor gibiydi.

Regina büyülenmişçesine yürümeye devam etti. Koridorun derinliklerine doğru ilerledikçe resimlerin sıradışılığı arttı. Bir kadın iplerle bir sandalyeye bağlanmıştı. Jartiyeriyle file çorapları dışında çıplaktı ve ağzında bir tıkaç vardı. Arka fonda, eli kamçılı, smokinli bir kadın duruyordu. Sonra iki kumral kadını öpüşürken gösteren bir fotoğraf gördü. Sebastian'ın ona aldıklarına benzer iç çamaşırları giymişlerdi. Arkada onları izleyen, binici kamçılı bir kadının bulanık silueti vardı. Başka bir fotoğrafta, bir kadın dizlerinin üzerine çökmüştü. Siyah saçları beline kadar geliyordu. Kamburunu çıkarıp kalçalarını havaya dikmişti. Bacakları bileklerine kadar inen file çoraplarla kaplıydı ve siyah rugandan platform topuklu ayakkabılar giymişti. Kadının çıplak kalçaları krema kadar beyaz ve pürüzsüzdü. Bir elin bıraktığı hayal meyal ama yine de kolayca ayırt edilebilir, kırmızı iz dışında.

"Bunların hepsini sen mi çektin?" diye sordu Regina cevabı bilmesine rağmen.

"Evet," dedi Sebastian. Tam arkasında durup ellerini omuzlarına koydu.

"Tüm bu kadınlarla birlikte oldun mu?"

"Hayır," dedi Sebastian gülerek. "Onlar yalnızca model. Gerçi fotoğrafını çektiğim bazı kadınlar aynı zamanda sevgilim olabilir. Kız arkadaşım ya da karım. Kameramın önündeki kadın benim için dünyadaki tek kadındır."

Regina tuhaf bir kıskançlıkla yutkundu.

"Fotoğrafçılığa nasıl başladın?" diye sordu.

"Üvey annem sayesinde oldu."

"O da fotoğrafçı mıydı?"

Sebastian'ın yüzü bulutlanır gibi oldu. "Hayır, mankendi." Regina'nın omuzlarını sıktı. "Senin de resimlerini çekmek isterdim."

Regina hızla arkasına dönüp ona *çıldırdın mı* der gibilerinden baktı. "Böyle bir şey olmayacak," dedi.

Sebastian güldü. "Bunu çok sık söylüyorsun. Neden karar vermeden önce en azından bir iki saniye düşünmüyorsun?"

"Fotoğraf çektirmekten hoşlanmam."

"Çünkü kendini ilgi odağı olmaya değer bulmuyorsun. Geçen gece sen Four Seasons'ın lobisinde yürürken bunu o kadar net gördüm ki. Bu duyguyu aşmana yardımcı olmak istiyorum."

"Teşekkürler ama senin bir projen olmak istemiyorum. Zaten belli ki sana konu mankenliği etmek isteyen bir sürü kadın var. Bana ihtiyacın yok."

"Onlar profesyonel. Ben onları istemiyorum. Seni istiyorum."

"Sağol ama roman ödülleri için okuma yapmak bana yetiyor. Hem bu bize birlikte çalışma imkanı da veriyor." Regina huzursuz bir tavırla gülümsedi. Sebastian yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. Regina'nın kalbi öylesine hızlı çarpmaya başlamıştı ki, bir an gerçekten kriz geçirdiğini düşündü.

"Bettie Page kitabına baktın mı?"

"Biraz," dedi Regina sonrasında yaptığını hatırlayıp yanakları kızararak. Ve sonra Sebastian'ın ona kendine dokunduğu gibi dokunduğunu hayal edince aklı iyice karıştı.

"Akşam yemeğinde sorduğum soruyu düşündün mü? Bettie Page'in neden özel olduğunu?"

Bu hileli bir soru muydu? Regina aklından Page'in özelliklerini geçirdi. Kaküller? Göğüsler? Retro bikini?

"Bilmiyorum."

"Neşesi," dedi Sebastian. "Gerçekten eğleniyor gibi görünmesi. Herkes gibi olup başka kimseye benzemeyişi. Masumiyet ve seksapeli kimse onun kadar iyi taşıyamaz. Ama ben bu ikisini sende de görüyorum."

"Saç modelim yüzünden," diye mırıldandı Regina.

"Milyonlarca kızın saçı böyle," dedi Sebastian. "Bunu neden iltifat olarak kabul edemiyorsun?"

"Benimle neden ilgilendiğini anlayamıyorum hepsi o. Mütevazılık yapma heveslisi değilim. Sadece anlayamıyorum."

"O gün kütüphanenin önünde o kadar güzel ve çaresiz görünüyordun ki. Seni izlemek başroldeki aktrisin büyük bir yıldıza dönüşeceğini bildiğin bir filmin açılış sahnesini izlemek gibiydi. Seninle konuştum ve... bir şey hissettim. Biliyorum, aynısını sen de hissettin, öyle değil mi?"

Regina evet dercesine yavaşça kafasını salladı. Tabii ki bir şey hissetmişti. O hayatında gördüğü en yakışıklı erkekti. Ama dahası, fiziksel yakınlığı içini titretmişti. Sebastian ona termosunun kapağını uzatırken de hissetmişti bunu, Genç Aslanlar toplantısından sonra yanında otururken de. Ve sadece dakikalar önce, çıplak fotoğraflara bakarken, Sebastian'ın vücudunun ona hafifçe dokunuşu içini gıcıklamıştı.

Regina ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. Topukları ağrıyor, başparmakları ayakkabının burnuna dayanıyordu. "Şunları çıkarsam dert eder misin?" diye sordu.

"Evet, ederim," dedi Sebastian. "Seni bir daha asla düz ayakkabıyla görmek istemiyorum."

Regina ona bakakalmıştı.

Sebastian şarap kadehini elinden aldı. "Benimle gel," dedi.

Regina onun peşinden tekrar salona gitti.

Sebastian siyah kanepeye oturdu. Regina onun kendine yer göstermesini bekleyerek olduğu yerde beceriksizce dikilmeye devam etti.

"Şuraya oturabilir miyim?" diye sordu sonunda, siyah, deri bir sandalyeyi işaret ederek.

"Hayır. Ayakta duracaksın. Sen güzel bir kadınsın, Regina. Küçük bir kız değilsin. Topuklu ayakkabı giymeyi bilmemen kabul edilemez."

Regina duyduklarına inanamıyordu.

"Bugün kütüphanedeki konuşmamızdan sonra bu gece buraya burada olmak istediğin için geldiğini varsayıyorum. Doğru mu?" diye sordu Sebastian.

Regina evet dercesine kafasını salladı.

"Söyle."

"Burada olmak istiyorum," dedi.

"Güzel. Çünkü bunu sana son kez soruyorum, Regina. Bu andan itibaren aramızda yaşanan her şeyin kendi rızamızla olduğunu varsayacağım. Ama aynı zamanda, senin ne *istediğinin* önemli olmadığı gerçeğini de kabul etmen gerek."

Regina birden uzanıp Sebastian'ın alnına düşen saçlarını arkaya atmak istedi. Yakışıklılığı aklını dağıtıyor, söylenenlere odaklanamıyordu.

"Neden bahsediyoruz?" diye sordu. "Hiçbir şey anlayamıyorum."

"Buraya gel," dedi Sebastian. Regina gidip yanına oturdu. Sebastian elini tuttu. Regina onun iri avcu içinde kendi elini ufacık hissetti. "Seninle fiziksel bir ilişkimiz olsun istiyorum, Regina. Özel bir türden, fiziksel bir ilişki."

"Pekala," diye mırıldandı Regina. Hala neler olduğunu anlamış değildi. Sebastian seksten mi bahsediyordu? İnsanlar her zaman bunu bu kadar açıkça mı konuşurdu?

"Sana hükmetmek istiyorum."

"Nasıl yani?"

"Sana ne yapacağını söylemek istiyorum ve senden bana kayıtsız şartsız itaat etmeni bekliyorum. Bu özel bir tarz iç çamaşırı ya da ayakkabı giymek de olabilir, istediğim yerde soyunmak da. Ya da benim seçtiğim bir yer ve zamanda aletimi yalamak da."

Regina güçlükle yutkundu. Yüzünün kıpkırmızı kesildiğinden emindi. Sebastian elini okşadı. "Bazen başka şeyler de yapmak isteyebilirim. Ama hepsi senin tüm kontrolünü bana bırakmana bağlı. Ve eğer gerçekten istemediğin

bir şey olursa, bunu tartışabiliriz. Ama kendini tamamıyla bana bırakman çok önemli."

Regina kafasını salladı.

Zihninde bozuk bir plak gibi aynı sözler yankılanıp duruyordu: *aletimi yalamak*. Bu tip şeyler duymaya alışık değildi. Ama Sebastian'a baktığında gözlerindeki merak ve arzuyu okuyabiliyordu.

İşte bu, dedi kendine. *Artık hayatı kıyısından yaşamak yok*. Ulaşılmaz gördüğü her şey, heyecan, tutku, seks, hepsi ona teklif ediliyordu. Eğer yeterince cesareti varsa, uzanıp kolayca elde edebileceği kadar yakınlardı.

"Ne diyorsun, Regina?" diye sordu. Regina sesine güvenemediği için kafasını salladı. Bu Sebastian'a yetmişti.

"Ayağa kalk," dedi. Regina bir an duraksadı, sonra kalkıp önünde durdu. Sebastian onu baştan aşağı süzdü. Sonra, "Bugün kütüphanede bana itaatsizlik edip yaramazlık yaptın," dedi.

Regina gayriihtiyari küçük, huzursuz bir kahkaha attı. Sebastian'ın koyu renk gözleri gölgelenir gibi oldu. Ona öyle ısrarla bakıyordu ki, Regina göz temasını korumakta güçlük çekiyordu.

"Kucağıma yat," dedi.

Regina ona inanmaz gözlerle baktı.

"Kucağıma uzan. Karnının üzerine."

"Neden?" diye sordu.

"Demin söz ettiğim buydu, Regina," dedi Sebastian. "Beni memnun etmek istemiyor musun?" *Evet*, diye düşündü Regina tüm benliğiyle.

Yavaş hareketlerle ve kendini aptal gibi hissederek Sebastian'ın kucağına uzandı.

Sebastian, Regina'nın gövdesinin ağırlığıyla hafifçe kıpırdandı ve Regina bacaklarını kanepeye uzattı.

"Biraz daha öne gel," diye emretti Sebastian. Regina kendini ileri doğru kaydırıp karnını Sebastian'ın bacaklarına dayadı.

"Bu çok komik," dedi.

"Konuşma," dedi Sebastian.

Regina orada ona saatler gibi gelen birkaç dakika boyunca hareketsiz yattı. Başını yana çevirip kavuşturduğu kollarına dayamıştı.

Sonra Sebastian'ın elbisesini sıyırdığını hissetti.

Önce tepkisel olarak kalkmak istedi ama kendini hareketsiz durmaya zorladı. Eğer itiraz ederse, buradan gitmek zorunda kalacaktı ve henüz gitmeye hazır değildi.

Sebastian elbiseyi beline kadar çekti. Bu, Carly'nin elbisesiydi. Alice and Olivia markalı, lacivert, verev kesimli, yazlık bir parçaydı. Regina onu ödünç alırken saatler sonra kalçalarında toplanıp poposunu açıkta bırakacağını hayal bile edemezdi.

Nefesi hızlanmıştı. Poposunun komodininin üst çekmecesinden alelacele aldığı çamaşırla nasıl göründüğünü düşünmemeye çalışıyordu.

Ona ilk giyişinin ardından yıkandıktan sonra bir daha hiç bakmamıştı. Acaba düzgün duruyor muydu? Jartiyeri doğru takabilmiş miydi?

Daha önce kimse Regina'yı iç çamaşırlarıyla görmemişti. Şimdiye dek çıktığı birkaç çocuk onu karanlık yatakhane odalarında ya da loş araba koltuklarında ellemekle yetinmek zorunda kalmıştı. Hiçbiri ona böyle bakmamıştı.

"Seni uygun çamaşırlar içinde gördüğüme sevindim, Regina. Ama yine de bugün yaptıklarının cezasını çekeceksin. Şimdi külotunu çıkarıyorum."

"Hayır," dedi Regina elini arkaya atıp çamaşırını tutarak. Sebastian hiçbir şey söylemeden durdu. Regina da donup kalmıştı. Sonra yavaşça elini tekrar yanağının altına koydu.

Sebastian külotunu indirmeyi sürdürdü. Regina odanın serin havasının çıplak tenine çarptığını hissetti. Tüyleri diken diken olmuştu. Sebastian'ın çıplak poposuna bakması düşüncesi içini tüketiyordu.

Çat!

Sebastian birden Regina'nın sol kalçasına sert bir tokat attı.

"Ah!" diye bağırdı Regina kalçasını ovuşturmak için elini arkaya atarak. "Çok acıdı."

"Sen kötü bir kızsın," dedi Sebastian. "Yaramazlık yaptın. Bir dahaki sefere ne dersem onu yapacaksın. Sana topuklu ayakkabı ve iç çamaşırı giymeni söylersem, giyeceksin. Sana önümde soyunmanı söylersem, soyunacaksın. Beni anlıyor musun?"

Regina bunlara inanamıyordu. Hiçbir şey demedi... diyemedi. Söylenecek bir şey var mıydı ki? Evet? Ya da daha kötüsü, *hayır*?

Çat!

Sebastian'ın eli yine aynı noktaya indi. Bu normal miydi?

"Durmamı istiyor musun?" diye sordu.

"Ah, evet, yani hayır... bilmiyorum."

"Ayağa kalk, Regina."

Regina'nın zihni uğulduyordu. Yavaşça ayağa kalktı. Elbisesi sıvanmış bir şekilde dikilmek istemiyordu ama kumaşın kendiliğinden aşağı kayacağını düşündü. Sonra Sebastian zihnini okumuş gibi, "Elbiseni olduğu yerde tut, yoksa tamamen çıkarmak zorunda kalırsın," dedi.

Regina yüzünün yandığını hissediyordu. Yanaklarının kıpkırmızı olduğundan emindi. Yine de, Sebastian'ın söylediği gibi, kanepenin önünde durdu. Elbisesinin eteklerini yukarıda tutuyordu. Gözleri odada dolaştı. Sebastian'a bakamıyor ama onun gözlerini üzerinde hissedip daha da heyecanlanıyordu.

Sonra onu şok eden bir şey oldu. Sebastian uzanıp bacaklarının arasını okşadı. Parmakları üstteki tüylü bölgeyi belli belirsiz sıyırıp geçmişti. Elini yavaşça hareket ettirip başparmağıyla klitorisini okşadı. Regina keskin bir nefes aldı ve hayretle Sebastian'ın parmaklarının içine girdiğini fark etti.

"Islanmışsın," dedi. "Böyle olacağını biliyordum."

Regina inledi. Dizleri titriyordu. Sebastian parmağını içine sokup çıkardı. Regina ona tutundu ve Sebastian bir kolunu beline atarak onu tuttu. Bu sırada parmağının baskısını arttırmıştı. Regina ona bacaklarını açtığını fark etti. Sebastian'ın parmağı daha da derine girdi ve bir noktaya dokunduğunda Regina nefesini tuttu. Sonra elini hemen geri çekti ve parmağını tamamen dışarı çıkarıp klitorisinin çevresinde dolaştırmadan önce oraya bir kez daha dokundu.

"Hayır," diye inledi Regina ona yaslanarak. Sebastian'ın yüzünü yüzünde hissetti. Sebastian kulağına hafifçe, "Şştt," diye fısıldadı. Yoksa Regina bunu hayal mi etmişti?

Sebastian'ın parmakları danslarına devam ediyordu. Dokunbırak. Gir-çık. Regina içindeki baskının büyüdüğünü hissetti ve sonra inleyerek yoğun bir zevk seline kapıldı. Çıkardığı ses ona hayvani ve yabancı gelmiş, utanmıştı. Vajinasının Sebastian'ın elinin altında zonklandığını hissedebiliyordu. Sebastian elini kasılmalarıyla uyumlu bir şekilde hareket ettirmeye devam etti ve Regina nihayet hareketsiz kaldı.

Sebastian ona yanına gelmesini işaret ettiğinde, tüm vücudu titreyerek kanepeye uzandı.

İlk kez bir erkekle boşalıyordu. Hep merak ettiği sorunun cevabını sonunda almıştı. Artık bunun nasıl hissettirdiğini biliyordu.

Sebastian yana kayıp kanepenin kenarına oturdu. Regina onun uzanıp ayağındaki topuklu ayakkabıları çıkardığını fark ederek şaşırdı. Sonra Sebastian saçlarını okşadı. Regina ona bakmaya utanarak gözlerini kapadı. Bir dakika sonra nefesi düzene girip bacaklarının arasındaki zonklama geçtiğinde doğruldu.

"Gitmeliyim," dedi. Birden odasında yalnız olmak için inanılmaz bir istek duymuştu. Tüm bu yaşadıklarını sindirebilmek için.

"Burada kal," dedi Sebastian, Regina'nın yüzünü kendine çevirerek. Regina ister istemez ona bakmak zorunda kaldı. O kadar yakışıklıydı ki, demin onun yanında ne kadar ahlaksızca davrandığını düşünmek daha da zor geliyordu. Kontrolünü kaybetmişti ve buradan ne kadar çabuk giderse o kadar iyiydi.

"Geç oldu," dedi ayakkabılarını ayağına geçirip çantasını bulmak için odada dolaşarak. Sebastian çantayı ona verdi.

"Seni ben bırakırım. Bekle, paltomu alayım."

"Hayır," dedi Regina. "Bırakma. Yalnız kalmak istiyorum."

Ve bununla birlikte, kapıdan dışarı fırladı.

17. Bölüm

Regina elindeki Starbucks bardağını gizleyerek kütüphaneye girdi.

Ana Okuma Odası'na içecekle girerek önemli bir kuralı çiğnediğine inanamıyordu ama bu sabahı ancak böyle atlatabilirdi.

Gece ancak birkaç saat uyuyabilmiş, sık sık cinsel içerikli, hatta bazen şiddet dolu rüyalarla uyanmıştı. Ter içinde irkilerek yerinden zıplıyor, her seferinde elini külotunun üzerinde buluyordu.

Dün gecenin hatıralarını kafasından atmaya çalıştı. Ama Sebastian'la geçirdiği saatler bir koku gibi üzerine yapışmıştı.

Sebastian'ın dokunuşu vücudunu ve zihnini uyarmış, onu her şeye karşı hassaslaştırmıştı. Seslere, ışığa... hatta tatlara. Sabah kahvesinden aldığı her bir yudum ağzında bitter çikolata gibi tatlı ve yoğun bir tat bırakıyordu.

Masasına yaklaştığında beyaz bir kutu gördü. Yakından baktı ve üzerindeki Apple logosunu hemen tanıdı.

"Bu da ne?" Kutunun kapağını kaldırdı. İçinde, ambalaj köpüklerinin arasında yepyeni bir iPhone duruyordu. Ve küçük, beyaz bir zarf.

Regina bunu açtı.

Sevgili Regina,

Umarım dün gece eve sağ salim dönmüşsündür.

Bir dahaki sefere böyle kaçtığında, en azından bana iyi olduğunu mesaj atarsan sevinirim. Ya da daha güzeli, seni bu telefondan kendim arayıp kontrol ederim.

Evet, bu telefon senin ama sadece benimle haberleşmen için. Ve telefonunu yanından asla ayırmamanı istiyorum. -S.

Regina ertesi gün çiçek yerine iPhone gönderen, muhtemelen gezegendeki tek adamla tanışmayı başarmıştı.

"Neler oluyor, Finch?" diye sordu Alex.

Regina boş bulunup irkildi. "Hiç," dedi. "Bunu açmayı biliyor musun?" Alex'e iPhone'u verdi.

Alex bir düğmeye bastı ve ekranda beyaz Apple logosu belirdiğinde, "Ne zekiyim, değil mi?" dedi.

"Kurye kızın yanında bu zekandan eser kalmıyor ama," dedi Regina. "Çaldığında nasıl açacağım?"

Alex iç çekip ona kısa bir iPhone kullanım dersi verdi. Parmakları ekranda müthiş bir hızda dolaşıyordu.

"Tuşları nerede?" diye sordu Regina. "Ben bunda yazamam."

"Bana kalırsa, sen daha çok BlackBerry tipisin, Finch."

Alex böyle dedikten sonra işinin başına döndü.

Regina telefonu çantasına koydu ve notu tekrar tekrar okudu. Gülümsemesine ve bir kütüphanede hiç yeri olmayan düşüncelerine engel olamıyordu.

18. Bölüm

Regina, Carly'ye gece dışarı çıkma sözü verdiğini unutmuştu. O zaman bunu gerçekten istemişti ama şimdi aklından geçen en son şey, geceyi kalabalık bir barda geçirmekti.

Kafasının içi Sebastian denen sisle kaplıydı. Bütün gün yalnızca onu düşünmüştü: Bacaklarının arasına dokunmasının nasıl hissettirdiğini. Mekanik hareketlerle istek formalarını toplayıp kitapları teslim ederken o sahneyi zihninde defalarca canlandırmıştı. Parmaklarını içine sokarken koyu kahverengi gözleriyle ona bakışını unutamıyor, bunu düşündükçe müthiş heyecanlanıyordu.

Bindikleri taksi Nurse Bettie'nin önüne yanaştığında, Regina kapıdaki kuyruğun bloğun sonuna ulaştığını gördü. Carly kalabalığı yararak girişe doğru yürüdü. Regina topuklu ayakkabılarıyla arkadaşına yetişmek için koşturdu. Carly onlarla *acayip seksi* göründüğü konusunda ısrar ettiği için, Sebastian'ın aldığı siyah elbiseyle ayakkabıları giymişti.

"Of, bu ne kalabalık," dedi. Carly bekleyenlere bir göz attı.

"Evet, ama bu ezikler asla içeri giremeyecek," dedi Carly. Regina'nın elinden tuttuğu gibi, kapıdaki adama küçük bir

kart gösterdi. Adam kırmızı kadife halatı açıp onları içeri aldı.

"Nasıl yaptın bunu?"

"Bu gece davetlilere özel," dedi Carly. "Ben de listedeyim."

İçeride bırakın oturacak, ayakta duracak yer bile yoktu. Regina kıyafet seçiminden pişman olmuştu. Topuklular ayaklarını daha şimdiden acıtmaya başlamıştı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu. Sahne olarak kullanılan bölüm boşaltılmıştı ve duvarda kocaman bir İngiliz bayrağı asılıydı.

"Katrina Darling'in şovu var," dedi Carly. Regina'nın ona boş boş baktığını görünce, "Kate Middleton'ın kuzeni," diye açıkladı.

Kate Middleton'ın kuzeni bir burlesk dansçısı mıydı? Annesinin dediği gibi, dünya nereye gidiyordu böyle?

"Sen burada bekle, ben içki alayım."

Regina onunla gitmeyi teklif edemeden, Carly kalabalığın arasına daldı. Sonra Regina çantasının titremesiyle irkildi. Ve iPhone'u hatırladı.

Ona hala son derece yabancı gelen telefonu çıkardı ve çalıyor mu diye anlamaya çalıştı. Sonra ekrandaki yazıyı fark etti: *Neredesin? Evinin önündeyim, yoksun."*

Regina'nın kalbi çılgınca atmaya başladı. İlk düşüncesi, evde olmadığı için kendini tekmelemek oldu. Ama sonra belki de Sebastian'ın kendi başına çıkıp eğlenebileceğini bilmesi iyi bir şeydir diye düşündü.

Dışarıdayım, yazdı beceriksizce. Tek bir kelimeyi tuşlayana dek akla karayı seçmişti.

"Hey, çok tanıdık geldin. Geçen gece burada dans eden sen miydin?"

Regina kafasını kaldırdığında sarışın, yakışıklı bir çocukla karşılaştı. Ona gülümsüyordu ve tişörtünde SPIN NEW YORK yazıyordu.

"Bana mı dedin?" diye sordu. Telefon elinde titredi.

"Evet, burada gösteri mi yapıyorsun?"

"Gösteri mi? Ben mi? Hayır," dedi. Çocuk gerçekten onu bir burlesk dansçısı mı sanmıştı, yoksa tanışmak için ayak mı yapıyordu, doğrusu emin değildi. Telefonuna baktı.

Ekranda bir mesaj daha belirdi: *Neredesin?*

Gülümseyip *Nurse Bettie* yazdı ve telefonu çantasına geri koydu.

"Ne içiyorsun?" diye sordu sarışın çocuk.

Tam o sırada Carly elinde iki kokteylle çıkageldi. Birini Regina'ya uzattı.

"Hey, sen de kimsin?" diye sordu sarışın çocuğa cilveli bir gülümsemeyle.

"Brandon," dedi sarışın.

"Carly."

Regina, kokteylinden bir yudum aldı. Derek'le geldikleri gece içtikleri içkiydi ve tadı hala hatırladığı kadar kötüydü. Ama içmeye devam etti.

"Ben de arkadaşına dansçılardan birine benzediğini söylüyordum," dedi Brandon.

"Tabii benziyor," dedi Carly, Regina'ya *bozma* dercesine göz kırparak. Belli ki çocuktan hoşlanmıştı.

Regina sahneye bakarak gösterinin ne zaman başlayacağını düşündü.

Brandon'ın bir arkadaşı onlara katıldı ve Carly ikisiyle de sohbet etmeyi sürdürdü.

"Sen neden hiç konuşmuyorsun?" diye sordu Brandon'ın arkadaşı Regina'ya. Elini Regina'nın omzuna koyup gülümsedi. Çok zayıftı ve sigara kokuyordu.

"Burası feci gürültülü," dedi. "Sohbete uygun değil."

"Adın ne?" diye sordu çocuk göğüslerine bakarak.

"Regina," diye mırıldandı isteksizce.

"Ben de Nick."

Regina kafasını sallayıp içkisini yudumlayarak gözlerini barda dolaştırdı. Boğazının arkasındaki yanma, bu davetsiz misafire tahammül etmesini kolaylaştırıyordu. Carly'ye göz attığında ev arkadaşının halinden gayet memnun olduğunu gördü. Brandon'a doğru eğilmiş, saçlarını bir sağa bir sola savuruyor ve çocuğun her söylediğine gülüyordu.

"Hey," dedi Nick, Brandon'la Carly'ye. "Audrina burayı gürültülü bulmuş. Başka bir yere zıplasak mı?"

Regina adını düzeltmeye tenezzül etmedi.

"Tamam," dedi Nick ve Carly *olur* dercesine kafa salladı.

"Ama şov daha başlamadı bile," dedi Regina hafifçe panikleyerek. Bu tiplerle bir yere gitmeye niyeti yoktu ama barda tek başına kalmak da istemiyordu. En yakın metro durağının nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Nick güldü.

"Komiksin," dedi koluna dokunarak. Regina kolunu silkeleyip ondan kurtuldu.

Üçü kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Dur, seninle bir dakika konuşabilir miyiz?" dedi Regina, Carly'yi tişörtünden çekerek. Carly, Brandon'ın kulağına Regina'nın duyamadığı bir şeyler fısıldadıktan sonra Regina'yla barın bir köşesine geçme lütfunda bulundu.

"Sorun ne?" dedi. Ela gözleri alkolden parlıyordu. Regina kafayı nasıl bu kadar çabuk bulduğunu merak etti. "İkisi de acayip seksi çocuklar. Rob'a ne kadar üzüldüğümü biliyorsun. Biraz *eğlenmekten* ne çıkar?"

"Ben hiçbir yere gitmiyorum ve bence sen de gitmemelisin," dedi Regina.

"Hey, rahatla biraz," dedi Carly ve kapıda bekleyen diğerlerinin yanına döndü. Regina yerinden kıpırdamamıştı. Carly dönüp ona baktı ve eliyle gelmesini işaret etti. Regina cevap vermediğinde, *senin kaybın* der gibisinden omuzlarını silkti. Regina, Carly'yle Brandon'ın kapıdan çıkışını izledi ve Nick'in yanına geri döndüğünü fark edince dehşete kapıldı.

"Sen neden gelmiyorsun, Audrina? Güven bana, burada bir şey kaçırmıyorsun. Söz, ben seni daha çok eğlendireceğim."

Nick gülümsedi ama gözlerinde donuk bir bakış vardı.

"Canım bir yere gitmek istemiyor," dedi Regina. "Beni dert etmeyin. Siz eğlenmenize bakın."

"Haydi ama," diye diretti Nick ona sokularak. "Beni sap durumuna düşürüyorsun. Bunu yapmak istemezsin, öyle değil mi?"

Regina gözlerini kaçırdı. Nick ona kıpırdayacak yer bırakmamıştı. Sonra çocuğun omzunun üzerinden bir şey gördü. Birini. Hayal mi görüyordu?

Sebastian onlara doğru geliyordu.

Regina nefesinin hızlandığını hissetti. Gözlerini ondan alamıyordu. Sebastian tıpkı suyu yaran bir köpekbalığını andırıyordu. Kalabalıktan zerre kadar etkilenmemiş gibiydi.

Nick hala onunla konuşuyordu ama Regina'nın bir şey duyduğu yoktu. Saniyeler içinde Sebastian'ın kocaman eli çocuğun omzundaydı. Onu kendine çevirdi.

"Pardon," dedi kabaca ve Regina'nın eline yapıştı.

19. Bölüm

Sebastian'ın çatı katına çıkan özel asansöründe tek kelime etmediler.

Sebastian onu Nurse Bettie'den aldığından beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Barın dışında şoförlü arabası bekliyordu. Regina'ya kapıyı tutmuş, sonra arka koltuğa, onun yanına oturmuştu. Gergin ve öfkeli görünüyordu, Regina neden kızdığını sormaya cesaret edememişti.

Şimdi Sebastian'ın evinde de aynı buz gibi hava esiyordu.

"Gel," dedi Regina'ya bakmadan ve dairenin arka tarafına doğru yürüdü. Regina topukları parkelerde tıkırdayarak arkasından seğirtti.

Fotoğraflarla kaplı ilk duvarın ve sonra erotik fotoğrafların önünden geçtiler. Regina kendini ilk ziyaretinde görmediği bir bölüme geçerken buldu. Duvarlar bir koridor oluşturacak şekilde daraldı ve karşılarına iki oda çıktı. Regina tam bir tanesine göz atmaya hazırlanıyordu ki, Sebastian hemen kapısını kapadı.

"Bu taraftan," dedi başka bir kapıyı açarak. Regina içeri girdiğinde kendini Sebastian'ın yatak odasında buldu.

Duvarlar asker yeşiliydi ve iki kişilik, kocaman yatağın çerçevesi koyu renk ahşaptandı. Odanın bir yanındaki, ta-

vandan yere kadar uzanan pencerelerden Hudson Nehri görünüyordu. Başka bir duvar, tablolarla doluydu. Regina birkaçını üniversitedeki ders kitaplarından hatırlamıştı. Ve bunların birer reprodüksiyon olmadığından emindi. Özellikle bir tanesini iyi biliyordu. Mavi bir ata binen bir kadını tasvir eden, güzel bir Marc Chagall tablosuydu. Kadının arkasında bir adam vardı. Kollarını onun beline dolamıştı ve yüzü kadının kaldırdığı kolunun arkasında kalıyordu. Kadının kırmızı elbisesi göğüslerini açıkça bırakacak şekilde aşağı kaymıştı.

İşin tuhaf yanı, burada tek bir fotoğraf bile olmayışıydı.

Sebastian duvardaki bir düğmeye bastı ve pencereleri koyu renk, ağır bir perde örttü. Regina ani bir ürpertiyle titredi.

Sebastian ona döndü. "Bu gece dışarı çıktığın adam kimdi?"

"Ben onunla çıkmadım. Ev arkadaşımla birlikteydik. Sonra iki çocuk yanımıza geldi ve..."

Sebastian onu susturmak için elini kaldırdı. Sanki bu kadarını duymak bile onun için yeterince büyük bir hakaretmiş gibi.

"O elbise, benimleyken giymen içindi. Sadece *benim* için. Dolayısıyla onu senden geri alıyorum. Çıkar, lütfen."

Regina, Sebastian'ın şaka yapmadığını veya onu yanlış duymadığını biliyordu. Geriye yapılacak tek bir şey kalıyordu.

Titreyen ellerini arkasına götürüp fermuarı açtı.

Sebastian onu ısrarlı bakışlarla süzüyordu. Yüzünde müthiş bir ciddiyet ifadesi vardı. Regina elbisesini bu şekilde çıkarmasının onun için büyük önem taşıdığını hissetti.

Utançla gözlerini kırpıştırarak elbisenin yere düşmesine izin verdi. Beyaz Gap sutyeni ve basit, petiye külotuyla Sebastian'ın karşısında dikildi. Utançtan yerin dibine girebilirdi. Sonra Sebastian'ın ona nasıl dokunduğunu hatırladı ve bacaklarının arası zonklamaya başladı.

"Gerçekten güzelsin, Regina," dedi Sebastian onu baştan aşağı süzerek. "Ama benimleyken eski bir sutyen ve külot giyemezsin. Onları da çıkar."

Regina'nın kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Avuçları terden kayganlaşmıştı. Sutyeninin kopçasını açmaya çalıştı. Bunu daha önce binlerce kez yapmasına rağmen parmakları birbirine dolanıyordu. Neyse ki sonunda başardı ve sutyen yere düştü.

Sebastian'ın gözlerini üzerinde hissediyor, ama ona bakamıyordu. Kendi odasında yalnız olduğunu düşünmeye çalışarak külotunu kalçalarına ve ayak bileklerine kaydırdı. Sonra onu tekmeleyerek çıkardı.

"Vücudun beni sertleştiriyor," dedi Sebastian.

Regina öyle bir kızardı ki, yüzü karıncalanmaya başladı. Kalbi göğsünü delip dışarı fırlayacak gibiydi. İnsan utançtan kalp krizi geçirebilir miydi?

"Yatağa uzan," dedi Sebastian. Regina çift kişilik yatağa bakarak çıplak poposunu Sebastian'a göstermeden ona nasıl uzanacağını düşündü.

Sebastian sanki zihnini okumuş gibi, duraksamasını fark etti ve Regina'nın arkasına geçti. "Haydi," dedi.

Regina saklanabileceği hiçbir yer kalmadığı için ondan isteneni yaptı.

"Yüzükoyun," dedi Sebastian. Regina yüzünü kıvırdığı koluna gömerek yatağa uzandı. Birkaç saniye hiçbir şey

duymayınca neler olduğuna bakmak için kafasını kaldırdı.

"Kıpırdama," dedi Sebastian usulca. Regina yine kafasını eğdi.

Birkaç dakika geçti ve hiçbir şey olmadı. Regina yine döndü ve bu kez poposuna şaplağı yedi.

"Ah!"

"Sana kıpırdama dedim." Sebastian'ın sesi sabırlıydı. Sanki yaramaz bir çocuğa terbiye vermeye çalışırmış gibi. Regina kıpırdamadan yatarak kendini ikinci bir şaplağa hazırladı. Biraz daha zaman geçti ve hiçbir şey olmadı.

Sebastian'ın odada dolaştığını duyabiliyordu. Sonra yatağın bir tarafı onun ağırlığıyla çöktü.

"Bacaklarını aç," dedi Sebastian. Regina denileni yaptı ve birkaç ıstırap dolu dakika daha geçti. Nihayet Sebastian'ın elini kalçasında hissetti. Az önce vurduğu yeri okşuyordu. Sonra eli bacaklarının arasına kaydı ve parmağını içine soktu. Regina ıslandığını hissetti. Sebastian parmağını çekti ve tekrar soktu. Regina'nın içinde keskin zevk kıvılcımları çakana dek, bu böyle devam etti.

"Dön," dedi Sebastian elini çekerek. Regina dokunuşunun eksikliğini hissediyor, vajinası sızlıyordu. Sebastian'ın bakışları vücudunda dolaşırken kafasının içi öyle bir uğulduyordu ki, utanmaya bile fırsat bulamadı. Sebastian'ın gömleğinin düğmelerinin açık olduğunu fark etti. Ereksiyonu siyah pantolonunu zorluyordu.

Regina'nın bacaklarını açtı ve Regina hevesle elini yeniden içinde hissetmeyi bekledi. Onun yerine, şok ve dehşetle Sebastian'ın yüzünü bacaklarının arasına yaklaştırdığını fark etti. Doğrulup geri çekildi. Sebastian'ın orasına baktığını düşünemiyordu. Bu kadarı çok fazlaydı.

"Hareket edebileceğini söylemedim. Arkanı dön," dedi Sebastian. Regina tekrar yüzükoyun yatıp kafasını kollarına dayadı. Poposuna inen şaplak bu kez daha sert. Gerçekten canı yanmış ama eskisi kadar şaşırmamıştı.

Ve bir şaplak daha. Regina dudağını ısırdı ve Sebastian'ın parmağı yeniden içindeki o hassas noktaya değdiğinde nefesini tuttu. Vajinası parmağın etrafında sızlıyor, Regina kendi kulağına bile yabancı gelen bir sesle inliyordu.

Sebastian parmağını çekip kalçalarını ayırdı. Regina vajinasında bir sıcaklık ve ıslaklık hissetti. Sebastian'ın ağzı oradaydı. Kendini geri çekmemek için vargücüyle direndi. Sonra Sebastian'ın parmağı aynı anda içine girdi ve Regina tüm utancını, hatta geri kalan her şeyi unuttu. Şimdi tek düşünebildiği, vücuduna yayılan, acı verecek kadar keskin zevk dalgalarıydı.Çığlık attı. Sebastian'a durmamasını, daha fazlasını istediğini söyleyen, kaba, hayvani bir çığlık.

Ama Sebastian durdu ve Regina onun yatağa, yanına uzandığını hissetti.

"Dön," dedi Sebastian. Sesi hissettiği arzudan boğuklaşmıştı.

Regina yine sırtüstü yattı ve bu kez onu çırılçıplak buldu. Vücudu, hayal ettiğinden de güzeldi. Geniş omuzlar, kaslı, dümdüz bir karın. Ama Regina gözlerini büyük ve gergin ereksiyonundan alamıyordu. Sadece bir erkeği ilk kez çıplak gördüğü için değildi- en azından gerçek hayatta. Sebastian'ın aleti onun için sertleşmişti. Ona duyduğu isteğin bir kanıtı olarak karşısında duruyordu.

Sebastian eğildi ve Regina onun prezervatif taktığını fark etti. İlk kez az sonra olacakları düşünmeye cesaret edebildi. Ve evet, bunun olmasını istiyordu.

Sebastian üzerine çıktı. Regina kollarını onun geniş omuzlarına dolayıp gözlerini kapadı.

Sebastian boynunu öptü. Sonra ağzı göğüslerine kaydı. Meme uçlarını hafifçe dişleyip yaladı ve birden onları müthiş bir açgözlülükle emmeye başladı. Regina'nın vajinası şiddetle sızlıyor, parmaklarını içinde hissetmeyi her şeyden çok istiyordu. Kalçalarını öne doğru iterek ona adeta yalvardı. Ama Sebastian'ın eli yerine penisinin başını hissetti. Regina gerilmişti, Sebastian yavaşça, adeta şefkatle içine girdi ve yine yavaşça ilerledi. Bir an durdu ve sonra kalçalarını ileri itti. Regina keskin bir acı duydu ve içinden ılık bir ıslaklığın aktığını hissetti. Sebastian içinden çıktı.

"Neden söylemedin?" diye sordu yüzünü tutarak. Koyu renk gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Regina ne hissettiğini anlayamamıştı. Öfke miydi? Şaşkınlık mı?

"Durmanı istemedim," dedi.

Sebastian kafasını onun omzuna dayadı. Regina saçlarına dokundu, sonra onları okşamaya başladı. Bu tuhaf adama karşı daha önce hiç kimseye duymadığı bir yakınlık duyuyordu. Derin bir huzur hissetti ama bedeni hala arzuyla zonkluyordu. "Devam et," dedi.

"Emin misin?"

"Evet."

Sebastian onu dudaklarından öptü ve tekrar üzerine tırmanırken, Regina kollarını ona doladı. Ama Sebastian bir türlü içine girmiyordu. Regina onun tereddüdünü hissedip "Korkma, kırılmam," diye fısıldadı. Gerçi bir yanı çoktan kırılmıştı ya neyse.

Ellerini Sebastian'ın kalçalarına koyarak onu kendine çekti. Sebastian yavaşça içine girdi ve bu kez Regina'nın

vajinası sanki onun baştan beri orada olması gerekmiş gibi etrafında kilitlendi. Sebastian belirli bir ritimde hareket etmeye başladı ve yalnızca bir sefer inledi. Bu ses Regina'nın zevk kasılmalarını ateşlemişti. Bacaklarının arasından tüm vücuduna dalga dalga yayılan bir ürpertiyle doruğa çıktı. Sebastian da hızla hareket etmeye başlamıştı. İkisinin zevki birbirine karıştı ve tıpkı dev bir dalga gibi vücutlarına çarptı.

"Sebastian!" diye bağırdı Regina orgazm kasılmaları arasında. Bedeni kendi kontrolünün dışında Sebastian'ın ritmiyle hareket ediyor gibiydi.

Sebastian hızla üzerinde gidip geliyordu. Sonra bir hayvan gibi kükredi.

Regina vücudunun ona böyle bir zevk verebilmesine şaşırmıştı. Hayatında ilk kez kendini güçlü hissetti.

Sebastian üzerine yığıldığında, siyah saçları terden ıslanmıştı. Kolunu Regina'nın göğsüne attı ve Regina ona sahip olmak için katlanmayacağı hiçbir acı olamayacağını düşündü.

20. Bölüm

Regina uyandığında bir an aklı karıştı.

Oda oldukça karanlıktı ama içinden bir ses sabah olduğunu söylüyordu. Yan tarafına döndü ve kendini duvardaki müzelik tablolara bakarken buldu. Nerede olduğunun ve geceyi nasıl geçirdiğinin birer hatırlatıcısı gibiydiler.

Sebastian yanında değildi. Oysa Regina uykuya dalarken onunla olduğunu hatırlıyordu.

Uzanıp başucu lambasını yaktı. Işık geçirmeyen perdeler yüzünden saatin kaç olduğunu kestiremiyordu ama işe geç kaldığını hissedebiliyordu.

Sonra Sebastian'ın yastığında katlı bir kağıt gördü. Bunu alıp açtı. *Güzel Regina, Umarım iyi uyumuşsundur.*

Hazır olduğunda, kahvaltı için yemek odasına gel. Banyo solunda. Orada temiz havlu ve bir sabahlık bulacaksın. - S.

Regina yataktan kalktı. Yalnız olmasına rağmen çıplaklığının fazlasıyla farkındaydı. Sebastian çıplak uyuması konusunda ısrar etmişti. Regina her ne kadar buna itiraz edip bir şey giymeden asla uyuyamayacağını söylediyse de gecenin yorgunluğu galip gelmiş ve kafası yastığa değer değmez rüyasız bir uykuya dalmıştı.

Kendini banyoya kapayıp kapıyı kilitledi. Banyo tam da bekleyeceği gibi, lekesiz bir parlaklıkta ve moderndi. Yüzeylerde siyah mermer kullanılmış, her yere aynalar konmuştu. Gömme bir küveti ve cam kapılı bir duşu vardı.

Tıpkı Sebastian'ın dediği gibi, kapının arkasında uzun, beyaz, La Perla bir gecelikle sabahlık asılıydı. Siyah lavabonun üzerinde yeni bir diş fırçası, birkaç siyah, şık havlu ve Molton Brown ve Kiehl's ürünleriyle dolu, gümüş bir tepsi buldu.

Dişlerini fırçaladı. Soyalı temizleyiciyle yüzünü yıkadı. Saçları darmadağın olmuş, kaküllleri havaya kalkmıştı. Duşa ihtiyacı vardı.

Duşun camlı kapılarını açtı. Daha önce gördüğü duşlara hiç benzemiyordu Duş başlığı bölmenin tam ortasından sarkıyordu ve tıpkı yassı bir pancake gibi yusyuvarlaktı. Suyu açtığında, yağmurun altında duruyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Raftan şampuanı aldı. Etrafa bakınsa bir jilet de bulacağından emindi ama fazla oyalanmak istemiyordu. Vücudunu sabunlarken elleri göğüslerinde ve bacaklarının arasında biraz oyalandı. Hafif bir ağrısı vardı ama rahatsız edici değildi.

Vücudu ona iyi tanımadığı, yeni bir arkadaş gibi geliyordu. Onun kendisine ve bir başkasına böylesi bir zevk verebileceği kimin aklına gelirdi?

Sebastian'ı düşününce bedenine lezzetli bir ürperti yayıldı. Gözlerini kapadı ve penisinin büyüleyici görüntüsünü zihninde canlandırdı. Onu içine sokacağını anladığında neler hissettiğini anımsadı. Regina tabii ki, uzun zamandır ilk sevişmesinin nasıl olacağını düşünüyordu. Ama şimdi

fantezilerinin ne kadar naif ve tek boyutlu olduğunu anlıyordu. Sebastian'ın teninin kokusunu, göğüslerinde hissettiği ağzını, onu sırtından tutup penisini karşılamaya itişini ya da vücudunun uzun bir kıtlıktan sonra nihayet besleniyormuş gibi ona açılacağını nasıl hayal edebilirdi ki?

Suyu kapadı. Bu çılgınlıktı. Gerçeğe dönmek zorundaydı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama işe gitmeden önce eve uğramalıydı. Yanında Nurse Bettie'ye giydiği siyah elbiseden başka kıyafeti yoktu.

Kurulanıp saçlarını taradı. Kaküllerini düzeltti. La Perla geceliğe uzandığında etiketinin hala üzerinde olduğunu fark etti. Bunu koparıp geceliği başından geçirdi. Yumuşak kumaş tenini okşuyordu. Sonra geceliğin tamamen içini gösterdiğini fark etti.

İpek sabahlığı üzerine geçirdi ve kuşağını bağladı. Aynadaki görüntüsüyle göz göze geldiğinde kendini ilk kez güzel hissetti.

"Günaydın," dedi Sebastian ona gülümseyerek. Lacivert bir kotla kollarını kıvırdığı beyaz bir gömlek giymişti. Saçları ıslaktı ve gözlerinde yine o her zamanki meydan okuyan pırıltı vardı.

Uzun bir kahvaltı masasında oturuyordu. Masa siyah ve dardı. Bir buz tabakasıyla kaplıymışçasına parlıyordu. Sebastian dizüstü bilgisayarıyla bir ucuna oturmuştu. Önünde bagel, taze meyve ve muffin tabaklarıyla bir demlik dolusu kahve vardı. Regina karşısına geçtiğinde fincanını doldurdu.

"Hepsi nefis görünüyor," diye mırıldandı Regina. Nedense birden utanmıştı. "Ama işe geç kaldım. Gitmem gerek."

"Endişelenme, ben Sloan'ı aradım."

"Efendim?"

"Sloan'a bugün gelemeyeceğini söyledim. Dışarıda çalışacağız dedim."

"Buna hakkın yoktu. Bugün işe gitmek *isteyebileceğimi* düşündün mü hiç?"

"Sen bir şey isteyebilecek durumda değilsin. Yaramazlık yaptın ve cezanı çekeceksin."

Yoğun günışığında, bu tip konuşmalar gecenin on birindekinden çok daha mantıksız geliyordu.

"Bu bir oyun değil," dedi Regina kahve fincanını bırakarak.

"Ben gayet ciddiyim. Asıl soru senin öyle olup olmadığın," dedi Sebastian öfkeyle.

"Bu da ne demek?"

"Bana bakire olduğunu nasıl söylemezsin?"

Regina'nın yanakları kızardı. "Üzgünüm. O an doğru bir anmış gibi gelmedi. Kendimi aptal gibi hissedecektim."

"Bunu bilseydim seni asla öyle becermezdim."

Sebastian'ın kendini beğenmişliğine inanamıyordu. "Senin tabirinle, nasıl ve ne zaman *becerileceğim* senin kararın olamaz," dedi.

"Madem o kararı almakta o kadar başarılısın, bunu neden daha önce yapmadın? O kararı verecek kadar kendine güvenseydin, şimdiye dek çoktan yapardın. Ama korktun. Sana korkmamayı öğreteceğim. Tabii eğer izin verirsen."

Regina gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedince şokla irkildi.

"Sakin ol, Regina," dedi Sebastian. "Biliyorum kontrolün bende olması iyi hissettiriyor. Hiçbir şeyi düşünmek zorunda değilsin. Doğru şeyi yapmak zorunda değilsin. Kendini bana teslim et, gör bak bundan nasıl boşalacaksın."

Regina nefesinin boğazında tıkandığını hissetti.

"Şimdi bir şeyler ye," dedi Sebastian. "Güce ihtiyacın olacak."

21. Bölüm

Sebastian, Regina'nın henüz görmediği odanın kapısında, onun yanında durdu. Kapı kapalıydı.

"Giy şu ayakkabıları," dedi. Regina yerde bir çift, beyaz satenden, yüksek topuklu stiletto gördü. Bunları ayağına geçirdi.

"Şimdi sabahlığını çıkar."

Regina topukları üzerinde hafifçe sallanarak bir an tereddüt etti. Sonra La Perla sabahlığın kuşağını açtı ve omuzlarından aşağı kaydırdı. Sebastian bunu aldı.

"Arkanı dön ve gözlerini kapa," dedi.

Regina itaat etti.

Gözkapaklarına yumuşak bir şeyin değdiğini hissetti. Sebastian kenarı kürklü bir şeyle gözlerini bağlamıştı. Elleri buna dokunmak için gayriihtiyari yüzüne gitti.

"Kollarını iki yanında tut," dedi Sebastian sertçe. Regina denileni yaptı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

"Burada kendi rızanla olmanla ilgili konuşmuştuk. İstediğin zaman bu kapıdan çıkıp gidebileceğini biliyorsun. Bunun daima senin kararın olduğunu. Çoğu kadın bana kendi limitlerini bilerek gelir. Biz bunlara katı limitler deriz. Ama sen tüm bunlara yabancı olduğun için, limitlerini

zamanla keşfedeceksin. Onun için eğer herhangi bir şeyde bana dur dersen sana kulak asmam."

"Nasıl yani?" diye sordu. Bir şey mi kaçırmıştı?

"Eğer gerçekten devam edemeyeceksen bana *katı limit* demen gerek. O zaman yaptığımız şeyi hemen durdurmam gerektiğini anlarım."

"Katı limit," diye tekrarladı Regina.

Onun tokmağı çevirip kapıyı açtığını duydu. Böylesine ufacık bir sesle Sebastian'ın ne yaptığını ayırt edebilmesi inanılmazdı. Ama sonra görme duyusu elinden alındığı için diğer duyularının keskinleştiğini fark etti.

"Öne doğru on adım at," dedi Sebastian. Regina topuklularla dengesini kaybetmemeye çalışarak yavaşça yürüdü. Bir elini ileri uzatmıştı. On adımın bu kadar uzun geleceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Ayakkabıları parke zeminde yüksek bir tıkırtı çıkarıyordu.

"Dur," dedi Sebastian.

Regina bir metal şıngırtısı duyup ürperdi.

"Kollarını havaya kaldır." Regina kendini aptal gibi hissederek bu emre uydu.

"Biraz daha aç," dedi Sebastian.

Regina bileğine bir şey geçirildiğini hissetti. Yüzeyi yumuşak, ama sert bir şey. Deri gibi. Sonra *klik* diye bir ses duydu ve kolu havada asılı kaldı. Sonra diğer koluna da aynı işlem uygulandı.

"Kıpırdama," dedi Sebastian. "Makas kullanıyorum. Hareket edersen kazara seni kesebilirim."

"Ne?" Regina içgüdüsel olarak hafifçe kıpırdadı. Nabzı hızlanmıştı. Sonra metalin serinliğini sırtında hissetti. Kumaşın yırtılışını duydu. İpek gecelik yarıdan ikiye bölünerek yere düştü. Regina makasın iki ucunun teninde kaydığını duyumsayabiliyordu.

Odanın serin havası çıplak vücudunu okşuyordu. Topuklu ayakkabıları dışında üzerinde hiçbir şey kalmamıştı. Elleri şimdiden karıncalanmaya başlamıştı.

Sebastian'ın ayak seslerinin ondan uzaklaştığını duydu ve kapı kapandı.

Regina yalnız kaldığını anladı. Regina artık kollarını hissedemiyordu. Bir süre kan dolaşımı sağlamak için dizlerini bükmeyi, öne ya da arkaya kaykılmayı denedi. Ama sonunda ne kadar dik ve hareketsiz durursa, sırtıyla bacak kaslarına o kadar az yük bindiğini fark etti.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Yirmi dakika? Bir saat? İki saat?

Acaba Sebastian'a seslenmeli miydi? Ama içinden bir ses bunu yapmamasını söylüyordu.

Tam artık dayanamayacağına karar vermiş, avazı çıktığı kadar *katı limit* diye bağırmaya hazırlanıyordu ki, kulak kesildi. Kapı açılmıştı. Ayak seslerinin ona yaklaştığını duydu.

Metaller şıngırdadı. Kollarının serbest kalacağı düşüncesi neredeyse ağzını sulandırıyordu. Ama Regina az sonra Sebastian'ın onları serbest bırakmadığını, yalnızca dirsekten kırabileceği bir noktaya kadar alçaltığını fark etti. Yine de rahatlamıştı. Sebastian onu bu pozisyonda bıraksa bile, bir süre dayanabilirdi.

Sebastian onun önünde durdu. Regina onu çok yakınında hissediyordu. Başını eğse ona değecekmiş gibi. Ama kıpırdamadan durmayı sürdürdü.

Sebastian, elini bacaklarının arasına bastırdı ve parmakları Regina'nın varlığından dün geceye dek habersiz olduğu o hassas noktayı buldu. Sebastian'ın parmaklarının keskin ve zevk verici okşayışlarıyla uzun zamandır çektiği ağrı öylesine uyumsuzdu ki dizlerinin bağı çözüldü.

"Dik dur," diye emretti Sebastian ve Regina denileni yapmaya çalıştı. Sebastian parmaklarını içinden çıkarıp klitorisiyle oynayarak vajinasını yavaşça okşamaya başladı. Sonra Regina dilinin ıslaklığını hissetti ve Sebastian parmağını yine içine soktu. Regina inledi. Kolları ağrıyor, bacaklarının arası daha önce hiç tatmadığı hislerle zonklarken dengesini korumaya çalışıyordu.

Sebastian onu boşalmanın eşiğine getirdi ve birden ona dokunmayı bıraktı. Regina elleri serbest olsaydı kendini parmaklayabilirdi. İhtiyacı o kadar derin ve yoğundu. Sonra Sebastian'ın penisinin, vajinasına değdiğini hissetti. Sebastian vajinanın dudaklarını hafifçe ayırıp geri çekildi.

"Lütfen," dedi Regina. Kendinden utanıyor ama daha yeni başladığını biliyordu.

Sebastian, elleriyle vajinanın dudaklarını ayırıp penisini oraya bastırdı ama kıpırdamadan durdu. Regina inleyerek vücudunu ona doğru itti.

"Sana hala kızgınım, Regina," dedi. "Bana söz vermelisin. Artık sır istemiyorum. Seksle ilgili tek bir sır bile."

"Tamam," dedi Regina nefes nefese.

"Söz ver."

"Söz veriyorum," dedi. Kendi sesi ona o kadar uzak geliyordu ki. Sebastian'ın parmakları onunla hala oynuyordu ve dayanma gücü kalmamıştı.

Sebastian çabucak bileklerini açtı ve Regina dengesini kaybedip üzerine yığıldı. Sebastian bir eli onu hala okşayarak Regina'yı yere yatırdı. Regina sırtında soğuk ve sert zemini hissetti.

"Lütfen," dedi yine ve bu kez Sebastian üzerine çıktı. Regina başka zaman olsa, bacaklarını açışından, onu kendine çekip penisi içini doldururken çığlık atışından ve tüm bedeninde zonklayan ihtiyacı şiddetli bir orgazmla susturulana dek altında kıvranışından utanırdı.

Sebastian yalnızca saniyeler sonra boşaldı. Ağzı Regina'nın boynuna kapandı ve anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

Sonrasında sanki Regina'nın hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kolayca kucağına aldı. Regina'nın gözleri hala bağlıydı. Kafasını Sebastian'ın omzuna dayadı ve dehşetle, ağladığını fark etti. Sebastian onu sıkıca tutarak odadan çıkardı. Birkaç saniye içinde yataktaydı ve gözlerindeki bağ çözülmüştü.

"İyi misin?" diye sordu Sebastian. Yakışıklı yüzü endişeyle gerilmişti. Kaküllerini kaldırarak dudaklarını Regina'nın solgun alnına bastırdı. "Evet," dedi Regina kendini kontrol etmeye çalışarak. "Sadece biraz fazla... yoğundu."

"Yoğun iyidir," dedi Sebastian. "Yoğun olmayacaksa neden yapasın ki? En azından ben öyle düşünüyorum."

"Fiziksel rahatsızlığın bu kadar harika bir hisse dönüşebildiğine inanamıyorum. Gerçekten çok... tuhaf."

"Aslında düşünürsen öyle değil. Bir şeyi dolu dolu yaşamak için zıtlığı tecrübe etmeliyiz. Hüzün ya da mutluluk, iş ya da dinlenme, yalnızlık ya da diğer insanlarla sosyalleşmek. Biri olmadan diğeri ne işe yarar ki?"

"Evet," dedi Regina. "Anlıyorum."

Sebastian onu kendine doğru çekti. "Anlayacağını biliyordum."

22. Bölüm

Regina hayaller aleminde kendi evine girdiğinde akşam müzeri olmuştu.

Carly kanepede tünediği yerden kafasını kaldırdı. Kucağında bir eskiz defteri duruyordu.

"Neredeydin? Dün gece neden gelmedin? Meraktan öldüm," dedi kalemini kanepeye atarak.

Regina ayakkabılarının bantlarını açmak için eğildi. Sebastian onu eve yeni bir kıyafetle göndermişti. Baştan aşağı Prada'lar içindeydi. Tabii ayakkabılar yine öldürücüydü.

"Dün gece eve döneceğini düşünmedim," dedi Regina. "Nurse Bettie'deki halinden öyle anladım."

"Lafı çevirme. Sen nereye kayboldun onu söyle. Bana haber vermeden bu tip şeyler yapamazsın, Regina."

"Bir yere kaybolduğum yok. Beni barda bırakıp giden sendin, unuttun galiba?"

"Özür dilerim. Son zamanlarda kendimde değilim. Yalnızca Rob'u aklımdan çıkarmaya çalışıyordum."

"Onun için mi beni o korkunç yaratıkla baş başa bıraktın?"

"Öyle deme. Nick iyi çocuktu. Bana senin adamın tekiyle gittiğini o söyledi."

"Sebastian *adamın teki* değil. Her neyse, ben de özür dilerim. Amacım seni endişelendirmek değildi." Carly'nin onu merak etmesi Regina'ya dokunmuştu.

"Sebastian'ın orada ne işi vardı? Seni mi takip ediyordu?"

Regina omzunu silkip mutfağa gitti. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişti ve birden kurt gibi acıkmıştı. Dolabın ikinci rafındaki tabağa uzanırken omuzlarının ne kadar ağrıdığını fark etti. Kolunu kaldıramıyordu.

"Uf," dedi tabağı alamayınca.

"Hayrola?"

"Şu tabağı bana verebilir misin?"

Carly eşikte belirdi. "Bana neler olduğunu söylemeden olmaz."

"Kollarım ağrıyor," dedi Regina.

"O kadarını anladım. Gece gece Central Park'ta tenis oynayamayacağına göre, neden acaba?" Ellerini kalçalarına dayamıştı. Regina elinde olmadan gülümsedi. Sebastian'la ilişkisi kibirli ve soğuk ev arkadaşını korumacı bir yatakhane annesine dönüştürmüştü.

"Eğer bana o tabağı verirsen, sana neler olduğunu anlatırım," dedi.

Carly tabağı alıp ona uzattı. "Dökül bakalım."Masaya oturup dünden kalan tavuklu pilavı atıştırmaya başladılar. İki şişe de Corona açmışlardı. Regina üzerini değişip eski Drexel tişörtüyle eşofmanını giymişti. Fiziksel olarak yorgundu ama zihni daha önce varlığını bilmediği bir üçüncü vitese takılmış gibiydi.

"Sebastian bana... nasıl desem... hükmetmekten hoşlanıyor."

"Yani tam olarak ne yapıyor?" diye sordu Carly.

Madem konu buraya gelmişti... Ve Regina yaşadıklarını birine anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Carly'nin ne tepki vereceğini kestiremiyordu. Delirdiğini düşünüp bu adamdan kaçmasını mı söyleyecekti, yoksa ah ben bu tip şeyleri her zaman yapıyorum mu diyecekti? Her ne olursa olsun, Regina'nın biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

"Mesela bana bir cep telefonu verdi. Onu yanımdan hiç ayırmayacakmışım ve yalnızca ikimizin haberleşmesi için kullanacakmışım. Bana *emirlerini* mesaj atıyor. Ve ne giyeceğime karışıyor. Sürekli yüksek topuklu ayakkabılar ve özel iç çamaşırları giymemi istiyor."

"Doğrusunu istersen, iyi bir stil danışmanına ihtiyacın vardı."

Regina devam etmeden önce ona pis bir bakış fırlattı. "Eğer istediği şeyi yapmazsam, mesela istediklerini giymezsem beni *cezalandırıyor*."

İşte şimdi Carly'nin ilgisini çekmeyi başarmıştı. Kolay sıkılan, uçarı ve çokbilmiş Carly'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Eee?" dedi.

"Diyelim popoma birkaç şaplak atıyor." Regina daha fazlasını söyleyememişti. Ona Oda'dan bahsedemezdi.

Carly kafasını salladı. "Bu tip şeyleri duymuştum," dedi bira şişesinin etiketini soyarak.

"Öyle mi?" dedi Regina şaşkınlıkla.

"Tabii. Bunlar temel BDSM'."

"BD ne?"

"BDSM. Esaret ve disiplin, efendilik ve kölelik, sadizm ve mazoşizm. Oldukça yaygın bir alt kültür."

"Sahi mi?"

"Tabii. İnsanlar bu olaya takılmış durumda."

"Yani... tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

Carly omzunu silkti. "Benim tarzım değil ama küçük dozlarda seksi olabilir. Eskiden tasma takan bir kız tanıyordum."

"Nasıl yani?"

"Deri bir tasma takıyordu. Köpek tasması gibi. Ama küçük bir kilidi vardı. Bana onu toplumdaki diğer insanlara *bir sahibi olduğunu* ifade etmek için taktığını söylemişti."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

Regina kendini daha iyi hissetmişti. En azından o, o kadar uç bir noktada değildi.

"Yani tüm bunların normal sayılabileceğini söylüyorsun?" dedi.

"Yok canım, normalin yanından bile geçemez," dedi Carly. "Ama sen eğlendiğin sürece kimin umrunda? Üstelik yanında bir de bedavasından Prada gardırobun oluyor. Bırak seni tokatlasın, bebeğim!"

Regina yanakları kızararak tabağına baktı. Belki Carly iyi bir sırdaş seçimi değildi ama şu anda elinde bir tek o vardı. En azından artık neyle uğraştığını biliyordu: BDSM.

Belki ufak bir araştırma yapabilirdi ama içinden bir ses bunun kütüphanede bulabileceği türden bir bilgi olmadığını söylüyordu.

Sabah Regina işe vardığında, Alex'i onun masasında bir kitap yığınını düzenlemeye çalışırken buldu.

"Merhaba," dedi. "Dün için kusuruma bakma. Umarım çok yoğun bir gün değildi?"

"Yoo, iyiydi. Ama Sloan seni ofisinde bekliyor."

Regina'nın keyfi kaçıverdi. "Derdi neymiş?" diye sordu çantasını iskemlesinin arkasına asarken.

"Bilmem ama ses tonuna bakılırsa, onu bekletmesen iyi olur."

Hay aksi. Regina içinde büyük bir sıkıntıyla ikinci kata indi.

Sloan'ın ofisinin kapısı aralıktı. Regina onu gördü. Platin sarısı saçlarını kusursuz bir topuz yapmıştı. Denizci mavisi bluzunun kolları özenle kıvrılmıştı ve bronz tenli bileklerini zarif, altın bilezikler süslüyordu. İnternetten *New York Post*'u okurken, Starbucks kahvesini yudumluyordu. Regina kapıyı tıklattı.

Sloan kafasını kaldırıp gözlerini kıstı.

"Vay, vay, vay. Hoşgeldiniz. Sizi burada görmek ne hoş." Sesi alaycıydı.

"Dün için üzgünüm," dedi Regina. Bu özrü bu kadar çabuk dilemek zorunda kaldığı için bocalamıştı. Metroda zihninden birkaç alıştırma yapmış ama Sebastian'la dün *dışarıda* çalışmalarının sebebini açıklayacak geçerli bir mazeret bulamamıştı.

"Otur Regina," dedi Sloan.

Regina isteksizce ofise girdi. Odadaki tek fazladan iskemlenin üzerinde bir sürü gelin dergisi duruyordu. Sloan bunları almak için hiçbir girişimde bulunmayınca, Regina dergileri kaldırıp oturdu ve onları kucağına koydu.

"Burada işe başladığında, Teslimat Masası'nı kendin için yeterli görmediğini biliyorum..."

"Hayır, ilgisi yok. Ben sadece..."

"Lütfen, önce beni dinle. Dediğim gibi, kütüphanecilik okuduğun ve okulunu şeref derecesiyle bitirdiğin için kendine bu görevi uygun bulmadın. Ama böyle bir kütüphanede Teslimat Masası hayati bir önem taşır. Anlıyor musun? *Hayati!* Eğer her gün işinin başında olacağına güvenemezsem seni bu pozisyonda tutamam."

"Sloan, ben her gün burada olacağım. Bu bir daha asla tekrarlanmayacak."

Regina paniklemişti. Bir gün işe gelmediği için onu atarlar mıydı? Tanrım, dün aklını kaçırmış olmalıydı. Ona neler oluyordu böyle?

"Bunu bana kanıtlaman gerek. Güvenimi yeniden kazanana dek İade Bölümü'nde çalışacaksın."

Regina bütün kanının yüzüne hücum ettiğini hissetti. "Sloan, buna hiç gerek yok. Söz veriyorum, bir daha olmayacak."

"Bu konu tartışmaya açık değil, Regina. Şimdi gidip İade Bölümü'ne girişini yap. Biri sana el arabalarındaki materyalleri nasıl düzenleyeceğini ve onları raflara nasıl yerleştireceğini anlatacak."

Regina ağlamaklı olmuştu ama kendini tuttu. Sloan'ın ne kadar üzüldüğünü görmesini istemiyordu. Ayağa kalkıp dergileri iskemlenin üzerine koydu ve kapıya doğru yürüdü.

"Regina, bir şey daha," diye seslendi Sloan.

Regina arkasına döndü.

"Umarım Sebastian Barnes'la ilişkiniz yalnızca profesyoneldir. Ailesinin bu kütüphaneye yaptığı maddi yardım yadsınamaz ama çalışanlarımdan birinin onunla özel bir

yakınlık kurmasını kesinlikle istemiyorum. Bu son derece uygunsuz olur. Bilmem, yeterince iyi anlatabildim mi?"

"Evet," dedi Regina gözlerini kaçırarak.

"Güzel. Öğle arasında lütfen Vera Wang'e gidip benim için bir kumaş örneği al ve onu çiçekçime götür."

Regina olur dercesine kafa sallayıp hızlı adımlarla uzaklaştı.

Merdivenlerde Margaret'i gördü. Yaşlı kadın ona el salladı.

"Merhaba, Regina. Son zamanlarda ortalarda görünmüyorsun. Bugün öğle yemeği için basamaklarda buluşmaya ne dersin?"

"Keşke, ama Sloan bana bir iş verdi."

Margaret kafasını iki yana salladı. "Tüh. Neyse, başka zaman görüşürüz."

Regina tuhaf bir hüzne kapıldı. Margaret'in onu atlattığını düşünmesini istemiyordu.

O anda çantasındaki telefonu titredi. İade Masası'nın bulunduğu kata çıkarken mesajı okudu.

Saat altıda arabam seni dışarıda bekliyor olacak.

Ve birden hayatındaki her şey yeniden rayına oturuverdi.

23. Bölüm

Regina o gün belki on beşinci kez İade Masası'nın karşısındaki saate baktı. Nihayet saat altıya geliyordu. İade Masası'ndaki işin sıkıcılığı yetmiyormuş gibi, bir de bütün gün sırt ve kol ağrısı çekmişti. Kitapları el arabasına yükleyip raflara yerleştirmek işkenceden farksızdı. Vera Wang'e giderken, eczaneye uğrayıp bir kutu Advil almak zorunda kalmıştı.

Saat altıyı bir geçtiğinde, masasındaki kitapları düzeltti, çantasını aldı ve uçar adım merdivenlerden indi.

Son basamağa ulaştığında, siyah Mercedes'in onu beklediğini gördü.

Şoför arabadan inip ona kapıyı tuttu. Arka koltuk boştu.

"Bay Barnes sizinle gideceğimiz yerde buluşacak," diye açıkladı şoför.

"Ah, pekala," dedi Regina arabaya binerken. Sebastian'ın yokluğunda onun arabasında olmak tuhaf gelmişti. Yolculuğun kısa süreceğini umdu.

Sonra camdan baktığında, Sloan'ın merdivenlerden indiğini gördü. Birkin çantasını koluna asmış, cep telefonuyla konuşuyordu. Regina hemen eğildi.

Araba şehrin üst tarafına doğru ilerledi ve birkaç dakika içinde Four Seasons Otel'in önüne yanaştı. Regina, Jess'in yine onu bekleyip beklemediğini merak etti. Sebastian'la o ilk geceyi anımsadı. İç çamaşırlarının onu ne kadar şaşırttığını ve topuklular üzerinde bir ceylan gibi sekişini. Bu kadar kısa bir sürede bu kadar çok şey olduğuna inanamıyordu.

Şoför kapıyı açtı.

"Bay Barnes, Konsiyerj Hizmetleri'ne gidip adınızı vermenizi istedi, efendim."

"Peki, teşekkürler."

Regina şık lobiye girdiğinde dekorasyonun güzelliğini bir kez daha hayranlıkla süzmeden edemedi.

Konsiyerj Hizmetleri'ne yaklaşırken gerginlikten ter dökmeye başlamıştı bile. Mavi, yazlık elbisesinin yakasını çekiştirdi.

"Four Seasons Otel'e hoşgeldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu genç bir adam kocaman gülümseyerek. Öylesine içten görünüyordu ki insan bunu görev icabı yaptığını unutuyordu.

"Adım, Regina Finch. Biri benim için bir şey bırakmış olmalı."

"Ah, evet." Adam eğilip masanın altından bir anahtar kart çıkardı.

"2020 numaralı oda. Konaklamanızdan memnun kalmanız dileğiyle, Bayan Finch."

Regina anahtar kartı alıp lobiden asansörlere doğru yürüdü. Etrafında bir sürü yabancı lisan duyuyordu. İnsanlar hızlı ve kararlı adımlarla yürüyordu. Çoğu, şık takımlar ve elbiseler içindeydi. Regina birkaç şortlu ve tişörtlü turist de gördü.

Asansör kibar bir *ding* sesiyle yirminci kata ulaştı. Regina sessiz koridora adımını attı. Burası lobiden en az on derece serindi. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

Kartı kapının yanındaki deliğe taktı ve bir kez daha 2020 numaralı odaya girdi.

"Hoşgeldiniz, Bayan Finch."

Regina bu sert Avrupa aksanının kaynağını görmek için başını uzattı. Jess yerine uzun boylu, sarışın bir kadınla karşılaşınca hayalkırıklığına uğradı. Kadın şarap rengi bir ruj sürmüştü ve mavi gözlerinde soğuk, mesafeli bir bakış vardı.

"Ben Greta. Bu akşam size ben yardımcı olacağım. Bay Barnes kıyafetinizi yatak odasına bıraktı. Lütfen, üzerinizi değişin ve yardıma ihtiyacınız olursa beni çağırın."

Kadının üzerinde bir otel üniforması vardı. Lacivert etek ceket, ince çorap ve kısa topuklu ayakkabılar. Bu kılık Greta'da profesyonel bir iş kıyafetinden çok bir asker üniforması gibi durmuştu.

"Sebastian için mi çalışıyorsunuz?" diye sordu Regina.

"Hayır, otelde görevliyim. Bay Barnes çok değerli bir konuğumuzdur ve onu en iyi şekilde ağırlamak için elimizden geleni yaparız."

"Pekala, teşekkürler," dedi Regina. Yardıma ihtiyacı olmaması için dua etti. Bu kadının önünde soyunduğunu düşünemiyordu.

Yatak odasına girip kapıyı kapadı. Bu kez yatağın üzerinde alışveriş torbası yoktu. Onun yerine, siyah saten bir korseyle siyah, karmaşık bağcıklı deri bir etek duruyordu.

Olamaz, diye düşündü Regina. *Bunu asla tek başıma başaramam.*

Ve sonra, yatağın ayakucunda siyah rugandan, neredeyse yirmi santim topuklu ayakkabılar gördü. Bileklerinde kalın deri bantlar vardı ve gümüş rengi tokalarla bağlanıyorlardı. Tıpkı birer işkence aletine benziyorlardı.

Regina, elbisesini başından geçirip yatağın üzerine koymadan önce katladı. Tekrar korseyle eteğe göz attı. Bunları çamaşırsız giymek zorunda kalacaktı. Sutyeniyle külotunu çıkarıp elbisesinin üzerine koydu.

Tamamen çıplak kalınca titreyerek ve endişeyle korseyi süzdü. Bu işi kendi başına başarmaya kararlıydı. Dolayısıyla önce atacağı adımları kafasında şekillendirmesi gerekecekti: Korsenin bağcıklarını üstten biraz açarsa içine girip sonra yeniden sıkıca bağlayabilirdi. Belki içerideki Nazi kılıklı hatundan o aşamada yardım isterdi ama önce tamamen giyinmeliydi.

Regina çok geçmeden bunun o kadar da kolay olmayacağını anladı. Ağrıyan kollarını sırtına çeviremiyordu.

Endişeye kapılarak eteği aldı. En azından bunun içine girebilirdi. Yardım çağırmadan önce mümkün olduğu kadar giyinik olmalıydı. Ama deri eteğin arkası tamamen açıktı ve bağcıklarla birleştiriliyordu.

Anlaşıldı, böyle bir kıyafette başka birinden yardım almaması imkansızdı. Regina etrafına bakınarak sarınabileceği bir havlu ya da bornoz aradı. Hiçbir şey bulamayınca ağır yatak örtüsünü kaldırıp çarşafı çekti ve eski Romalılar gibi buna sarınarak paytak paytak kapıya yürüdü.

"Greta?" diye seslendi.

Mermer zemine çarpan topukların sesini duydu.

"Buyrun?" dedi Greta kollarını kavuşturarak.

"Biraz yardıma ihtiyacım var."

Kadının gözlerindeki bakış öfkeliden çok, *neden bu kadar oyalandın* der gibiydi.

"Önce eteği halledelim," dedi kararlılıkla ve sanki bunu önceden düşünmüş gibi.

"Emin misin? Tamam." Regina utançtan ölebilirdi. Bunu çıplak poposunu Greta'nın suratına yapıştırmadan nasıl başaracaktı?

Greta eteği eline almış, bağcıklarını çözüyordu. Sonunda etek dikdörtgen şeklinde bir deri parçasına dönüştü.

"Arkanızı dönün ve çarşafı çekin," dedi Greta.

Regina kıpkırmızı kesilerek denileni yaptı.

Greta deriyi beline sarıp hızla bağcıklarını bağlamaya girişti. Yine de bu iş Regina'ya o kadar uzun sürmüş gibi geldi ki, bağcıkların iki ucu en altta bağlandığında rahat bir nefes aldı.

"Harika," diye mırıldandı Greta. "Şimdi korse. Kollarınızı kaldırın."

Regina ağrıyan kollarını güçlükle kaldırdı.

Korsenin ön tarafı göğüslerine oturduğunda "Şimdi indirebilir miyim?" diye sordu. Greta bir şeyler mırıldandı ve Regina bunu bir izin kabul ederek kollarını indirdi.

Bağcıkların omurgasından kürek kemiklerine doğru bağlanış sürecini hissedebiliyordu. Sonra Greta onları öyle bir sıktı ki, Regina nefes alamaz hale geldi.

"Çok sıkı," dedi.

"Sıkı olması gerek," dedi Greta küçümseyici bir tavırla. "Şimdi ayakkabılar."

Tabii ya, ayakkabılar! Korseyle etek yüzünden o korkunç işkence aletlerini unutmuştu.

Başını eğip onlara baktı. Kazık gibi kıyafetiyle eğilip ayakkabıların tokalarını iliklemesine imkan yoktu. Kendini bir deli gömleği giymiş gibi hissediyordu.

Greta dizlerinin üzerine çöküp ayakkabıların birini Regina'nın giyebilmesi için tuttu. Regina vücudunun bir tarafı yükseldiğinde dengesini korumak için Greta'nın omzuna tutunmak zorunda kaldı.

"Diğer ayak," dedi Greta. Regina sol ayağını ayakkabıya soktu ve yavaşça doğruldu. Boyu o kadar uzamıştı ki, şimdi odayı tamamen farklı bir perspektiften görüyordu. Greta doğrulduğunda Regina ondan bile birkaç santim uzun olduğunu fark etti.

"İşim bitti," dedi Greta ve bununla birlikte, onu yalnız bırakarak odadan çıktı.

Regina kıpırdamaya korkuyordu. Yere düşerse kabuklu bir böcek gibi kendini düzeltemeyeceğinden korkuyordu. Ama merak güçlü bir motivasyon kaynağıydı. Yavaşça boy aynasına doğru sekti.

"Aman Tanrım," dedi nefesini tutarak. Boynundan aşağısını tanıyamıyordu. Sıkıştırılıp uzatılan vücudu güçlü ve erotik duruyordu. Tıpkı Sebastian'ın fotoğraflarından fırlamış gibi. Beyaz teni siyah satende inci gibi parlıyor, kısa etekle yüksek topuklar bacaklarını uzun ve biçimli gösteriyordu.

Arkasını döndüğünde küçük bir hayret çığlığı attı. Bağcıkların arasından görünen teni mürekkep siyahı deriyle dramatik bir zıtlık yaratıyordu. Çekici insanlar için söylenen *taş gibi* lafı daima komiğine gitmişti ama şimdi kendini tam da böyle hissediyordu.

Kapının açılıp kapandığını duydu.

"Nerede saklanıyorsun?" diye seslendi Sebastian.

Regina kalp çarpıntıları arasında yatak odasından çıkıp oturma odasına geçti.

Sebastian inanılmayacak kadar yakışıklı görünüyordu. Tam da deriler içindeki, 1.80'lik bir hatunla başa çıkabilecek bir erkekti. Siyah bol bir pantolonla siyah bir gömlek giymişti. Teni hafifçe bronzlaşmıştı. Sanki bütün günü güneşlenerek geçirmiş gibi. Regina onunla son görüştüğünden beri neler yaptığını merak etti ve birden daha önce hiç hissetmediği bir sahiplenme duygusuna kapıldı.

"Çok çarpıcı görünüyorsun," dedi Sebastian ona gülümseyerek. "Yanıma gel."

Regina takılıp düşeceği korkusuyla yavaş adımlarla yürüdü. Sebastian'ın bakışlarının ona kilitlendiğini hissedebiliyordu.

Yeterince yaklaştığında, Sebastian elini tuttu ve onu uzun, mermer bir yemek masasının olduğu odaya götürdü. Masada iki şarap kadehi duruyordu. Gümüş buz kovasının içinde bir şişe beyaz şarap vardı.

"Aç mısın?" diye sordu Sebastian.

"Pek sayılmaz," dedi Regina. Bu kıyafetin içinde yemek yemek pek akıllıca olmayabilirdi.

"İçki?"

"Hayır, teşekkürler."

"Bence bir kadeh şarap içmelisin." Sebastian şişeyi açıp kadehlerden birini doldurdu. Regina kendisine uzatılan kadehi kabul etti ve şaraptan bir yudum aldı. Keskin ve lezzetliydi. Başta neden hayır demişti ki? Aslında biraz alkole ihtiyacı vardı.

"Sen içmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Sebastian onu izleyerek. Regina biraz daha içti ve kadehi yarıladığında Sebastian onu elinden aldı.

"Arkanı dön, Regina," dedi. Regina masaya tutunarak ayaklarındaki basıncı hafifletmeye çalıştı.

Sebastian'ın eteğinin bağcıklarını çözdüğünü hissetti. Sonunda deri etek yere düştü ve poposu açıkta kaldı. Sebastian bir süre ellerini kalçalarının kıvrımlarında dolaştırdıktan sonra onları ikiye ayırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Regina ondan kurtulmaya çalışarak.

"Kıpırdama, Regina. Ve bunu bana bir daha söyletme. Şimdi bacaklarını aç."

Regina yay gibi gerilerek bacaklarını araladı. "Masanın üzerine eğil," dedi Sebastian ve Regina dediğini yaptı.

Yine Sebastian'ın ellerinin kalçalarını ayırdığını hissetti. Bunu o kadar aşağılayıcı bulmuştu ki, ilk kez onu durdurmayı düşündü.

Ve sonra şok edici bir his düşüncelerini yarıya böldü. Şimdi tamamen anüsündeki baskıya odaklanmıştı. Sebastian içine sert bir şey itiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu arkasına dönmemek için tüm irade gücünü kullanarak.

Sebastian'ın eteğini tekrar kalçalarında bağladığını hissetti. Ama o şey her neyse hala içindeydi. Regina elini arkaya atıp bağcıkları çekiştirdi ama Sebastian eline vurdu.

Eteğin bağcıklarını sıkıp Regina'yı kendine çevirdi. Regina'nın nefesi sıklaşmıştı. Kaygıyla ona baktı.

"Sakin ol, Regina. Yalnızca bir *anal tıkaç*," dedi. "Sana zarar verecek bir şey değil. Alışana dek biraz tuhaf gelir hepsi o."

Şarap kadehini yeniden Regina'nın eline tutuşturdu ve Regina bunu bir dikişte bitirdi.

"Çıkarmamı istiyor musun?" diye sordu Sebastian.

"Evet."

"Tamam, o zaman. Ama önce beni boşaltacaksın."

Regina ona soru sorarcasına baktı. Onunla bu şekilde sevişmesini mi bekliyordu?

Sebastian pantolonu ve beyaz boksör şortunu indirdi. Penisi sertleşmişti. Regina bunun ne zaman olduğunu düşündü. Kapıdan girdiğinde mi? Çıplak poposunu gördüğünde mi? *Anal tıkaç* denen şeyi içine ittiğinde mi?

"Dizlerinin üzerine çök," dedi. Ve o zaman, Regina ondan ne istediğini anladı.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi yere çökerek.

"Söylediğine sevindim. Biliyorsun, sürprizleri sevmiyorum. Yavaş gideceğiz. Şimdilik sadece yala. Eriyen bir lolipop gibi." Regina ellerini Sebastian'ın kalçalarına koyup denileni yaptı. Onun kokusunu ve tenindeki hafif tuz tadını alabiliyordu. Bu yakınlığın yoğunluğu arkasındaki baskıyı unutturmuştu. "Şimdi ağzına al," dedi Sebastian bir elini saçlarının arasına sokarak. Regina dudaklarını ereksiyonunun etrafına kapadı ve Sebastian bir elini çenesinin altına kaydırdı. Hafif bir baskıyla başını yönlendirmeye başladı. "Dilini kullan." diye talimat verdi ve Regina bir yandan onu dudaklarıyla okşarken diğer yandan dilini içeride gezdirmeye başladı. Sebastian'dan tuhaf bir ses geldi ve bu Regina'yı tüm dokunuşlarından daha çok heyecanlandırdı. Hızını arttırmıştı. Ama çok geçmeden ritmini Sebastian belirmeye başladı. Pelvisini öne itiyor ve kendini ağzına sokup çıkarıyordu. Regina tam boğulacağını sandığı

bir noktada, Sebastian durdu ve ağzı ılık, tuzlu bir sıvıyla doldu. Regina şokla irkilerek içgüdüsel olarak yutkundu ve gerisini tükürebilmek için geri çekildi. Öksürerek ve utançla ağzını kapadı ve kafasını çevirdi.

Sebastian tüylü kanepeye uzanıp onu yanına çekti ve kollarını vücuduna doladı.

"Müthişti," dedi ve birden her şey iyiden de daha iyi oldu. Regina'nın kafasının tepesini öptü. "Şimdi anlaşmanın kendi üzerime düşen kısmını yerine getireceğim," dedi. "Arkanı dön."

Regina anal tıkacı unutmuştu ama şimdi Sebastian söyleyince yine arkasındaki baskının farkına vardı.

Yüzükoyun dönüp yüzünü kıvırdığı koluna yasladı.

"Bacaklarını aç," dedi Sebastian. Regina denileni yaptığında Sebastian seks oyuncağını çıkarmak yerine onun klitorisini okşamaya başladı. Bir eliyle onu okşamaya devam ederken diğeriyle tıkacı çıkardı. Vücudunun birbirine yakın iki bölgesindeki bu karmaşık hisler Regina'yı şaşkına çevirmişti. Sebastian parmağını tıkacı çıkardığı yere soktuğunda zevk dolu kasılmalarla doyuma ulaştı.

Her şey bitmiş, Regina hareketsiz kalmıştı. Sebastian'ın kalkıp süit dairede yürüdüğünü duydu.

"Regina," dedi geri döndüğünde. "Ayağa kalk."

Regina titrek bacaklarla kalktı. Destek için ona tutunmak zorunda kalmıştı. Sebastian eğilip ayakkabılarının tokalarını açtı. Regina büyük bir rahatlamayla bunları ayağından çıkarırken Sebastian'ın ona kendi elbisesini getirdiğini fark etti. Sebastian korsesini çözüp ona elbiseyi uzattı. Regina hevesle bunu başından geçirdi ve pamuklu kumaş vücudunu sardığında kendini yumuşacık bir yorgana sarınmış gibi hissetti.

Sebastian kolunu beline dolayıp onu yine kanepeye götürdü. Yan yana oturdular.

"Sana bir şey aldım," dedi Sebastian ona beyaz fiyonklu, açık mavi bir hediye paketi uzatarak. Regina bunun Tiffany's'in kutusu olduğunu biliyordu.

Dikkatle kurdeleyi açtı ve kapağı kaldırdı. İçinde altın bir zincir vardı. Ortasından sarkan asma kilitte T & Co., 1837 yazıyordu. Carly'nin kolaylıkla takabileceği şık ve havalı bir şeydi ama Regina bunu kendi boynunda hayal edemiyordu.

"Gerçekten çok güzel," dedi kolyeye dokunmaya korkarak.

Sebastian zinciri kutudan alıp boynuna taktı.

"Gel bak," dedi onu elinden tutup aynaya götürerek.

Elleri Regina'nın omuzlarında, arkasında durdu. Aynada gözleri buluştu ve Regina, Sebastian'ın gözlerindeki anlamlı ifadeyi görünce şaşırdı.

"Anlamını biliyor musun?" diye sordu Sebastian.

Regina tam hayır diyecekken Carly'nin söylediklerini hatırladı: *Deri bir tasma takıyordu. Köpek tasması gibi. Ama küçük bir kilidi vardı. Bana onu toplumdaki diğer insanlara bir sahibi olduğunu ifade etmek için taktığını söylemişti.*

"Evet," dedi nefes nefese.

"Söyle."

"Senin olduğum anlamına geliyor," dedi.

"Evet," diye fısıldadı Sebastian. "Her yerin benim. Kıçın, göğüslerin, her yerin... Onlarla istediğim zaman, istediğim yerde, istediğimi yapabilirim." Sözlerini vurgulamak

ister gibi, uzanıp göğüslerine dokundu ve Regina'nın içini titretecek şekilde elini yavaşça aşağı kaydırdı. "Artık vücudun senden çok benim. Anlıyor musun?"

Regina gözlerini aynadan, daha doğrusu, kolyeden ayırmadan kafasını salladı.

Sebastian onu yavaşça kendine çevirip alnından öptü. "Senin için bir şeyim daha var," dedi usulca. "Burada bekle."

Koridorda kayboldu ve döndüğünde elinde siyah kurdeleli siyah bir kutu vardı. Regina tek kelime etmeden bunu alıp açtı.

İçinde küçük, paslanmaz çelikten bir nesne vardı. Şişman bir damla şeklindeydi. Kısa bir sapı vardı ve tabanı düzdü. Regina şaşkınlıkla ona baktı.

"Bir anal tıkaç," dedi Sebastian.

Regina yanakları kızararak kutuyu kapadı.

"Bunu yanından ayırma. Bir gün sana mesaj atıp onu takmanı isteyeceğim. Sakın bana itaatsizlik edeyim deme. Ayrıca kütüphanedeki her toplantıda bunu takacaksın. Toplantılardan sonra kendim kontrol edeceğim. Talimatlarıma uymazsan cezalandırılırsın." Ona gülümseyip saçlarını okşadı. Regina bu sözlerin onu ıslattığını fark edince şok oldu.

"Araba aşağıda seni eve götürmek için bekliyor."

24. Bölüm

Sabah Regina'nın ilk düşüncesi kolye oldu.

Elleri boynuna giderken hepsi çılgın, erotik bir rüya mıydı diye merak etti.

Ama hayır, kolye oradaydı. Köprücük kemiğinin üzerinde ağırlığını hissediyordu. Bu onu rahatlattı ve Sebastian'ın seks kölesi olduğu gerçeğini somutlaştırdı: Kolye adeta arzusunun ve bir arzu nesnesi olduğunun sembolüydü.

Dış dünya bunun şimdiden farkında gibiydi. Hayatında ilk kez, sokakta yürürken erkekler onu açıkça süzüyordu. Regina fiziksel bakımdan değişmemişti. İnsanların hissettiği, içinde yanan tutkuydu. Sanki Regina'nın her yere yanında taşıdığı şehvetin kokusunu alabiliyorlardı.

Cinsel tatminin yoğun hazzıyla yataktan kalktı.

Ve bugünün doğumgünü olduğunu hatırladı. Annesi şehre geliyordu.

Regina bütün sabahı masasında iade edilen kitapları alfabetik sıraya dizerek geçirmişti. Kafasını kaldırdığında Margaret'i karşısında buldu.

"Teslimat Masası'na gittim ama artık burada çalıştığını söylediler," dedi. Gözlüğünün camı o kadar kalındı ki, göz-

keri nimik görünüyordu. "Söyle bakalım, böyle bir sürgünü hak edecek ne yaptın?"

Regina gülümsedi.

"Sloan'ı biraz kızdırdım."

Margaret iç çekti. "O kadın bir diktatör. Yanında öğle yemeği getirdin mi? *Basamakları çıkarız*, diye düşündüm. Bugün hava pek güzel."

Evet, bu doğruydu. Doğumgünüyle birlikte ilkbahara geri dönmüş gibiydiler. Gökyüzü bulutsuzdu ve havada hiç nem yoktu.

"Çok isterim," dedi Regina gülümseyerek. Masasının altından fıstık ezmeli, reçelli sandviçini koyduğu kese kağıdını aldı. Eğildiğinde kilit şeklindeki kolye ucu öne arkaya salladı. Regina bunu bluzunun içine attığı için varlığını bile unutmuştu.

Basamakların tepesinde rahatça oturabilecekleri güzel bir yer buldular. Regina yüzünü güneşe döndü. Güneşin altında oturduğu o ilk günü hatırladı. Sebastian'la ilk karşılaşmasını.

O gece annesini görecek olmasa kendini neredeyse mutlu hissedecekti. Acaba annesi ona kendini suçlu hissettirmeye başlamadan önce mönüyü eline almaya fırsat bulabilecek miydi?

"İade Masası'nda daha ne kadar çalışacaksın?" diye sordu Margaret.

"Bilmem," dedi Regina sandviçinin kağıdını açarak. Reçeli biraz fazla kaçırmış, yanlardan taşmıştı. Margaret kafasını salladı.

"Böyle kötü bir zamana denk gelmen çok yazık. İşin konusunda ne kadar tutkulu olduğun hemen belli oluyor."

"Ah, ben o kadar dert etmiyorum. Sloan bir tür güç oyunu oynuyor hepsi o. Emin de sonunda, onun üstesinden geleceğim."

Margaret plastik kutusundaki meyve salatasından bir üzüm alırken kafasını iki yana salladı.

"Tek sorun, Sloan Caldwell değil. Gerçi benim zamanımda onun gibi bir kadın asla başa geçemezdi. Artık yalnızca paranın sözü geçiyor. Bütün sistem çöküyor. Kütüphaneler parasal kaynaklarını yitiriyor. Ne yaptığımızı anlamayan politikacılar ödeneklerimizi kesiyor. Louisiana devlet desteğini kaybetti. Kütüphaneler kapanıyor, çalışanlarını işten çıkarıyor, çalışma saatlerini kısaltıyor. Buna rüyamda görsem inanmazdım."

"Sloan gibi bir kadın asla başa geçemezdi derken ne demek istedin?"

"O bu pozisyona kendi çabasıyla gelmedi. Ailesi eskiden yönetim kurulunun başındaydı. Hala büyük bağışçılarımızdanlar. Ona bu işi *satın aldılar*."

İlginç, diye düşündü Regina.

"Eğer bunu sırf kolayca elde ettiği bir iş olduğu için yapıyorsa, belki burada uzun kalmaz. Düğün organizasyonundan yorgun düşmüş gibi görünüyor. Belki evlenince istifa eder."

"Dediğim gibi, Sloan Caldwell tarzı insanlar sorunun yalnızca bir kısmı. Bu ülkedeki bütün kütüphanelerin geleceği tehlikede."

"Hayır, deme öyle."

Margaret kederle kafasını salladı. "Maalesef dedim bile."

Regina çantasının titrediğini hissetti. Telefonunu çıkardı. *Seni saat birdeki Genç Aslanlar toplantısından sonra*

kontrol edeceğim. Umarım talimatlarıma uyup siyah kutuyu yanında taşıyorsundur.

Telefonu tekrar çantasına attı. Sloan ona neden toplantıdan söz etmemişti? Yoksa etmişti de o mu unutmuştu? Regina böyle bir şeyi unutabileceğini düşünemiyordu ama son günlerde kafası o kadar karışıktı ki, bu önemli bilgi aklından uçup gitmiş olabilirdi. Ne yapacağını bilmiyordu. Eğer çağrılmadığı bir toplantıya giderse Sloan'ı öfkelendirebilirdi. Ama eğer çağrıldığı bir toplantıya katılmazsa, bu daha da kötü olurdu.

"Masaya dönmem gerek," dedi sandviçinin kalanını kese kağıdına atıp ellerini silkeleyerek.

"Seni endişelendirmek istememiştim."

"Yok canım, ondan gitmiyorum. Genç Aslanlar toplantısı varmış ama Sloan bana bir şey demedi. Gidip neler olduğuna baksam iyi olacak."

Margaret, *ben sana ne dedim* dercesine baktı.

Regina koşar adım merdiveni çıkarken Sebastian'ın mesajının toplantıyla değil, onun toplantıya nasıl hazırlanacağıyla ilgili olduğunu hatırladı. Merdivenin tepesinde durup çantasını açtı ve el yordamıyla küçük, siyah kutuyu aradı. Bir an onu yanına almadığını sandı, ama sonra kutu parmaklarına değdiğinde rahatladı.

Kütüphanenin klimalı giriş salonuna adımını attığında tüyleri diken diken oldu. Titreyerek toplantıda Sebastian'la paylaşacağı küçük sırrı düşündü. Ve eli hala kutunun üzerinde, gülümsedi.

Regina, Mütevelliler Odası'na girdiğinde, Sloan onu bariz bir memnuniyetsizlikle süzdü. Demek toplantıya katılmakla yanlış bir seçim yapmıştı.

Artık geri adım atamazdı. Nereye oturacağına karar veremeyerek Sloan'ın iki iskemle ötesindeki boş bir yere geçti. Etrafına bakındı ama Sebastian'ı göremedi.

İskemlesinde rahatsızca kıpırdandı. İçindeki metal tıkaçla bütün toplantı boyunca oturması imkansız görünüyordu.

Regina hala yaptığı şeye inanamıyordu. Kendini tuvaletteki kabinlerden birine kilitleyip külotunu indirmiş ve o tuhaf nesneyi yavaşça poposuna takmıştı. Zihinsel ve duygusal rahatsızlığı dışında, bu iş şaşırtıcı ölçüde kolay olmuştu.

"Sloan onun yanına geçmeni istiyor," dedi kıdemli kurul üyelerinden Lesley Byrd.

"Ah, tabii," dedi Regina hemen ayağa fırlayarak. Sloan onu ölümcül bakışlarla süzüyordu. Regina yanına oturduğunda, "Seni bu toplantıya davet etmedim," diye tısladı.

"Özür dilerim. Toplantıyı duyunca beni unuttuğunuzu sandım. Ne yapacağımı bilemedim ve burada olmamaktansa olmayı tercih ettim."

Tam o sırada, Sebastian geldi. Regina anüsünün refleks olarak anal tıkacı sıkıştırdığını hissetti. Sebastian doğruca ona baktı ve külotunun içinde neler olduğunu bilmesi Regina'yı müthiş tahrik etti. Sloan unutulmuştu. Fiziksel rahatsızlığı da öyle. Şimdi tamamen Sebastian'la oynadığı küçük oyuna kilitlenmişti. Onunla yaşadığı gölge dünya hakimiyeti ele geçirmişti.

"Bugün fazla uzatmayacağız," dedi Sebastian masanın ucunda ayakta durarak. "Hepiniz bana roman ödülleri adaylarınızı bildirmek için on gününüz kaldığını biliyorsunuz. Dolayısıyla şimdilik o konuda beklemedeyiz. Ama

Lesley sizinle bu kışın fon sağlayıcıları konusunu konuşmak istiyor. Söz senin, Lesley."

Lesley Byrd ona gülümsedi.

"Teşekkürler Sebastian." Sarı not defterine kısaca göz attıktan sonra fon sağlayıcılar konusunda bilgi vermeye başladı. Sözleri arka plandaki uğultuya karışmıştı. Regina'nın tek düşünebildiği, arka tarafındaki basınçtı. Sebastian'a bakmamaya çalışıyor ama onun gözlerini üzerinde hissediyordu.

Sanki zihni içindeki o küçük metalin kölesi olmuştu. Düşünceleri durmadan önceki geceye kayıyordu. Sebastian'ın parmaklarını klitorisinde hayal etti. Vücudunu zevk dolu bir hassasiyete taşımak için arkasındaki sert nesneyle uyum içinde hareket edişlerini. Sebastian o şeyi çıkardığında ne hissettiğini anımsadı. Şimdi de o tatlı rahatlamadan yalnızca birkaç dakika uzaktaydı.

Lesley'nin, "Ve son olarak..." dediğini duyduğunda, Sebastian'a bakmaya cesaret edebildi, ama o dikkatle Lesley'yi dinliyordu. Not defterinin üzerinde kavuşturduğu iri ellerine bakıp yerinde kıpırdandı.

Herkes ayağa kalkıp notlarını aldığında Regina toplantının nihayet bittiğini anladı. Ayağa kalkmak içindeki basıncın yer değiştirmesine sebep olmuştu.

"Hemen İade Masası'na dön," dedi Sloan. "Daha fazla vakit harcama."

Regina, Sebastian'a daldığı için boş bulunup irkildi. "Efendim?"

O sırada Sebastian duruma el koydu. "Regina'yı birkaç dakikalığına ödünç alacağım," dedi tam arkasında durarak. Diğer kurul üyeleri dışarı çıkıyordu.

"Kesinlikle olmaz," dedi Sloan. Bu kez Sebastian'la konuşurken takındığı o oyunbaz tavrından eser yoktu. "Zaten yeterince vaktini aldın. Regina maaşlı bir çalışan, bir gönüllü değil."

"Senden izin istemiyorum," dedi Sebastian. Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. Regina, Sloan'ın gözlerinde tuhaf, anlaşılması güç bir kıvılcımın yanıp söndüğünü gördü.

Regina'ya ölümcül bir bakış daha fırlatarak odadan çıktı.

Regina soru sorarcasına Sebastian'a baktı, ama o odada kalan birkaç kişiyi dışarı çıkarmakla meşguldü. Sonra kapıyı kilitledi.

"Belki ben de gitsem iyi..."

Sebastian tek kelime etmeden yanına gidip Regina'yı masaya yapıştırdı. Düğmelerini açtığı eteği yere attı ve külotunu indirdi.

"Bacaklarını aç," dedi tutkuyla boğuklaşmış bir sesle. Bir saniye içinde Sloan ve diğer her şey unutulmuştu. Regina denileni yaptı ve anal tıkacın yavaşça çıkarılmasının verdiği sıcaklık hissiyle ödüllendirildi. Ama onun yokluğu Regina'yı tuhaf bir arzuya sürüklemişti. İçinin tekrar dolmasını istiyordu. Sebastian onu olduğu yerde tutarak elini bacaklarının arasına soktu ve başparmağıyla klitorisiyle oynamaya başladı. Regina inlememek için dudaklarını ısırdı. Sonra Sebastian birden ona dokunmayı bıraktı. Yalnızca tek elini sırtına bastırarak onu masanın üzerine eğilmiş bir pozisyonda tutuyordu. Böyle hareketsiz durmak işkenceden farksızdı. Regina kıvrılıp bükülerek elinden kurtulmaya çalıştı. Hışırtılı bir ses duydu ama Sebastian'ın ellerinin

baskısını hissetmeyi öylesine çok istiyordu ki, aklı allak bullak olmuştu. Tam daha fazla dayanamayacağını düşünürken Sebastian avuçlarıyla bacaklarını daha da açtı ve hızla içine girdi.

"Ah!" diye bağırdı Regina masaya tutunmaya çalışarak. Sebastian bir an kıpırdamadan durdu. Sonra kalçalarını tutarak yavaşça içine girip çıkmaya başladı. Regina bu ritimde kaybolmuş, nerede olduğunu tamamen unutmuştu. Yalnızca pelvisinde giderek artan basıncı düşünebiliyordu. Kontrolsüzce inlemeye başladı. Eğer aklı başında olsaydı, birinin onu duyacağından endişelenebilirdi. Ama vücudu bütünüyle zevke odaklanmıştı. Orgazmı şiddetli kasılmalarla geldi.

Sebastian'ın güçlü elleri onu yerinde tuttu ve sonra Regina'yı şaşırtarak içinden yavaşça çıktı. Onu kendine çevirdi.

"Ağzına al," dedi. Bu sözler şok edici ve öyle heyecan vericiydi ki, Regina bir an duraksamadan dizlerinin üzerine çöktü. Penisini ağzına aldı ve kendi sıvılarının keskin tadıyla karşılaştı. Bunun onun engellemesine izin vermeyerek dilini Sebastian'ın aleti boyunca dolaştırmaya başladı. Sonra başını emdi ve tamamını ağzına alarak daha önce, otel odasında yaptıklarını tekrarlamaya çalıştı.

Sebastian az sonra geri çekildi.

"Ayağa kalk," dedi boğuk bir sesle. Regina'nın doğrulmasına yardım edip onu sırtüstü masanın üzerine yatırdı ve diziyle bacaklarını açıp üzerine bindi. Neredeyse öfkeyle içine girdi ve hızla gidip gelmeye başladı. Regina kendi zevkinin yeniden uyandığını hissedebiliyordu. Bedeni için sanki az önce bir duraklatma düğmesine basılmıştı ve şimdi

hepsi yeni baştan başlıyordu. Sebastian inlediğinde ve Regina onun kasılarak boşaldığını hissettiğinde yeni bir zevk seline kapıldı.

Sebastian üzerinden çekildi ve doğrulup oturmasına yardım etti. Yüzü hafifçe kızarmıştı. Öylesine çocuksu bir yakışıklılığı vardı ki, Regina uzanıp ona sarılmamak için kendini zor tuttu. Neredeyse ağlayacaktı. Bu duygu seli bütün fiziksel tecrübelerden daha büyüktü. Hayatında hissettiği her şeyden daha büyük. Vermenin ve almanın hiçbir sınırı yok gibiydi. *Nedir bu?* diye düşündü. *Aşk mı?*

Bu düşünce onu korkuttu.

25. Bölüm

"En son ne zaman doğru düzgün yemek yediğimi hatırlayamıyorum," dedi annesi mönünün üzerinden ona bakarak. Kütüphanenin iki blok aşağısındaki Yunan restoranı, Kellari'deydiler. "İnsan yalnız olunca yemek pişirmek istemiyor. Senin evde olmamana hala alışamadım, Regina."

Regina gergin bir gülümsemeyle etrafına baktı. Tahta kirişli katedral tavanı ve açık mutfağıyla davetkar ve güzel bir yerdi. Kendine bunun onun doğumgünü olduğunu hatırlattı. Annesi buraya *onu* kutlamaya gelmişti.

"Sırf ben evde yokum diye yemek pişirmemezlik etme, anne. Daha az malzeme kullan olsun bitsin."

"Bu aynı şey değil," dedi annesi.

Sonrasındaki uzun sessizliği siparişlerini almaya gelen garson bozdu.

"Ben geleneksel Yunan salatasıyla başlayacağım," dedi Regina. "Sonra ızgara jumbo karides istiyorum." Elindeki mönüyü garsona uzattı.

Adam gülümsedi ve beklentiyle Regina'nın annesine baktı.

"Bu balıkların hepsi ızgara mı?" diye sordu annesi menüdeki deniz ürünleri sayfasından işaret ederek.

"Evet, hanımefendi. Ayrıca hepsi birer porsiyonluktur."

"Karar veremiyorum. Sence ne söyleyeyim, Regina? Aralarında ne fark var ki? Levrek... palamut... hepsi beyaz etli balıklar değil mi?"

"Eğer hafif bir şey arıyorsanız..." Garson mönüdeki bütün balıkları tanıtmaya koyuldu. Regina adamın vaktini boşa harcadığını biliyordu.

"Dur, anne, ben senin yerine sipariş vereyim," dedi. "Ona da bir Yunan salatası lütfen. Ve arkasından dilbalığı."

"Tebrik ederim hanımefendi. Güzel bir seçim." Garson mönülerini alıp uzaklaştı.

"Yemekten önce bana kütüphaneyi göstereceğini sanıyordum. Boşuna mı bu civarda bir restoran seçtik?"

Aslında Regina'nın planı da buydu. Ama sonra Sloan'a ya da daha kötüsü, Sebastian'a rastlayabileceklerini düşünerek vazgeçmişti.

"Zaten bütün gün orada çalışıyorum, anne. Saat altı oldu mu kendimi nasıl dışarı atacağımı bilemiyorum."

Annesi kafasını salladı. "Sonuçta iş iştir, öyle değil mi? Çalıştığın binanın ne kadar etkileyici olduğunun önemi yok. Yani Philadelphia'da da kalabilirdin. New York'un öyle sihirli bir yanı yok."

Regina, Sebastian'ı düşündü ve yanaklarının kızardığını hissetti.

Neyse ki annesi fark etmemişti.

"Ben New York'u seviyorum. Bak, sana kütüphaneyi gösteremediğim için üzgünüm. Neden planlarını değiştirmiyorsun? Bu gece yemekten sonra Philly'ye döneceğine gece burada kal. Hem karanlıkta araba kullanmamış olursun, hem de yarın sabah sana kütüphaneyi gösteririm."

"Burada asla uyuyamayacağımı biliyorsun, Regina. Bu gürültü, kalabalık..."

"Otel odası gürültülü ve kalabalık olamayacak ki, anne." Yine Sebastian'ı ve Four Seasons'ı düşündü. Sonra bu ana odaklanmaya çalışırcasına hafifçe kafasını salladı. "Sana bende kal derdim ama ev çok küçük ve ev arkadaşım..."

"Önemi yok, Regina. Bana kütüphaneyi başka zaman gösterirsin."

Ama bu, bu kadar basit değildi. Regina yine her zamanki gibi annesini hayalkırıklığına uğrattığını hissediyordu. Annesinin ona duyduğu ihtiyaç öylesine bunaltıcıydı ki. İşte bu yüzden Philadelphia dışındaki üniversitelere başvuramamış, Drexel'da okurken merkezde ev tutmak yerine, annesiyle banliyöde oturmaya devam etmişti. Ve eğer Philadelphia'da New York Halk Kütüphanesi'ne rakip olabilecek bir kütüphane olsaydı, belki de hala orada yaşıyor olurdu. Babası hayatta olsaydı ya da annesi kendine birini bulsaydı, her şey farklı olabilirdi. Ama babası öldüğünde, annesi bir hayatı olması fikrinden vazgeçmişti. Sorun Regina'dan da aynısını beklemesiydi. Regina bunun boyutunu ondan uzaklaşana dek fark edememişti. Ve eğer annesi New York'a sırf onu buraya taşındığı için suçlu hissettirmek için gelmişse, vaktini boşa harcıyordu.

Telefonu titreyince gizlice ekranına göz attı.

"Nedir o? Bir cep telefonu mu? Bana yeni bir cep telefonu aldığını söylemedin. Madem telefonun var, neden sana evinden ya da kütüphaneden ulaşmak zorundayım? Numarası ne?"

Regina mesajı okudu. *Senin için arabayı yolluyorum.*

Olamaz.

Evde değilim, yazdı.

"Regina, sana diyorum, duymuyor musun? Cep telefonu numaran ne?"

"Efendim? Ha, bu mu? Bu iş telefonu. Sana numarasını veremem."

"Nasıl yani? Faturasını kütüphane mi ödüyor?"

"Evet."

Yine gelip seni kurtarmam gerekecek mi?

Regina cevap yazdı: *Keşke, ama sen bile beni anneml akşam yemeğinden kurtaramazsın.*

Garson salatalarını getirmişti.

Bana bu gece uygun olmayacağını söylemedin. Bu kabul edilemez ve elbette bir bedeli olacak.

Regina bacaklarını birbirine bastırdı.

"Farkında mısın bilmiyorum, ama kabalık ediyorsun, Regina."

"Afedersin." Telefonu kucağındaki kumaş peçetenin üzerine koydu.

Annesi ona şüpheyle baktı. "Bana söylemediğin bir şey mi var? Seni tanıyorum, Regina. Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok," dedi Regina hemen.

"Görüştüğün biri mi var? Sakın erkeklerle aklını dağıtayım deme. Beni çalışmak için terk ettin. Onun için umarım yalnızca işine odaklanıyorsundur."

Regina çatalıyla tabağındaki salataları bir kenara itti. "Bir noktada birileriyle çıkmam gerekecek, anne. Sen de babamla tanıştığında benim yaşımda değil miydin?"

"Ve bak sonunda neler oldu."

Regina, annesinin bununla neyi kastettiğini bilmiyor ve bilmek istemiyordu.

"İkiniz gayet mutlu görünüyordunuz," dedi özlemle.

"O beni bırakıp gidene dek."

"Anne, babam seni bırakmadı. Öldü."

"Sonuç aynı, Regina. Benim tek söylemeye çalıştığım, kendi hayatının kontrolünü elinde tutman gerektiği. Şimdi bu sözlerime burun kıvırıyorsun ama ileride bana teşekkür edeceksin. Sakın aklını dağıtma."

Regina odada çıplak durdu.

Sebastian kapıdan içeri adımını atar atmaz soyunmasını emretmişti. Asma kilitli zincir dışında çırılçıplak bir halde karşısında dikildi ve Sebastian onu odaya götürüp içeri girmeden önce gözlerini bağladı.

Oda serindi. Regina göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti. Sebastian bunu fark etmiş miydi? Ve eğer etmişse bir uyarılma belirtisi olarak mı algılamıştı?

Aslına bakılırsa, Regina kendini tahrik olmuş hissetmiyordu. Daha çok, gergindi. Kapıdan içeri girdiğinde Sebastian suratına bile bakmamış ve "Bütün kıyafetlerini çıkar," dışında tek kelime etmemişti. Şimdi Regina onu göremese de, öfkesini hissedebiliyordu.

Sebastian'ın sesi onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. "Burada uzun bir sıra var, Regina. Karnının üzerine uzan."

Regina hafifçe eğilip elini öne doğru uzattığında parmakları deri döşemeli, sert bir mobilyaya değdi. Becerriksizce uzandı.

"Kollarını yere uzat," dedi Sebastian. "Ellerini yumruk yap ve sıranın altında kavuştur."

Regina denilenleri yaptığında Sebastian'ın bileklerini kelepçelediğini hissetti. Kelepçeler sert, ama canını acıtmayan bir maddeden yapılmıştı.

"Bacaklarını düz tut, yoksa onları da bağlamak zorunda kalırım ve inan bana, bunu istemezsin."

Regina'nın kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Sebastian ağır adımlarla sıranın etrafında turladı. Regina kendine bunun ona varlığını bile bilmediği zevkleri tattıran adam olduğunu hatırlattı. Şimdi onun için her ne planlıyorsa, ardından mutlaka yoğun bir zevk gelecekti. Ve sonra Regina tuhaf bir düşünceyle sarsıldı: Eğer elinde bu kısmı atlayıp doğrudan zevke geçme imkanı olsa bunu yapar mıydı?

"Bana kolyenin ne anlama geldiğini anladığını söyledin," dedi Sebastian.

"Anlıyorum."

"Sana konuşabilirsin demedim. Bana kolyenin benim sahipliğimi ve senin köleliğini simgelediğini anladığını söyledin. İstediğim anda uygun olmaman kabul edilemez. Bana annenin ziyaretinden söz etmemen kabul edilemez. Beni anlıyor musun?"

Regina cevap vermedi.

"Güzel. Şimdi cezanı çek bakalım."

26. Bölüm

Regina bütün vücudunun gerildiğini hissetti. En kötüsünün bekleme kısmı olduğunu biliyordu. Poposunu sıktı. Her yerinin böyle ortada olmasından nefret ediyordu.

Fişek patlamasını andıran, yüksek bir sesle irkildi. Ve sonra aynı sesi bir kez daha duydu. Bir şey yerde şaklıyordu.

Sonra kaba etlerine bir şeyin çarptığını hissetti. Acı hızlı, keskindi. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Nefesini tuttu ve daha ilk darbenin şokunu atlatamadan aynı keskin acıyı yine hissetti. Ve bir kez daha.

"Söyle, durmamı istiyor musun, Regina? Şimdi konuşabilirsin."

"Hayır," dedi.

"Aferin sana." Sonra aynı acı yine dalga dalga vücuduna yayıldı. Neler oluyordu? Sebastian bir çeşit kırbaç kullanıyor olmalıydı. Bunun hayali acısını arttırdı.

Sebastian ona iki kere daha vurdu.

"Ah," diye inledi Regina. Kendini kontrol edememişti. Sonra birden darbeler kesildi. Regina gerginlikle bekledi. Poposu ve bacaklarının arkası kor gibi yanıyordu.

"Sana neyi yanlış yaptığını düşünmen için zaman tanıyorum."

Sonra Sebastian'ın odadan çıktığını duydu.

Sebastian'ın ona vurmak için orada olmaması gerginliğini azaltmıyordu. Bu sessizlik ve onun ne zaman döneceğini bilememek fiziksel acının kendisi kadar kötüydü. Hatta daha bile kötü.

Tenindeki yanma biraz hafiflemişti. Hareket ederse acının geri döneceğini biliyordu. Ama şimdilik daha çok kollarıyla omuzlarındaki kasların gerildiğini hissediyordu. Boynu tutulmasın diye başını diğer yana çevirdi. Keşke gözleri bağlı olmasaydı. İçindeki mobilyaları -ya da o şeyler her neyse- görmek ona gelecekle ilgili birkaç ipucu verebilirdi. Ama Sebastian bunu istemiyor olmalıydı.

Kafasını yine diğer tarafa çevirdi. Bacaklarını kıpırdattı. Sebastian'ın ona daha sonra neler yapacağını hayal etti. Dilini mi kullanacaktı? Ellerini mi? Ona aletini vermeden önce onunla biraz oynayacak mıydı?

Kapı açıldı ve Regina bir kez daha kaskatı kesildi. Daha ne kadar bu odaya katlanmak zorunda kalacaktı? Eğer Sebastian az önce devam etseydi, bunu belki bir süre daha kaldırabilirdi. Ama şimdi ara verdiği ve Regina'nın aklı onun kendisini becermesine odaklandığı için her şey daha zor geliyordu. Utanç verici ama gerçekti: Sebastian bacaklarının arasına dokunsa ıslaklığını fark ederdi.

Sonra ellerini hissetti ama vajinasında değil. Onun yerine, Sebastian acıyan yerlerine dokundu. Oraları okşadı ve kelepçelerini açtı.

Regina'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Regina güçlükle dengede duruyordu. Gözleri hala bağlıydı ve Sebastian'a yaslanarak koridora çıktı. Sebastian'ın arkalarından kapıyı kapadığını duydu.

Elleri kafasının arkasına gitti ve Regina'nın gözlerindeki bağı çözdü.

Regina ona bakmak için döndü. Sebastian'ın koyu kahverengi gözleri parlıyordu. Yanakları hafifçe kızarmıştı. Ellerini şefkatle Regina'nın yanaklarına dayayıp onu dudaklarından öptü. Regina ağzını açıp vücudunu onunkine bastırdı. Sonra arsızca elini tutup bacaklarının arasına götürdü.

"Bekle," diye fısıldadı Sebastian ve onu yatak odasına götürüp yatağa yatırdı. Regina ona dokunmaya çalıştı.

"Sakin ol," dedi Sebastian. Sonra soyunmaya başladı. Regina'nın heyecanı artmıştı. Penisinin görüntüsü onu ağzına alma isteği uyandırıyordu. Bunu Sebastian'a söylemeyi düşündü ama cesaret edemedi.

Sebastian yanına uzandı ve eli yüzünden göğüslerine kaydı. Göğüs uçlarından birini ağzına alıp hafifçe emdi. Regina bacaklarının arasındaki o tanıdık zonklamayla kıvrandı. Sebastian dudaklarını göbeğine kaydırdı ve ağzı bacaklarının arasındaki üçgene dek düz bir çizgide ilerledi. Regina nefesinin sıcaklığını duyuyordu. Sonra dilinin klitorisi üzerindeki baskısını hissettiğinde zevkle inledi.

"Sebastian," diye fısıldadı ellerini onun saçlarına geçirerek. Bacaklarını daha da açıp kalçasını hafifçe yukarı kaldırmıştı. Edepsizce davrandığının farkındaydı ama umrunda değildi. Sebastian dilinin kelebek kanadı gibi yumuşacık dokunuşlarıyla onu tahrik etmeye devam etti. Regina topuklarını yatağa bastırıyordu. Daha fazla dayanamayacağını hissettiğinde, Sebastian dilini daha derine soktu. "Evet,"

dedi Regina. Sebastian onu diliyle becerirken onunla aynı ritimde hareket ediyordu. Sebastian başparmağıyla klitorisini okşadığında kamçının acısıyla boy ölçüşebilecek kadar yoğun bir zevk duydu. Tüm vücudu gerildi ve bu gerginlik şiddetli bir orgazmla serbest kaldı.

"Dön," dedi Sebastian ve Regina arkasını döndüğünde onu elleriyle dizlerinin üzerine kaldırdı. Kalçalarını avuçlayıp ayırdı. Regina ne yaptığını sormamak için kendini zor tutuyordu. O sırada Sebastian konuştu. "Seni böyle düzeceğim."

"Nasıl?" dedi.

Sebastian prezervatife ve başka bir şeye uzandı. Prezervatifi taktığında anüsüne soğuk jelimsi bir şey sürdü. Regina bunun iyi bir fikir olmadığını söylemeye hazırlanıyordu ki, Sebastian'ın yaptığı diğer her şeyde olduğu gibi, bunda da ona ayak uydurmaya karar verdi.

"Rahatla," dedi Sebastian ve Regina bu komutu içinden tekrarladı. Bir saniye sonra Sebastian'ın penisinin girmemesi gereken bir yerde ilerlediğini hissetti. Orgazmın kasılmaları yeni geçmişti ve vücudunun bu kadar esnek olması şaşırtıcıydı. Sebastian onun içindeydi ve bu şok edici olsa da, dayanılmaz değildi. Ne kadar derine gittiğini bilmiyor ve sormaya korkuyordu. Çünkü artık daha fazla dayanamayacağını hissetmeye başlamıştı. Sebastian durmadı, ama eğilip vajinasını okşamaya başladı ve Regina onun biraz daha ilerlediğini hissetti.

"İyi misin?" diye sordu Sebastian.

"Evet." Sebastian yavaşça içinde gidip gelmeye başladı. Bu his o kadar tuhaftı ki. Ne iyi, ne kötüydü. Sanki vücudu ne yapacağını şaşırmış, acı ve zevk sinyalleri arasında kalmıştı. Regina bir sonraki hareketle ne yöne gideceğini bilemiyordu.

Ama Sebastian'ın ölçülü ritmi onu iki zıt duygunun arasında tutmaya devam etti. Zevk, acı, zevk... Eliyle vajinasını okşayıp zevk kısmının ağır basmasını sağladı.

"Regina," dedi nefes nefese ve daha derine giderken Regina'nın daha önce hiç duymadığı bir ses çıkardı. Regina dudağını ısırarak kendine onun daha hızlı gidemeyeceğini söyledi. Ama Sebastian hızlanmıştı ve Regina dayanma sınırını aşmak üzereyken haykırdı. Regina onun orgazmının şiddetini vücudunun her bir santimetrekaresinde hissetmişti.

Sebastian yavaşça geri çekildi ve ikisi de sırtüstü yattı. Nefes nefese kalmışlardı.

"Bunu yapmayı planlamamıştım," dedi. "Ama seni öyle istiyorum ki. Seni her şekilde istiyorum. Sanki asla yetmeyecekmiş gibi geliyor. Hep daha fazlasını isteyecekmişim gibi."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi. O da Sebastian'la aynı hisler içindeydi.

"Kötü değil," dedi Sebastian. "Yalnızca alışık olduğum bir şey değil."

Regina'yı kendine çekti ve sanki hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca sarmaladı.

"Bana neden annenin geldiğini söylemedin?" diye sordu Sebastian. Regina ağır örtünün altında, başı onun omzunda yatıyordu.

Gün doğmak üzereydi. Sevişmelerinden sonra uyuyakalmış ve uyandığında Sebastian'ı ona sarılırken bulmuştu. Regina'ya uyumasını söylemişti ama Regina bir daha dala-

mamıştı. "Bir kere uyuyup uyandım mı bir daha en az bir saat uyuyamam."

Sebastian da uyumayacağını söylediğinde, bu yakınlık onu şaşırmıştı. Galiba paylaştıkları seksin yoğunluğu onları bir geceliğine de olsa birbirlerine yaklaştırmıştı.

"Sana annemin beni görmeye geldiğini söylemeyi aklımdan bile geçirmedim," dedi dürüstçe. "Bu... hayatımın bu bölümünden o kadar bağımsız bir şey ki."

"Önceki sözlerimde ciddiydim: Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Regina gülümsemesine engel olamadı. Gerçi bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Sebastian üzerindeki kontrolünü arttırmak mı istiyordu, yoksa daha yakın bir ilişki kurmak mı?

"Ne gibi?" diye sordu.

"Annenden başla. Nasıl biridir? Bu gece ne yaptınız?"

Asıl önemli nokta, annesinin onu ziyaret sebebiydi. Eğer bugünün doğumgünü olduğunu söylemezse ve Sebastian bunu bir şekilde öğrenirse, ona kızacaktı. Ama Regina doğumgününden söz etmekten nefret ediyordu.

"Doğumgünümü kutlamak için akşam yemeğine çıktık," dedi.

"Bugün senin doğumgünün mü?"

"Aslında dündü."

"Benden böyle bir bilgi sakladığını bilseydim, popona on kırbaç daha yerdin," dedi gülümseyerek.

"O kadar önemli olduğunu düşünmedim."

"Bırak da buna ben karar vereyim. Ama gecenin bir yarısı yapabileceğim fazla bir şey yok. Demek annen doğumgünün için şehre geldi? İkiniz yakın mısınız?"

Regina bir an tereddüt etti. "Yakınız," dedi. "Yani sanırım."

"Ne demek bu?"

"Ben büyürken ikimiz hep yalnızdık. Babam ben sekiz yaşındayken kalp krizinden öldü. Tabii annemle ben çok yakınlaştık. Ama şimdi kendimi ona biraz uzak hissediyorum. Aramıza fiziksel mesafe girince bazı şeyleri daha iyi anladım. Bana bu kadar bağımlı olması normal değildi."

"Hala öyle mi?"

"New York'a taşındığım için mecburen hayır. Artık her istediğinde yanında olamıyorum. Ama inan bana, bu konuda kendimi suçlu hissediyorum. Hem de her gün."

"Hissetme," dedi Sebastian ve hararetli ses tonu Regina'yı şaşırttı.

"Elimde değil. Hani bana neden cep telefonum olmadığını sormuştun? Sana istemediğimi söylemiştim. Ama gerçek, annemin beni durmadan aramasını istemememdi. Kendime telefonumdan tasarruf etmek için kurtulduğumu söyleyip durdum, aslında ondan kurtulmaya çalışıyordum.

Titremeye başlamıştı.

"Regina," dedi Sebastian alnına bir öpücük kondurarak. "Sakin ol. Aileler bazen zorlayıcı olabiliyor. Ben de on yıldan fazladır babamla görüşmüyorum."

Regina ona bakabilmek için hafifçe geri çekildi.

"Öyle mi? Neden?"

"Aramızda bir anlaşmazlık çıktı," dedi Sebastian. Ses tonu Regina'ya devam edecek cesareti vermekten çok uzaktı.

"Ya annen?"

Sebastian bir an duraksadı. Çok kısa bir an. Ama Regina bunu fark etmişti.

"Ben üniversitedeyken öldü," dedi Regina. Sebastian'ın yüzündeki gerildiğini hissedebiliyordu. Bunu sorduğuna pişman oldu. Kısa bir sessizliğin ardından Sebastian kahvenin tepesini üfledi ve "Eee, bu konunun nasıl gizleri kimden almışsın?" diye sordu.

Regina onun kalınçlı olarak konuyu değiştirdiğini biliyordu ve üstelemedi. "Babamdan," dedi gülümseyerek.

"Keşke fotoğraflarını çekmeme izin verseın. Bunu yapmamak beni öldürüyor."

Şimdi kendini çekme sırası Regina'daydı. "Satia fotoğraf çektirmekten nefret ettiğini söylemiştim. Hem ne zamandan beri benden izin alıyorsun?"

"Birinin fotoğraflarını çekmek ona efendilik etmek gibidir. Diğer taraf istekszse sonuçları berbat olur."

Regina kafasını salladı. Ona deneyebileceklerini söylemeyi istedi ama yapamadı. Şimdi konuyu değiştirme zamanıydı. "Sence *sen* kime benziyorsun?" diye sordu.

"Kendime," dedi Sebastian onu öperek.

"Ciddiyim." Regina geri çekildi. "Beni Google'a bakmak zorunda bırakma."

Sebastian'ın yüzü gölgelendi. "Seni defalarca sayfalarını okumaktan alıkoyamam. Ama bana kalırsa, benim hakkımda tek bir şeyi bilmen yeterli. Satia tapıtığımı."

Kollarını yine Regina'ya doladı. Ve Regina daha fazla konuşmadı. Sebastian'ın ona tapıtığını bilmesi yeterliydi. En azından, şimdilik.

27. Bölüm

Regina, diğerleri kuryeye kızı odanın karşısından fark etti. Kız sakızını şişirerek dergisine bakmaya devam etti.

"Masa değiştirmişsin," dedi.

"Evet," dedi Regina.

"Ama ben seni yine de buldum."

"Öyle görünüyor."

"Bu satia. Bir imza, lütfen."

Regina geniş, beyaz bir kartelayla sarılı büyük, siyah kutuyu alıp yere koydu. Satia genç kızın uzattığı formu imzalayıp gitmesini bekledi.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Senden ona görünmek için bir şey almam gerekiyor."

"O ne demek?"

"Bilmiyorum," dedi genç kız. Sakızını gürültüyle patlatınca odadaki birkaç kişi dönüp ona baktı. "Bunu gönderen adam kutuyu açmanı söyledi. O zaman anlayacakmışsın."

"Hayatta olmaz! Patronumun bunu görmesini istemiyorum."

"Adam iyi bahşiş veriyor. Senden o şeyi almadan sıradan sıraya gitmem."

"Pekala," diye iç çekti Regina ve kurdeleyi çözüp kutunun kapağını açtı.

İçindeki paket kağıtlarının arasında büyük, siyah, bir Chanel çanta duruyordu. Kapitone derinin iki tarafında Chanel'in meşhur ters C'leri vardı. Altın rengi zincir saplarının omuza denk gelen kısımlarına deri parçalar dikilmişti. Çantanın üzerine bir not iliştirilmişti.

Sevgili R,

Doğumgünün kutlu olsun. Geç kalmaktan nefret ederim ama bu durumda başka seçeneğim olmadığını ikimiz de biliyoruz. Umarım hediyeni kullanışlı bulmuşsundur. İşimi şansa bırakmak istemediğim için, bunu sana teslim eden kuryeden o korkunç kanvas çantanı bana getirmesini istedim. Chanel'dekiler bu çantanın bütün kitaplarını alacağını söyledi.

İçindeki gözde Four Seasons'daki odanın anahtarı var. Bu gece için kıyafetin ve gerçek doğumgünü hediyen işten sonra seni orada bekliyor olacak.

O zamana dek,-S. "Bu işi biraz hızlandırsak?" dedi kurye kız. Regina onun varlığını tamamen unutmuştu.

"Ah, tabii..." Eski Old Navy çantasını alıp içindekileri kızın görememesi için ayaklarının dibine boşalttı. Sonra çantayı ona verdi. Eski çantasından ayrılmak onu biraz hüzünlendirmişti ama bu Sebastian'ı karşısına almaya değecek bir konu değildi.

"Geri götüreceğim şey bu mu?" diye sordu kurye kız çantayı sanki bulaşıcı hastalık taşıyormuş gibi kendinden uzakta tutarak.

"Evet," dedi Regina, "o."

Regina'yla Margaret, Bryant Park'ta bir masa buldu. Burası 5. ve 6. Caddeler arasında, dokuz dönümlük bir yeşillik alandı. Kütüphanenin doğu sınırına bitişikti ve içinde büfeler, masalar, sandalyeler, hatta bir atlıkarınca bile vardı.

"Burası ne güzelmiş. Neden daha önce gelmedik ki?" diye sordu Regina. Evet, park gerçekten çok güzeldi ve eğer oturduğu metal sandalye hassasiyeti hala geçmeyen popposunu acıtmasaydı daha da güzel olacaktı.

"Sen burayı bir de eskiden görecektin. Şimdi tüm o saçmalıklar yüzünden turist akınına uğruyor. Film festivalleri. Moda Haftası'nın burada düzenlendiği yıllar. Aklına ne gelirse. Vaktiyle burayı kütüphanenin bir parçası gibi görürdüm ama artık öyle değil. Gerçi belki biliyorsundur, bu park yeraltı arşivlerinin tam üzerine kurulu."

"Kütüphane arşivinin mi? Haydi canım!"

"Evet," dedi Margaret kafasını sallayarak. Meyve salatasının kapağını açıp anlatmaya devam etti. "1980'lerde, artık raflarda yer bulamamaya başladık. Hem de pek çok koleksiyonu başka binalara taşımamıza rağmen. Geriye tek bir çözüm yolu kalıyordu. Bu parkın altına binlerce metrekarelik yeni bir arşiv yapmak. Kütüphane binasıyla arasında on sekiz metrelik bir tünel var."

"İnanılmaz!" dedi Regina etrafına bakınarak. "Şu atlıkarınca da pek hoşmuş."

"Sahi mi? Ben hala alışamadım."

"Aaa, yeni mi yaptılar?"

"Evet. Yaklaşık on yıllık." Margaret gözlerini kıstı. "İlginç bir kolye," dedi Regina'nın boynundaki asma kilide bakarak.

"Ah, teşekkürler," dedi Regina. Eli gayriihtiyari boynuna gitmiş ve utançla kızarmıştı.

"Sloan'ın da böyle bir kolyesi vardı."

Regina ona bakakaldı. Nihayet konuşabildiğinde, "Öyle mi?" diye kekeledi. "Hiç görmedim."

"Bir süredir takmıyor da ondan. Ama eskiden boynundan hiç çıkarmazdı. Sonra birden takmaz oldu."

Regina kendini meşgul etmek için elindeki su şişesinin kapağını açtı. Yanan yüzünü gizlemek için kafasını eğmişti. "İyi misin?" diye sordu Margaret.

"Evet. Sadece... çok sıcak ve galiba ton balığı iyi bir fikir değildi. Afedersin."

"Regina, neler oluyor? Bana anlatabilirsin."

Regina bir an duraksadı ama bu düşünce kendine saklayamayacağı kadar acı vericiydi.

"Benim... görüştüğüm biri var." dedi yavaşça. Margaret cesaret verircesine kafasını salladı. "Bana bu kolyeyi o hediye etti. Onun için özel bir anlamı var. Bizim için. Ve o Sloan'ı da tanıyor. Yani Sloan'ın da aynı kolyeyi takması bir tesadüf olamaz."

"Sloan evlenmek üzere. Sence aynı zamanda senin sevgilinle de mi görüşüyor? Söylemeye çalıştığın bu mu?"

Bu düşünce Regina'nın kafasını allak bullak etti. "Ben şimdiden söz etmiyorum. Tanrım, hayır! Ama şimdi düşünüyorum da, bu da bir ihtimal tabii." Ayağa kalktığında başı döndü. Sıcak hava, ani hareket ve zihninde dolaşan acı verici düşünceler dengesini bozmuştu. "Onunla konuşmalıyım," dedi.

"Regina, herkesin bir geçmişi vardır. Belki senin yaşında bunu anlamak zor ama mantıklı davranmak ve olayları farklı bir bakış açısından bakmak zorundasın. Düşündüğün şey doğru bile olsa."

"Haklısın ama bunu bu şekilde öğrenmemeliydim. Bana söylemeliydi. İlişkiler böyle yürümez mi? Açıkça konuşarak?"

Margaret evet dercesine kafasını salladı. "Sen yine de duygularınla harekete geçmeden önce gerçeklerden emin ol. Biz kadınlar bunun ne kadar önemli olduğunu sık sık unuturuz. Ve sonra pişman olacağımız şeyler söyler ya da yaparız."

"Eğer düşündüğüm şey doğruysa, ki öyle gibi görünüyor," dedi Regina, "o zaman tek pişman olacağım kendimi en baştan bu duruma sokmam olur."

28. Bölüm

Saat altı buçukta, Regina anahtar kartını Four Seasons'ın 2020 numaralı odasının kapısına soktu. Ama bu gece Sebastian'ın başka tek bir talimatına bile uymayacaktı.

Odanın klimalı havasında hafifçe ürperdi. Kapıyı arkasından kapadı.

"Merhaba?" diye seslendi oturma odasına girerek. Neredeyse bütün yüzeyler çiçeklerle kaplıydı. Güller, orkideler ve kalla zambaklarıyla. Hepsi kesme kristalden vazolara yerleştirilmişti.

İlk kez kanatlarda bekleyen bir yardımcı ya da bir oda hizmetçisi yoktu. Regina rahat bir nefes aldı. Belki Sebastian artık kendi başına giyinebileceğine ikna olmuştu.

Chanel çantayı vişne ağacı tahtasından kanepeye fırlatıp yatak odasına göz attı. İki kişilik yatağın üzeri rengarenk hediye paketleriyle doluydu. Regina oturma odasına geri döndü.

Süet bir koltuğa oturdu ve öfkeyle ayağını yere vurmaya başladı.

Şimdi tüm parçalar yerine oturuyordu. Sloan'ın sergi davetiyesini elinden alışı. Toplantılarda Sebastian'a bakışı. Sebastian'ın ona olan ilgisini hissettikçe Regina'ya düşman

kesilmesi. Belli ki aralarında bir şeyler vardı. Bir nişanlısı olabilirdi ama Sloan hala Sebastian'a karşı boş değildi.

Kapı açıldı.

Sebastian içeri girdi ve onu odanın ortasında otururken bulunca şaşkınlığını gizleyemedi. Regina belki de ilk kez onu bu kadar hazırlıksız yakalamıştı. Başka şartlar altında olsa, Sebastian'a derin bir şefkat besleyebilirdi. Ama şimdi o havada değildi.

"Neden giyinmedin?" diye sordu Sebastian. Öfkelenmekten çok endişelenmiş gibiydi. Bir sorun olduğunu sezmişti.

"Çünkü zaten giyiniğim," dedi Regina ve ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Ve şimdi gidiyorum. Sana bunu vermek istedim."

Kolyeyi Sebastian'ın eline tutuşturdu. Sebastian asma kilitli zincire sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"Hiçbir şey anlamadım," dedi.

"Hayır, asıl anlamayan benim. Bu kolyeyi bütün dişi kütüphane çalışanları üzerinde hak iddia etmek için kullandığını fark edemedim."

Sebastian'ın gözlerinde bir an onu anladığına dair bir kıvılcım yanıp söndü. Sonra bakışları yine eski, tarafsız ifadelerine büründü.

"Teslimat Masası'ndaki çalışma arkadaşlarından herhangi birinin bu kolyeyi taktığını sanmıyorum," dedi.

"Ah, demek duymadın? Ben artık Teslimat Masası'nda değilim. İade Masası'na sürgün edildim. Görünüşe bakılırsa, müdürüm bugünlerde benden pek memnun değil. Neden olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Belli ki senin var. Neden aklından geçenleri açıkça söylemiyorsun, Regina?"

"Bana neden müdürümle yattığını söylemedin?"

"Seninle eski sevgililerimi tartışacak değilim. Ayrıca bu çok uzun bir zaman önceydi."

"Lanet olsun Sebastian! Buna inanamıyorum! Kendimi o kadar aptal hissediyorum ki." Gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark edince arkasını döndü. "Dün gece yatakta saatlerce konuştuk ve sen bana bundan bahsetmeyi aklından bile geçirmedin, öyle mi?"

"Bunun seninle bir ilgisi yok, Regina," dedi Sebastian elini onun omzuna koyarak. Regina arkasını dönmek yerine gözlerini Midtown'a bakan pencerelere dikti.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi.

"Dediğim gibi uzun zaman önceydi ve çok kısa sürdü."

"Ona aşık mıydın?" diye sordu usulca.

"Ben hiç aşık olmadım, Regina. Bunların aşkla bir ilgisi yok."

Artık gözyaşlarını tutamıyordu. Vücudu ağlamamak için harcadığı çabadan titremeye başlamıştı.

Çantasını alıp kendini kapıdan dışarı attı.

Carly'nin kanepesi ıslak ve sümüklü mendillerle doluydu.

"Afedersin," diye hıçkırdı Regina. "Ortalığı mahvettim." Kleenex kutusunda kalan son mendili aldı.

Carly holdeki dolaptan ona yeni bir kutu mendil getirdi. "Tek yapman gereken, bunu belirli bir bakış açısına oturtmak. Ben sana en başta ne dedim? Eğlenmene bak ve fazla ciddiye alma. Bak, birdenbire süper kıyafetlerin oldu. Ve mücevherlerin. O kolyeyi geri verdiğine inanamıyorum!"

Regina kafasını iki yana salladı. "Eğer tüm bunların hiçbir anlamı yoksa nasıl eğlenebilirim ki? Sana bir şey sora-

cağım. Hani şu *gerçekten* hoşlandığın çocukla aranda neler oldu? Rob muydu?"

"Ah, o mu?" Carly saçlarını açıp tekrar topuz yaptı. "Özel bir ilişkisi olsun istemedi. Başta bunu çok dert ettim, ama sonra aşk acısıyla başa çıkmanın en iyi yolunu buldum. Kendini sürekli oyalayacaksın, başka çaresi yok."

"Başka erkeklerle mi?"

"Evet. Böylece onu düşünmeyeceksin. Ben başkalarıyla yatarken Rob şimdi nerededir, ne yapıyordur diye düşünmüyordum. En azından evde tek başına oturmaktan iyiydi. Ama sonra Rob Derek ve şu diğer çocuğu öğrendi ve küplere bindi."

"Ama başkalarıyla görüştüğünü biliyordu, öyle değil mi?" Regina aslında Carly'nin her gece başkasıyla yatmasını kastediyordu ama bunu yüksek sesle söylemedi.

"Teorik olarak, evet, başka insanlarla görüşebileceğimi biliyordu. Hatta bunu isteyen oydu. Ama iş ciddiye binince çıldırdı. Hem de kendisi arkadaşım, Sherry'nin Spence'ten tanıdığı şu Amanda Donovan denen kızı düdüklemesine rağmen."

"Gerçekten ikiyüzlü davranmış," dedi Regina.

"Aynen! Erkekler istediğini yapar ama aynısını sen onlara yapınca kaldıramazlar. Rob, aslında benden tırstı ve aramızdaki her şeyin bittiğini söyledi."

Kapı çaldı.

"Yemek mi söyledin? Süper! Açlıktan ölüyorum," dedi Carly.

"Yoo," diye mırıldandı Regina. Sonra birden kapıdakinin Sebastian olabileceğini düşündü. "Sakın açma."

Carly yavaşça kafasını salladı.

"Yani burada yoksun?" dedi kapıya doğru yürüyerek.

"Evet, yokum ve sen de olmasan iyi edersin," dedi Regina.

Carly başparmaklarını havaya dikerek cırtdayan diyafonu boşverip tekrar kanepeye oturdu.

Birkaç dakika sonra sokak kapısı tıklatıldı.

Regina'yla Carly birbirlerine baktı.

"Bu da kim?" diye fısıldadı Carly.

"Biri onu içeri almış," dedi Regina.

Tam o sırada Sebastian, "Orada olduğunu biliyorum, Regina," diye seslendi. Sesi yüksek, ama sakindi.

Regina yemek masasının altına girdi.

"Ne bok yediğini sanıyorsun?" dedi Carly. "Adamın gözlerinde X-ray mi var? Odana git. Ona uyuduğunu söylerim."

Regina odasına koşup kapıyı kapadı. Sonra kapının arkasına yaslanarak kulak kesildi.

Ama doğru düzgün hiçbir şey duyamıyordu. *Hay ben bu süper sağlam savaş öncesi binalarının içine...*

Birden odasının kapısı sertçe tıklatılınca korkuyla sıçradı.

"Regina benimle konuşana dek buradan gitmeyeceğim."

Ya o çantada keklik ev arkadaşına ne demeli?

Yatak odasının kapısını açtı. Sebastian sanki oraya defalarca gelmiş gibi, içeri daldı. Belli ki şaşkınlıktan apışıp kalan yalnızca kendisiydi. Sanki bir rüyadaydı.

Sebastian kapıyı arkasından kapadı ve Regina yatağına oturarak sakinleşmeye çalıştı.

"Burası amma küçükmüş," dedi Sebastian.

Regina kafasını salladı.

"Regina, dinle beni. Sloan'la yaşadıklarımız geçmişte kaldı. Biliyorsun, şimdi nişanlı ve yakında evlenecek."

Regina yine kafasını salladı. "Ben sadece... yani bu yaşadıklarımız öyle yoğun ki. Galiba aramızda özel bir şeylerin olduğunu sandım. Bunu önüne gelenle yaptığını bilmiyordum."

Sloan'ı Sebastian'ın evinde hayal etmek kabus gibiydi. Sebastian'ın onun gözlerini bağladığını, çıplak vücuduna dokunduğunu... *Sloan'ın* ona dokunduğunu düşünmek. Midesi bulanmaya başlamıştı.

Ayağa kalkıp arkasını döndü. Sebastian ellerini omuzlarına koyup onu yavaşça kendine çevirdi ve birlikte yatağa oturdular. Kolu hala Regina'nın omzundaydı.

"Regina, bizim birlikteliğimiz, sana öğrettiklerim, bize özel şeyler değil. Bunlar benim cinsel tercihim. Ve cinselliği bu tarz yaşamaktan hoşlanan başkalarını da tanıyorum. Başka kadınları. Hatta bizi bir topluluk olarak kabul edebilirsin."

"Topluluk," diye tekrar etti Regina.

"Evet çünkü bunu tanımlayacak daha iyi bir kelime yok. Sloan'la bir arkadaşım aracılığıyla tanıştım. Onun bu tarz şeylerden hoşlandığını bilen biri aracılığıyla."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani beraber olduğum herkesi bununla ben tanıştırmadım. Hayatımdaki bazı kadınlar itaat etmeyi zaten biliyordu. Şimdiye dek limitlerini belirlemişler, sınırlarını çekmişlerdi. Hal böyle olduğunda, aramızdaki daha kolay yürüyordu."

"Sloan öyle miydi?" Regina otoriter ve kibirli müdürünü yatak odasında birine boyun eğerken hayal edemiyordu. Regina'ya kalsa onun erkekleri kamçıladığını düşünürdü. Onlar tarafından kamçılandığını değil.

"Evet. Ortak bir tanıdığımız sayesinde tanıştık. Birlikte iyi vakit geçirdik ve sonrasında arkadaş kaldık."

"Arkadaş," diye mırıldandı Regina dalgın bir yüzle.

"Evet. Galiba benimle takılmak ve kütüphaneye duyduğum ilgi onu bu işe yöneltti."

Regina bu bilgileri sindirmeye çalıştı. Sanki New York'taki hayata her şeyi milyonlarca renk kesitine dönüştüren bir kaleydoskoptan bakıyordu.

"Yani bu işe başvurmasının sebebi sensin?" dedi.

"Hayır. Sloan'ın Ralph Lauren'daki pozisyonu kapanmıştı. O da iş aramaya başladı. Kütüphanede birine ihtiyaçları olduğunu biliyordum ve..."

"Bu çok şeyi açıklıyor," dedi Regina. Sebastian yemi yutmadı. Eğer yutsaydı, Regina ona Sloan'ın kütüphanede yalnızca vakit geçirdiğini, aslında kitaplarla zerre kadar ilgilenmediğini, tüm vaktini düğün organizasyonuyla harcadığını söyleyecekti.

Ve sonra aklına acı verici bir düşünce daha geldi. Cevabını bilmek istemese de bu soruyu sormak zorundaydı.

"Onun fotoğraflarını çektin mi?" dedi usulca. Sebastian doğruca gözlerinin içine baktı.

"Evet," dedi. Regina suratına bir tokat yemiş gibi geriledi. Demek Sloan, Regina'nın onunla yapamadığı bir şeyi yapmıştı? Fiziksel ilişkileri geçmişte kalmış olabilirdi ama Sloan bu konuda ondan daima üstün olacaktı. Regina bunu düşünürken bile aslında ne kadar saçma olduğunu biliyor ama kendine hakim olamıyordu.

"Onu arkadan becerdin mi?" diye sordu.

"Böyle şeytet deme. Senin ağzına yakışmıyor."

"Bu oldu mu?"

"Hayır."

Regina tuhaf bir şekilde rahatladı ve işte o zaman, tüm bunların asla yalnızca bir oyun olamayacağını fark etti. O bunu yapamazdı.

"Regina, dinle. Ben on yedi yaşımdan beri kadınların fotoğraflarını çekiyorum. On beş yaşımdan beri onlarla yatıyorum. Hayatıma sayısız kadın girdi. Bazıları sıradan seks ilişkileriydi, bazıları cinsel eğilimim sayesinde tanıştığım kadınlardı. Ama hiçbiriyle seninle hissettiklerimi hissetmedim. Daha önce kimseyi bu dünyayla tanıştırmadım."

"Neden?"

"İstemedim. Ve başta, seni gördüğümde bunu planlamamıştım. Güzeldin ve biraz kaybolmuş görünüyordun. Ve densizlik etmek istemem ama seni elde edilecek bir şey olarak düşündüm. Ama seninle Genç Aslanlar toplantısından sonra konuştuğumuzda, bununla tatmin olmayacağımı biliyordum."

Regina'nın nefesi sıklaşmıştı. Kendini yeniden gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordu.

"Ee, şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi benimle Four Season'a döneceksin ve gecemize kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Regina ayağa kalkıp tuvalet masasına gitti ve bir saç tokasıyla oynamaya başladı.

"Ben bunun sonu nereye varacak diye soruyorum. Sloan giderek daha çok üzerime geliyor. Tamam, seninle fiziksel olayımıza devam edelim. Sonra ne olacak? Sen yeni birini bulacaksın ve ben... acı çekeceğim."

"Regina, bunları da nereden çıkarıyorsun? Kürüpha nede işler gerçekten bu kadar kötü mü gidiyor? Sloan'la konuşacağım."

"Hayır!" dedi Regina arkasını dönerek. "Sakın!"

"Sloan yalnızca bir arkadaş. Seninle ilk gecemizden beri başka bir kadınla birlikte olmadım."

"Öyle mi?" Aslında Regina o kadar safdı ki, onun başka birileriyle görüşebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

"Evet," dedi Sebastian bu büyük bir şeymiş gibi. "Başka kimseyi görmek istemiyorum. Ve bu bana ilk kez oluyor. Sana ne kadar odaklandığımı fark etmiyor musun? Belki evimde, o odada yaptıklarımız bize özel değil ama seninle ilgili hislerim öyle."

Regina kafasını sallayıp Sebastian'ın söylediklerini anlamaya ve onları şüpheleri ve endişesiyle uzlaştırmaya çalıştı. Ve her ne kadar Sebastian'ın önerisini kabul edip onunla otele dönmek istese de, yapamadı.

"Bence gitmelisin," dedi.

"Neden?"

"Bunu daha fazla yapamayacağım," dedi ve usulca ağlamaya başladı.

"Regina, hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Ama buradan gitmeyeceğim."

Regina şaşkınlıkla ona baktı. Sebastian'ın yüzünde kararlı bir ifade vardı, ama gözleri şefkat doluydu.

"Sana burada kalabileceğini söylemedim," dedi.

"Pekala, o zaman soruyorum, kalabilir miyim? İstemiyorsan konuşmak bile zorunda değiliz." Sebastian'ın yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi. Regina aynı şekilde karşılık vermemek için kendini zor tuttu.

"Aksine, konuşmak istiyorum," dedi. "Gerçeklerden söz etmek istiyorum. Sloan'la ilgili şu durum. Kim bilir senin hakkında bilmediğim daha neler var?"

"Regina, benim hakkımda tek bilmen gereken, aklımı başımdan aldığın."

Regina elinde olmadan hafifçe gülümsedi. "Aklını başından almak mı? Biri ilk kez bana böyle bir şey söylüyor."

"Başka nasıl tanımlayabilirim bilmiyorum," dedi Sebastian. "Genelde hayatımı bölümlere ayırırım. İşim, arkadaşlarım ve cinsel yaşamım olarak. Seks yalnızca sekstir. Ama seninle farklı. Sürekli seni düşünüyorum. Geçen gün iş için bir kadının fotoğraflarını çekiyordum ve aklımda tek bir şey vardı: Keşke Regina'yı çekiyor olsaydım. Fotoğraflar mutlaka siyah beyaz olurdu ve saçlarını toplamanı isterdim ki, bu kocaman gözlerin resmin odak noktası olsun. Sırf seni masanın diğer ucunda göreceğim diye kütüphanedeki toplantıları iple çeker oldum. Sen hep yanımdasın, Regina. Ve durmadan, *eğer onu yalnızca bir kez daha becerirsem bu beni tatmin edecek*, diye düşünüyorum. Ama yaptığımız hiçbir şey bana yetmiyor. Sana doyamıyorum."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Kötü değil ama benim istediğim bu değil."

Regina'nın birden içi sıkıldı. "İstediğin ne?"

"Açık konuşayım mı? Yalnızca seks kısmı. Karmaşadan uzak bir seks ilişkisi."

Regina soğukkanlılığını yitirmemeye çalışarak kafasını salladı. "Bu benimle mümkün değil."

Sebastian onu kollarına aldı ve Regina duygularını daha fazla bastıramadı. Yeniden ağlamaya başlamıştı. Sebastian ona daha sıkı sarıldı.

"Bırak bu gece yanında kalayım," dedi az sonra.

Regina onun omzuna dayadığı başını salladı. Sebastian'ın gömleği gözyaşlarından sırılsıklam olmuştu.

29. Bölüm

Regina her sabah olduğu gibi saat yedi buçukta alarmının sesiyle uyandı.

Ama bu sabah yanında Sebastian Barnes uyuyordu.

Kıpırdamadan yatarak dün gece konuştuklarını düşündü.

Odasından hiç çıkmamışlardı. Regina duygusal bakımdan çökmüş bir halde üzerini değişip bir atletle külot giymiş ve örtünün altına kıvrılmıştı. Sebastian da soyunmuş, giysilerini özenle Regina'nın eski gardırobuna asmıştı. Ve yalnızca 'bokxer'la onun yanına uzanmıştı. Regina her zamanki gibi, yüzünü duvara dönmüş ve Sebastian ona arkadan sarılmıştı. Bir ara eli atletinin içine kayıp soğuk tenine dokunmasına rağmen, Regina ilk kez sevişmeyeceklerini biliyordu.

Bütün sabahı yatakta ne yapacağını düşünerek geçirse de hiçbir sonuca varamayacağının farkındaydı.

İstemeden de olsa, vücudunu Sebastian'ın üzerinden aşırtıp tek ayağını yere koydu. Ve sonra diğerini.

Sebastian uzanıp koluna dokunduğunda irkildi.

"Afedersin, seni uyandırmak istememiştim," diye fısıldadı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Sebastian.

"İşe."

"Gitme."

"Gitmem gerek. Bazılarımız çalışmak zorunda."

"Bugün benim de işim var," diye mırıldandı Sebastian ona dönerek. Regina çenesindeki iki günlük sakalda dudaklarını gezdirmek istedi.

"Öyle mi?"

"Hıı. *W* için çekim yapacağım. Keşke başka bir gün olsaydı."

Regina birden onu kıskandı. Bütün günü mankenlerle geçirecek, onların güzelliğini sanata dönüştürebilmek için kafa patlatacaktı. *Ama hayır*, diye düşündü. *Onlara baktığında beni düşündüğünü söylemedi mi?* Ama bunun önemi yoktu. İkisinin hayattan farklı beklentileri vardı. Sebastian ona ihtiyacı olan şeyi asla veremeyecekti. Bu ilişkinin sonunda kalbi kırılacaktı. En iyisi, şimdi bitirmekti.

"Eminim, üstesinden gelirsin," dedi kapının arkasından havlusunu alarak. "Ben duş yapacağım. Çıktığımda burada olmanı istemiyorum." Sebastian'a iPhone'u verdi ve havlusunu omzuna atarak odadan çıktı.

"Seni özledim, Finch," dedi Alex. "Teslimat Masası'nı teknolojiden uzak varlığınla güneş gibi aydınlatıyordun."

"Galiba bu bir iltifattı?" dedi Regina. "Teşekkürler."

Diğer çalışanlarla birlikte giriş salonundaydılar. Genç Aslanlar Roman Ödülleri için bir toplantı düzenleniyordu. Bir tek Margaret yoktu. Regina'ya galaya katılmayı düşünmediğini söylemişti. "Akşamları yedi buçuğu geçiremiyorum," demişti. "Bayan Astor'ı kaybettiğimizden beri galaların eski tadı tuzu yok zaten."

"Ve tam buraya, bu tırabzanların arasına yeni üyelerimizin oturacağı masayı koyacağız," dedi Sloan. Beli kuşaklı, lacivert, keten bir elbise giymiş, sıra sıra inciler takmıştı. Açık bıraktığı saçları omuzlarına kadar iniyordu ve arka fondaki ihtişamlı salonla ilk kez bu kadar etkileyici ve güzel görünüyordu. Regina onu çıplak ve ellerinde kelepçelerle hayal etti. Sebastian kıçını tokatlıyordu...

"Seni sıkıyor muyum, Regina?" diye sordu Sloan ellerini beline dayayarak. Regina herkesin ona baktığını fark etti.

"Efendim? Ah, özür dilerim. Son kısmı duyamadım."

"Sen ve Alex yeni üyeler masasıyla ilgileneceksiniz dedim. Sana verilen görevler konusunda ne kadar seçici olduğunu biliyorum, Regina, ama izin ver, sana ve diğer herkese hatırlatayım: Bu etkinliğin amacı, yeni üyeleri çekebilmek. Para, para, para! Yalnızca kitap sevgisiyle bu mali krizden kurtulmamız imkansız, anlıyor musunuz millet?"

Sen kitap sevgisinden ne anlarsın, diye düşündü Regina.

Ve sonra onu gördü. Dövmeli kurye kızı. Kapıdan içeri giriyordu.

Olamaz, diye düşündü. Kızın kendisini görmeyeceği umuduyla hemen başını çevirdi. Belki bir mucize olur ve bugünkü paketti İade Masası'na bırakıp giderdi. Belki stajyerlerden biri onun yerine imza atardı.

Eliyle yüzünü gizledi ama Alex omzuna dokundu.

"Ziyaretçin var,"

"Şştt," dedi. Ama Alex parmaklarını şaklatıp kurye kızı yanlarına çağırmıştı bile.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Sloan cümlesinin yarısında durup onlara bakarak.

"Ah, işte buradasın. Bugün işimi kolaylaştırdın," dedi kurye kız, Regina'ya.

Kız, Regina'ya bir zarf uzatırken yirmi çalışan ve birkaç yönetim kurulu üyesi onları izliyordu.

Regina öylesine şaşkına dönmüştü ki, kuryenin elindeki forma imzasını atarken kalemi düşürdü.

"Bugün geri götürecek bir şey yok ha?" diye sordu kız.

Regina kafasını iki yana sallarken Sloan'ın onu izlemek ve bunu önemli bir olaya dönüştürmek yerine konuşmaya devam etmesini diledi.

"Tamamdır. Sonra görüşürüz." Regina emin değildi ama genç kız Alex'e cilveli bir bakış mı fırlatmıştı ne? Belki de Alex sonunda onunla konuşacak cesareti toplamıştı.

Regina mektubu koltukaltına sıkıştırdı. Sloan'ın sert bir okul öğretmeni edasıyla onu zorla açtırmaya çalışacağından korkuyordu. Neyse ki, müdürü ona yalnızca öfkeli bir bakış fırlatmakla yetindi.

"Sürprizlerle dolusun, Finch," dedi Alex. "İnsan seninle zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyor."Regina kendini bir tuvalet kabinine kapatıp kapıya yaslandı. Zarfı açmadan önce birinin odaya girdiğini duydu. Kağıdın yırtılma sesini örtbas etmek için sifonu çekti. *Lütfen, saat altıda benimle Barnes Odası'nda buluş. Nerede olduğunu hala hatırladığını umuyorum. -S.*

Regina notu ufak parçalara ayırıp tuvalete attı ve sifonu çekti.

Lanet olsun.

Bunu unutmak için tam yedi saati vardı. *Saat altıda onunla buluşmak bile istemeyeceğim*, dedi kendine. *Kütüphaneden yalnız çıkacağım.*

30. Bölüm

Dördüncü kat sessizdi.

Regina 402 numaralı odanın koyu bronz renkli kapıları önünde durarak kendini toplamaya çalıştı. Duygu ve düşüncelerinin gidip geldiği, işkence dolu saatlerden sonra Sebastian'ın onu beklediğinden emin olmadan kütüphaneden gidemezdi. Belki aptalın tekiydi. Ya da belki yalnızca meraklıydı. Sebastian'ın neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyordu.

Ya da belki onu seviyordu.

Aşk. Regina eskiden bu kelimenin anlamını bilmiyordu. Ama şimdi aşkın kötü kararları haklı çıkarabilecek tek mazeret olduğunu öğrenmişti.

Bu odaya son kez girişini anımsadı. Çıplak bir kadın zevkten kendinden geçmiş bir halde Sebastian'ın önünde eğilmişti. Sebastian'ın elleri kadının kalçalarındaydı. Hafifçe araladığı dudakları ve tutkuyla yanan gözleriyle Regina'ya bakmıştı. Regina o gün kendini tanıyamamıştı ve şimdi başladığı noktaya geri dönmek istemiyordu.

Yavaşça kapının kolunu indirdi.

İçerisi küf kokuyordu. Bunu son gelişinde fark etmemişti ama odanın havasız ve nahoş bir kokusu vardı. De-

korasyon tam da hatırladığı gibi, tam İngiliz tarzındaydı. Tavandan yere kadar kitaplar ve tabii, ağır, tahta bir masa.

Sebastian bu kez oturuyordu ve tamamen giyinikti.

"Kapıyı kapa," dedi.

Regina arkasını dönüp kapıyı usulca kapadı. Sonra elini kapının kolunda tutarak sakinliğini ve kararlılığını korumaya çalıştı. Buraya Sebastian'a her şeyin bittiğini söylemeye gelmişti. Hediyelere, mesajlara ve kuryeyle yolladığı sürpriz paketlere bir son vermeliydi.

Artık seks yapmayacaklardı.

Sebastian masadan kalkıp ona doğru yürüdü. Ayak sesleri durduğunda Regina ona döndü.

Gözlerini Sebastian'ın göğsüne dikmişti. Yüzüne bakarsa, iradesini kaybedeceğinden korkuyordu.

"Bu odaya son gelişini hatırlıyor musun?" diye sordu Sebastian.

"Evet," diye yanıt verdi kafasını kaldırmadan. Aralarında bir kol boyu mesafe olmasına rağmen Sebastian'ın kendine has kokusunu alabiliyor, yüzünü ona gömmek, boynunun köprücük kemiğiyle birleştiği yeri öpmek istiyordu.

"Ne gördün?" diye sordu.

"Şey... sen biriyle seks yapıyordun."

"Bir kadını düzüyordum," dedi. "Sen gittikten sonra ne oldu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Regina nefes nefese.

"Onu düzmeye devam ettim. Ama onun sen olduğunu hayal ettim."

Regina neredeyse bayılacaktı. Sebastian kollarından tuttu.

"Bana bak," dedi. Regina yenilgiyi kabul ederek gözlerinin içine baktı. Ne kadar güzeldi. Onunkilere kilitlenen

gözleri ihtiyacı olan her şeyi veriyor ve karşılığında aynısını talep ediyordu.

"Önümde çırılçıplak duranın *sen* olduğunu hayal ettim. Aletimi *sana* sapladığımı, daha fazlası için inleyen dudakların *seninkiler* olduğunu. Ve sonra boşaldım."

Regina, Sebastian'ın ellerinden kurtularak odanın ortasına doğru yürüdü. Nefesi sıklaşmıştı. Masaya yaslandığında Sebastian'ın arkadan ona yaklaştığını hissetti.

"O günden beri seni o sıraya yaslamak ve hayalimi gerçekleştirmek istiyorum."

Regina, Sebastian'ın, elbisesinin arkasındaki küçük düğmeleri açtığını hissetti. Masanın kenarına tutundu. Onu durdurması gerektiğini biliyordu. Orada bir şey yapmadan dikildiği her saniye dün gece ve bu sabahki sözlerini geçersiz kılıyordu. Ama içinden *yalnızca son bir defa* diyordu. Son bir defadan ne çıkardı ki?

Elbisesi yere düştü. "İç çamaşırlarını çıkarıp mermer sıraya git. Yüzün kapıya dönük olsun."

Regina titreyen elleriyle sutyenini açtı, külotunu indirdi ve ikisini de yerde bırakarak yavaşça yürüdü. Sebastian'ın sözünü ettiği mermer sıra masanın hemen yanındaydı. O anda birinin içeri girdiğini düşündü. Tıpkı onun yaptığı gibi. O zaman döngüyü tamamlamış olurlardı. Evren ona bu işi bitirmesi için bir mesaj veriyor olurdu.

Sebastian'a kapıyı kilitlemesini söylemek istiyor ama bir şey onu durduruyordu. Ayrıca onları rahatsız edecek kimse olmadığını biliyordu. Ona durmasını söyleyecek ne bir işaret, ne de biri vardı. Kendi başınaydı.

"Eğil," dedi Sebastian. "Onun yaptığı gibi. Kıçını resmen yüzüme yapıştırmıştı. Bunu hatırladığını biliyorum, Regina."

Evet, doğruydu. Kadının uzun saçlarının yerleri süpürüşünü, Sebastian'ın telaşla içine girip çıkışını... Hepsini hatırlıyordu.

Vücudunun üst kısmını desteklemek için kollarını sıraya koyup eğildi. Kafasına kan hücum ettiğini hissetti. Sebastian soyundu, kemeri gürültüyle yere düştü. Ve sonra ellerini kalçalarına koydu.

"Islandın mı, Regina? Şimdi seni becereceğim. Aynen ona yaptığım gibi. Dokunma ya da ön sevişme yok. Yalnızca aletimi içine sapladım ve o da aldı. Bunu benim için yapabilir misin, Regina?"

Regina hiçbir şey söylemedi ama Sebastian'ın söyledikleri onu sırılsıklam etmişti. Ve sonra Sebastian'ın aletinin geniş ucu, dudaklarını ayırdı. Başta hafif bir direnişle karşılaştı, ama sonra yavaşça içine girdi. Regina tam daha fazlasını alamayacağını düşünmeye başlamıştı ki, birden geri çekildi ve Regina onu yeniden içinde hissedebilmek için heyecanla bekledi. Sebastian bir kez daha kasıklarını öne itti. Bu kez daha sertti. Regina inledi.

Sebastian neredeyse tamamen içinden çıkıp tekrar girdi. Ritmi Regina'yı bir zevk seline doğru sürüklüyordu. Vücudu onunkiyle birlikte sarsılıyor, başı hafifçe dönmeye ve kolları pozisyonun baskısıyla ağrımaya başlasa da bu tuhaf gelgite direnmemesi gerektiğini biliyordu.

Sebastian daha sertçe ve hızlıca içine girip çıkmaya başlamıştı. Regina bunun dışarıdan nasıl göründüğünü anımsadı. Sanki acıyla zevk arasındaki incecik bir çizgide yürüyordu. Ve o an Sebastian'la ilişkilerinin de böyle olduğunu anladı. Kaçmak yerine bu çizgide yürümeyi öğrenmeliydi.

"Çok güzel," diye inledi. Vajinasından tüm vücuduna doğru dalga dalga yayılan kasılmalarla sarsılıyordu. Sonra Sebastian'ın da sarsıldığını hissetti ve zevkle inlediğinde Sebastian da ona katıldı. Vücutları bir şehvet girdabının içinde birbirine kilitlenirken birlikte haykırdılar.

Sebastian sıraya oturup Regina'nın giyinmesini izledi. Kendisi kıyafetlerine dokunmamıştı bile ve çıplaklığı Regina'nın dikkatini dağıtıyordu. Sebastian bir heykelinki kadar biçimli göğsü ve kollarıyla mermer sıranın kenarına tünemiş, asil yüzüyle ona bakarken aklını yaptığı işe veremiyordu. Durmadan ona kaçamak bakışlar fırlatıyor ve tıpkı bir sanat eserini andırdığını düşünüyordu. Asıl fotoğrafı çekilmesi, kameranın önünde olması gereken oydu.

Regina elbisesinin düğmelerini iliklemek için ellerini arkaya attı. Sebastian nihayet ayağa kalkıp ona yardıma geldi.

"Teşekkürler," dedi Regina.

"Dur, daha bitirmedim."

Bir sandalyenin arkasına attığı koyu renk kotunun ön cebinden bir şey çıkardı.

"Arkanı dön," dedi. Sonra Regina boynunda serin ve ağır bir şey hissetti. "Çok daha iyi," dedi Sebastian. Regina onu eliyle yoklamadan önce bile ne olduğunu biliyordu. Kilit sahibine kavuşmuştu.

Ve Regina onun ait olduğu yere geri döndüğünü biliyordu.

31. Bölüm

Margaret sabah ilk iş İade Masası'na uğradı. Regina onu iki gün önce, öğle yemeğindeki Sloan itirafından beri görmemişti.

"Nasılsın?" diye sordu Margaret.

"Fena değil," dedi Regina gülümseyerek. "Bugün öğle yemeği yiyelim mi?"

"Ben bugün yemek yemeyeceğim." Regina yaşlı kadının haftada yalnızca birkaç gün öğle yemeği yediğiyle ilgili sözlerini hatırladı. "Ama seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Tabii." Regina şaşırmıştı. Acaba neyle ilgiliydi? Etrafına bakındı.

"Seni dün gece Barnes Odası'ndan çıkarken gördüm," dedi Margaret usulca. Regina donup kalmıştı. "Sebastian'la."

Regina huzursuzca kıpırdandı. Kim bilir nasıl görünüyorlardı? Birbirlerine dokunuyorlar mıydı? Tıpkı soyunup tekrar giyinmiş biri gibi, üstünü başını mı çekiştiriyordu?

"Görüştüğün adam o, değil mi?" dedi Margaret.

Regina evet dercesine kafasını salladı.

"Ve ona aşıksın," dedi Margaret.

Margaret doğrudan meselenin özünü kavramıştı. Belki hayat tecrübesi sayesinde buradaki olayın yalnızca seks olmadığını anlamıştı.

"Ah, Margaret," dedi Regina ellerini kafasının üzerine koyarak.

"Durum bu kadar mı kötü?"

Regina ona bakmadan kafasını salladı.

"Annesini tanırdım," dedi Margaret.

"Öyle mi?"

"Evet. Lillian en önemli bağışçılarımızdan biriydi. Ama yalnızca para yardımında bulunmakla kalmazdı. Bu işi severdi. İlginç ve hoş bir kadındı. Onu özlüyorum."

"Sebastian bana annesinin o üniversitedeyken öldüğünü söyledi."

"Lillian ona tapardı. Dünyasının merkezi oğluydu. Korkunç bir trajedi ve büyük bir şoktu."

"Trajedi mi?" Regina'nın içine kötü bir his doğdu. Sanki hazırlıklı olmadığı bir fırtına onu bekliyordu.

"Evet. Sana söylemedi mi? Lillian intihar etti."

Regina'nın boğazına bir yumru oturmuştu. Hayır, Sebastian her nedense bundan ona söz etmemişti.

"Neden?"

Margaret efkarla kafasını salladı. "Kocası onu terk ettikten sonra asla eskisi gibi olmadı. Adam Metropolitan Müzesi kostüm partilerinden birinde tanıştığı çok genç bir mankenle birlikte olmaya başladı. Berbat bir skandaldı. Her neyse, bunları sana dedikodu yapmak için değil, Sebastian Barnes'ı küçük yaştan beri tanıdığım için anlatıyorum. Lillian'la aşırı yakınlardı ve gördüğüm ve duyduğum kadarıyla onu kaybetmenin acısını asla atlatamadı. Sebastian romantik bir ilişki için pek uygun bir aday değil, Regina."

Regina kafasını salladı. Sebastian için üzülmüştü. Ama daha acısı, Sebastian'ın bunları ona anlatmamasıydı. Doğumgünü gecesi, sanki gerçekten bir şeyler paylaşmışlardı. Özel bir şeyler. Ama Sebastian en önemli kısmı atlamıştı. En acı kısmı. Tıpkı Regina'ya müdürüyle bir ilişki yaşadığını anlatmayı atlaması gibi.

"Bu bir uyarı mı?" diye sordu.

"Uyarı abartılı bir kelime olur," dedi Margaret. "Ben yalnızca bir şeyleri bilerek karar vermeni istedim."

"Ortada verilecek bir karar var mı bilmiyorum."

"Bence olacak," dedi Margaret. "Dediğim gibi, Sebastian'ı uzun zamandır tanıyorum. Bence düzgün biri ama bazı ilginç huyları var. Onu pek çok etkinlikte gördüm, dergilerde hakkında çıkan haberleri okudum. Yanındaki kadınlar sürekli değişiyor. O New York'un en gözde bekarlarından biri. Hiçbir ilişkisi uzun sürmüyor. Açıkçası, annesi bu halini görseydi, dehşete kapılırdı. Ama anladığım kadarıyla alan memnun, satan memnun gibi bir durum var. O kadınlar basının ilgisini çektikleri ve Sebastian Barnes gibi biriyle görüntülendikleri için memnun oluyor. Ama sen onlardan biri değilsin. Dolayısıyla bu ilişkiden istediğini alıp almadığına sen karar vereceksin. Aksi halde, bir gün onu bırakmak zorunda kalmaya ya da terk edilmeye hazır ol."

Regina göğsündeki o tanıdık sıkışmayı hissetti. Duymak istedikleri bunlar değildi.

"Geçen gece aramızdakini bitirmeye çalıştım ama başaramadım," diye itiraf etti. "Yapamadım."

"Kendine bu kadar acımasız davranma. Belki zamanı değildi. Benim bir felsefem vardır. Eğer ne yapacağını bilmiyorsan, hiçbir şey yapma."

"Tamam," dedi Regina. Birden rahatlamıştı.

"*Ama*," dedi Margaret parmağını kaldırarak "bir gün bunu bileceksin. Tüm benliğinle hissedeceksin. Ve o zaman, harekete geçmen gerekecek."

Regina cumartesi sabahı uyandığında, telefonunda bir mesaj buldu.

Öğlen orada olacağım.

İncecik perdelerinden içeri güneş ışığı doluyordu. Başucundaki vantilatör sıcağa pek etki etmiyordu ama klima açık uyumaktan hoşlanmadığı için tek çaresi buydu.

Saatine baktı. On birdi. *Onu arama*, dedi kendine.

Sonra çarşafını tekmeleyerek numarasını tuşladı.

Sebastian ilk çalışta açtı. "Sakın bana yeni uyandığını söyleme."

"Evet," dedi Regina gülümseyerek. Sebastian tembelin teki olduğunu ima etse de bu sesi duymayı seviyordu.

"Çok enerjiksin."

"Ama bugün cumartesi."

"Kesinlikle. Haydi giyin. Alışverişe gidiyoruz."

"Ne için?"

"Bu gece için yeni kıyafetlere ihtiyacın var."

"Ne zamandan beri ne giyeceğim konusunda fikrimi alıyorsun?"

"Seni mutlu etmeyi ne kadar istediğimi anlamadığını fark ettiğimden beri, Regina."

Regina susmakla yetindi.

"Bana bir şans daha veremez misin?" diye sordu Sebastian.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bugün ve bu gece benimle ol."

"Tamam," dedi Regina, Margaret'in sözlerini düşünerek: *Bir gün bunu bileceksin. Tüm benliğinle hissedeceksin.* "Bugünlük dediğin gibi olsun."

32. Bölüm

Gittikleri kıyafet mağazası Village'ın yan sokaklarından birindeydi ve Regina'nın evinden pek de uzakta değildi. Gerçi o burayı asla fark etmezdi ya neyse.

Dükkanın adı, Guinevere'di ve bölgedeki diğer ticari markaların aksine, vitrininde mankenler ya da kıyafetler yerine, yalnızca kırmızı kadife perdeler vardı.

Sebastian kapıyı tuttu ve Regina içeri girdiğinde şaşkınlıkla inledi.

Dekorasyon Rokoko-Barok stilin *Alice Harikalar Diyarı*'nın fantastik dünyasıyla buluşması gibiydi. Hatta Regina bir an üzerine sihir tozu serpilmesini bile bekledi.

Duvarlar beyaz sarı ya da pamuk şeker pembesi saçlı, yanakları rujlu, soluk tenli kadın fotoğraflarıyla doluydu. Punk ya da peri masalı esintileri taşıyan rokoko kostümler giymişlerdi. Kısa koçlu botlar, korseler, kelebek kanatları... Oymalı kakmalı koltuklar, duvarlara yaslanan pirinç çerçeveli aynalar ve beş katlı kristal avize *Marie Antoinette*'in setinden fırlamış gibiydi.

Askılardaki elbiseler süslü püslü mobilyaların arasında adeta kaybolmuştu. Eski değillerdi ama her biri Elizabeth

döneminden beri süregelen romantik akımın çağdaş birer yorumu gibiydi.

"Pamela burada mı?" diye sordu Sebastian, satış görevlilerinden birine. Kadın ufak tefekti ve baştan aşağı beyazlar içindeydi. Regina'nınkileri andıran kakülleri çekik gözlerini vurguluyordu.

Regina bir rafa yaslandı ve az kalsın kenarları yaldızlı, porselen bir çay fincanını deviriyordu.

"Arka odada," dedi kadın.

Sebastian, Regina'nın elinden tutup onu elbise yığınlarının, masaların ve şapka stantlarının arasından geçirerek dükkanın arkasına götürdü. Başka bir kadife perdeden, daha küçük bir odaya geçtiler. Burası yarım düzine camlı dolap dışında boştu.

"Merhaba Sebastian," dedi uzun boylu bir kızıl, Edward dönemi tarzında, avcı yeşili ve altın rengi bir koltuktan kalkarak.

"Pamela," dedi Sebastian ve kadını yanaklarından öptü. Regina kıskançlığını bastırmaya çalıştı. Acaba Pamela da Sebastian'ın sözünü ettiği topluluğun bir üyesi miydi? Karşılaştığı herkesi Sebastian'la ilişkilendirmekten nefret ediyordu. "Arkadaşım Regina'yla tanış."

Arkadaş mı? Neydi bu, ilişkilerini tanımlayan tuhaf bir lakap mı? İyi ama zaten ne diyecekti ki? Sevgilim mi? BDSM eşim mi?

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Pamela, Regina'nın elini içten bir gülümsemeyle sıkarak. "Eee, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Regina'ya bir maske gerek," dedi Sebastian. Regina şaşkınlıkla ona baktı. Aklına ilk gelen Ricky's'de satılan Cadılar Bayramı tarzı maskelerdi. Ama Pamela onları en yakındaki vitrinli dolaplardan birine götürdü. Regina resmi bir maskeli baloda takılabilecek türden abartılı ve rengarenk maskelere baktı. Ağırlıklı olarak altın ve lavanta rengiyle siyah kullanılmıştı. Bazıları pullu payetli ya da kuştüyleriyle kaplıydı. Bazılarının kenarlarına brokar kumaşlar ve kurdeleler dikilmişti.

"Onda tam iki yüz tane Swarovski taş kullanılmıştır," dedi Pamela. Regina'nın özellikle ortadaki altın rengi maskeyle ilgilendiğini fark etmişti. Bir anahtar çıkarıp vitrini açtı ve maskeyi Regina'ya verdi.

"Denesene," dedi Sebastian, Regina'nın tereddüt ettiğini fark edince. Regina denileni yapıp maskeyi suratına taktı. Sebastian onu düzeltmesine yardım etti. Regina göz deliklerinden bu kadar rahat görmesine şaşırmıştı. İnsanların yılbaşı partilerinde taktıkları karton maskelerin aksine ağır ve varlığını hissettiren bir şeydi.

Pamela ona bir ayna uzattı. Regina kendine bakıp gülümsedi. "Çok güzel," dedi.

"Ne kadar kolay oldu," dedi Sebastian. "Kararlı bir kadından iyisi yoktur." Onaylarcasına gülümsedi ve Regina içinin anlamsız bir sevinçle dolduğunu hissetti. Onu yatak odası dışında memnun etmeye alışık değildi. Kendini iyi hissetmişti. Belki ilişkilerini farklı bir boyuta taşımak için bir şansları olabilirdi.

Maskeyi çıkarıp Pamela'ya verdi.

"Başka bir şey?" diye sordu Pamela dükkanın ön tarafına geçerek.

"Şimdilik hayır," dedi Sebastian. "Eğer aradığımızı bulamazsak belki geri geliriz."

Araba onları dışarıda bekliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Regina siyah poşeti ondan alarak.

"Bu gece bir *Bondage* Balosu'na gidiyoruz," dedi Sebastian ve Mercedes'in kapısını açtı. Bugün arabayı kendi kullanıyordu. Regina öne, onun yanına oturdu. Doğrusu, şoförün olmaması hoşuna gitmişti.

"Aman Tanrım, o da ne öyle?"

"Gerçek bir balo değil tabii. Yalnızca büyük bir parti. Ama teması *bondage*."

Regina güçlükle yutkundu. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Yani tamam, yaptıklarımıza bir itirazım yok ama bunu halka açık bir yerde..."

"Bu özel bir parti, Regina. Başta ben de gitmeyi düşünmüyordum. Ama Sloan konusundaki tartışmamız bana küçük bir güven alıştırmasına ihtiyacımız olduğunu düşündürdü."

"Aslında bir tartışma sayılmazdı," dedi Regina.

"O zaman, yanlış anlaşılma diyelim." Regina'nın elini sıktı. "Her neyse, baloya katılma fikrini yeniden gözden geçirdim ve bence bizim için iyi olacak."

"Sloan da gelecek mi?"

"Hayır," dedi Sebastian. "Neden gelsin?"

"Onun da bu *topluluğun* üyesi olduğunu söylememiş miydin?"

"Ah, evet ama nişanlandığından beri öyle değil. Nişanlısı vanilya'."

Regina'nın bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Beyaz mı demek istiyordu?

"Ben vanilya değil miyim?" diye sordu.

Sebastian güldü. "Sen çok tatlısın."

"Bana bilgiçlik taslama," dedi Regina kendini aptal gibi hissederek.

"Öyle bir niyetim yok! Senin için çıldırdığımı göremiyor musun? Sabah uyanıyorsun ve ben günü planlamış oluyorum. Aklım sürekli sende, Regina. Beni kendine esir ettin. Kendimi Guinevere'in duvarlarındaki o sihirli perilerden biri tarafından büyülenmişim gibi hissediyorum."

Regina camdan dışarı baktı. "Şimdi nereye?"

"Louboutin'a. Baloya cam ayakkabısız gidecek halin yok ya?" dedi Sebastian ona göz kırparak. Jane Otel, Batı Yaka'nın uzak bir ucunda, yüz yıllık, George dönemi tarzı bir binaydı. Bir zamanlar denizcilerin uğrak yeriydi ama yakın zamanda restore edilip ultra gözde bir butik otele dönüştürülmüştü. Bu gece Bondage Balosu'na ev sahipliği yapacaktı.

"Burası tarihi bir yer. Geçmişi inanılmaz hikayelerle dolu," dedi Sebastian. Regina yeni Christian Louboutin'larıyla Meat Packing District'in kaldırım taşlı sokaklarında yürümekte zorlanıyordu. Sebastian'ın koluna daha sıkı yapıştı. Ama siyah saten ayakkabıları gerçek bir sanat eseriydi doğrusu. Kar taneciklerini andıran minik taşlarla bezeli, on santimlik topuklar ve tabii kırmızı tabanlar.

"Beni endişelendiren geçmiş değil, şimdi," dedi Regina. *Bondage Balosu*. Bu iki kelimeyi aklından çıkaramıyordu. Ve kulağa hoş geldiklerini de yadsıyacak değildi.

"*Titanic* kazazedelerini buraya getirmişler," dedi Sebastian. "Resmi soruşturma bitene dek burada kalmışlar."

"İnanılmaz," dedi Regina. Ama aklı Sebastian'ın anlattıklarında değildi.

Sebastian huzursuzluğunu sezmişti. Koluna doladığı elini okşadı. "Rahatla. Bu geceyle ilgili bilmen gereken tek şey sana benden başka kimsenin dokunmayacağı. Tamam mı?"

Regina kafasını sallamasına rağmen hala ikna olmuş değildi. Aslında ne konuda endişelendiğini bile bilmiyordu. Başka birinin ona dokunma fikri fazlasıyla belirli bir şeydi. Onun asıl tedirginliği insanların arasına karışmakla ilgiliydi. Üstelik bu gecenin teması özel bir tarz cinsellikti. Şarap içip garsonların tepsilerde dolaştırdığı peynirlerin tadına bakarken hepsi birbirinin ne olduğunu *bilecekti*. Bu Sebastian'la arasındaki küçük, özel bir oyun değildi. Gerçekti.

Ve hala Margaret'le yaptığı konuşmayı düşünüyordu.

Sebastian elini tuttu ve otelin önündeki basamakları çıktılar. Kapıda durdular.

"Maskeni tak," dedi Sebastian. Regina neredeyse maskenin varlığını bile unutmuştu. Oysa arabadan indiklerinden beri onu koltuğunun altında taşıyordu. Küçük gece çantasına sığmamıştı.

Sebastian maskeyi yüzüne oturtmasına yardım etti ve sonra kendi siyah, basit maskesini taktı. Siyah bir smokin giymişti. Regina da siyahlar içindeydi. Üzerinde muhteşem bir Morgane Le Fay gece elbisesi vardı. Aslında bir elbiseden çok kostümü andırıyordu. İpek organze ve saten korsesinin çapraz kurdeleleri belinde bağlanıyordu. Etek kabarık ve opak rengi tüldendi. İçinde küçük, siyah bir ipek etek vardı. Belki tek tesellisi bu kıyafetin içinde kendini başka biri gibi hissetmesiydi. Ne olursa olsun, bunu yalnızca bir rol olarak düşünebilirdi.

Sebastian'ın kolunda içeri girdi.

Giriş, salonu yüksek tavanlı ve dardı. Saksılar dolusu büyük yapraklı bitkilerle dekore edilmişti. Duvarda bir geyik kafası vardı ve tavanın ortasından şamdanlı bir avize sarkıyordu. Regina eski tarz, ahşap resepsiyon masasına ve vişne çürüğü rengi üniformalı belboya baktı. Kendini bir Stanley Kubrick filminde hissediyordu.

"İyi akşamlar efendim," dedi belboy.

Sebastian ona kredi kartını andıran, siyah bir kart uzattı. Adam önündeki listeye göz atıp tekrar ona baktı.

"Oyunun kurallarını balo salonunda öğreneceksiniz. İyi akşamlar, Bay Barnes."

Sebastian, Regina'yı bir koridordan geçirip uzun ve dar bir bara götürdü. Dekorasyon koyu renk ve ahşap ağırlıklıydı. İçerisi alçak ışıklarla aydınlatılmıştı ve duvarların dibinde uzun kanepeler vardı.

Odaya girdiklerinde onları gümüş rengi, pırıltılı bir elbise giyen, uzun boylu bir kadın karşıladı. Maskesi mordu ve yeşil kuştüyleri ve payetlerle süslüydü. Sarı saçlarını zarif bir topuz yapmış, menekşe rengi bir ruj sürmüştü. "Hoşgeldiniz dostlarım," dedi. "Balo salonuna geçin lütfen. Ve ufak bir hatırlatma, otelin bütün odaları balo davetlilerine ayrıldı. Hepsinde çeşitli aletler ve banyo malzemeleri var. Kapılar daima açık kalacak. Kurallara uymazsanız, sizi buradan çıkarmak zorunda kalırız."

Sebastian kafasını salladığında Regina ona soru sorarcasına baktı. Ama Sebastian bu bakışı gördüyse bile tepki vermedi. Regina'yı elinden tutup balo salonuna soktu.

33. Bölüm

Balo salonu, ki tabii eğer buraya böyle denebilirse, daha çok eski bir malikanenin oturma odasını andırıyordu. Lüks ve tuhaf zevklere sahip, aşırı zengin bir aileye ait bir malikanenin. Regina'dan odanın genel havasını kısaca tarif etmesi istense, Viktorya döneminden fırlamış gibi derdi. Ama bu bile tam anlamıyla doğru değildi. Dev odanın tavanı ahşap kaplamaydı. Eski kornişler, soluk İran halıları, kocaman bir şömine, içi doldurulmuş hayvanlar ve hepsinin tepesinde devasa büyüklükte, gümüş rengi bir disko topu. İçeride ayrıca altın rengi ve bordo kadife kanepeler, antika tahta masalar, zebra desenli sandalyeler, saksılarda büyük bitkiler, avizeler ve tavandan yere kadar kadife perdeler vardı.

Ve bu özenle hazırlanmış, ihtişamlı dekorun önünde smokinli erkeklerle gece elbiseli kadınlar DJ'in çaldığı Edwyne Collins şarkısı, "A Girl Like You"yla dans ediyordu.

Regina yukarıdaki asma kata baktı. Oraya çıkıp odayı kuşbakışı görmeyi isterdi doğrusu.

Siyah saçlarını arkaya yapıştırmış bir adam onlara yaklaştı. Kırmızı kadife bir takım giymiş, gaga şeklinde bir maske takmıştı.

"Geceyarısı düzenlenecek çöpçü avına katılacak mısınız?" diye sordu. "DJ kabininin orada bir kayıt formu var."

"Hayır, teşekkürler," dedi Sebastian.

Regina çöpçü avlarını severdi. Özellikle geceyarısı ve bu kostümler içinde olması ona ilginç gelmişti.

"İstemediğinden emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Sebastian. "Yalnızca insanları kaynaştırma amaçlı bir egzersiz. Gecenin ilerleyen saatlerinde daha samimi olabilsinler diye. Bizim buna ihtiyacımız yok."

Regina smokinli bir adamla arkasından gelen bir figürü seyre daldı. Bunun erkek mi kadın mı olduğunu kestirmek güçtü. Baştan aşağı siyah, lateks bir kostüm içindeydi.

"İnsan bunun içinde nasıl nefes alır?" diye sordu titreyerek. Kostüm öylesine rahatsız ve doğallıktan uzak görünüyordu ki, birden huzursuz olmuştu.

"Eminim hava delikleri vardır," dedi Sebastian. "Yok, aslına bakarsan, bundan emin değilim. Lateks hiç bana göre değil."

Regina kendini tutmaya çalıştıysa da bu tuhaf ikilinin arkasından bakmadan edemedi.

"Gel yukarı çıkalım," dedi Sebastian.

Regina onu izledi ve deri döşemeli, pirinç çivili bir kapıdan geçtiler. Asansörle ikinci kata çıktılar ve ahşap kaplama, dar bir koridorda ilerlediler. Tıpkı onlara söylendiği gibi, bütün odaların kapıları açıktı.

Regina bir tanesinden içeri göz attı ve hemen kafasını çevirdi.

Çift kişilik yatakta çıplak bir kadın vardı. Birkaç sicimle karmaşık bir şekilde bağlanmıştı. Karnının üzerinde yatıyordu. Elleriyle ayakları birleştirilmiş, ağzına top şeklinde bir tıkaç takılmıştı. Çıplak poposu şerit şerit kızarıklıklarla kaplıydı.

"Aman Tanrım," dedi Regina, Sebastian'ın eline yapışarak. "bir şeyi yoktur değil mi?"

"Yoktur tabii."

"Biri onu öylece bırakmış..." Regina fazlasıyla rahatsız olmasına rağmen kendine bunun bir oyun olduğunu söyledi. Tıpkı Bettie Page kitabındaki fotoğraflar gibi yalnızca bir sahneydi. Gerçek değildi.

"Regina," dedi Sebastian, "nerede olduğunu aklından çıkarmamaya çalış. Ve en önemlisi, bana güven."

Koridorda yanlarından başka bir çift geçti. Kadın etekleri yerleri süpüren, beyaz bir elbise giymişti. Adamın altında smokin pantolonu vardı. Gömleği yoktu ve boynuna deri bir tasma takmıştı. Elleri arkadaydı. Belli ki ya bağlanmış ya da kelepçelenmişti. İkisi de maskeli olmalarına karşın, tanıdık bir yanları vardı. Regina onları bir yerlerde gördüğü hissine kapıldı. Galiba ünlü birileriydiler.

Sebastian boş bir oda bulup ona içeri girmesini işaret etti.

Oda küçüktü. Tıpkı bir gemi kamarası gibi. Çift kişilik bir yatak, düz ekran bir televizyon ve üzeri tuhaf aletlerle dolu bir masa vardı. Kamçılar, kıskaçlar, kelepçeler, tıkaçlar, göz bağları, açılmamış kutularda çeşitli seks oyuncakları ve bir prezervatif kasesi.

"Bence bu iyi bir fikir değil," dedi Regina.

"Güven, Regina. Şimdi eteğini çıkar."

Regina ona bakıp ama Sebastian'ın yüzleri bir yıl gibiydi. Üniter ruh hâline birlenmişti ve Regina tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Kalabalık eteği çıkarabilirdi çünkü içinde ipek mini eteği vardı. Ama daha fazla ileri gitmeyecekti.

Eteğin arkasını açıp yere kaymasına izin verdi ve içinden çıktı. Sebastian bunu kenara itti.

"Yatağın önünde diz çök."

Regina denileni yaptığında Sebastian maskesini çıkarıp gözlerini bağladı. Regina'nın kalbi hızla atmaya başlamıştı.

"Ellerini arkaya uzat." Regina bileklerine dolanan ipi hissetti. Sebastian bunu sıkıca bağladı. Daha önce takılığı kelepçeler kadar rahatsız edici değildi.

"Ayağa kalk," dedi Sebastian doğrulmasına yardım ederek. "Şimdi yüzükoyun yatağa uzan." Regina, Sebastian'ın yardımıyla ondan isteneni yaptı. Rahat nefes alabilmek için başını yana çevirmişti.

Sonra Sebastian'ın ipek eteğin fermuarını açtığını hissetti.

"Ben..."

"Bir daha bu odadan çıkana dek konuşmanı istemiyorum," dedi Sebastian. İpek eteği çekiştirdiğinde, Regina itaatkâr bir tavırla kalçalarını kaldırdı. Sebastian eteği bacaklarından, dizlerinden ve sonra ayaklarından geçirdi. Şimdi siyah dantel iç çamaşırı dışında Regina'nın belden aşağısı tamamen çıplaktı.

Sebastian'ın ayak seslerinin uzaklaştığını duydu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Bununla birlikte bir şaklama duydu ve kalçalarına inen kamçının yakıcı acısıyla irkildi.

"Sana konuşma dedim, Regina."

Regina hala karanlığın etkisindeydi. Ona Sebastian'la ilgili fanteziler kurmaya başlamıştı bile. Parmaklarının parfümünün dudaklarını açtığını hayal etti. Ağzının yalnızca Sebastian'ın parmaklarının ya da dilinin kıllarıyla yapacağı o tatlı baskı dindirebilirdi.

Oda sessizleşmişti. Koridordan gelen insanların sesleri duyuldu. İçeri bakıp onu gördüklerini düşünmek hâlâ dehşet verici geldi. Şimdi ilk odadaki kadından hiçbir farkı kalmamıştı. Tek tesellisi, yüzünün görünmemesi ve çıplak olmamasıydı.

Henüz.

Sebastian hemen yanı başında kıyafetlerinden birini daha çıkarmak için mi bekliyordu, yoksa onu orada bırakıp aşağıdaki partiye mi gitmişti? Ona seslenmemek için tüm irade gücünü kullanması gerekti. Kalbi ağırmaya başlamıştı. İpler bileklerini kesiyordu. Birden olduğu yerde kıvrandığını fark etti. Belki hareketsiz durursa canı daha az yanardı.

Paniklememeye çalıştı. Sebastian'ın bütün gece boyunca tekrarlayıp durduğu kelimeyi düşündü: *güven*. Sebastian onu orada bırakıp gitmezdi. En azından uzun bir süre.

Aşağıda çalan müziği duyabiliyordu. "Florence and the Machine." Kendini müziğe kaptırıp başka bir yerde olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ama aklına gelen her şey ona cinselliği çağrıştırıyordu. Gözlerindeki bağın çözüldüğünü hayal etti. Sebastian sertleşmiş aletini dudaklarına bastırıyordu. Dilini çıkardığında onun tuzlu ıslaklığını hissedebiliyordu...

Tekrar ayak sesleri duydu. Biri odaya girmişti. Kalbi şiddetle atmaya başladı. Adını seslenmek, bu kişinin Sebastian olduğundan emin olmak istiyordu. Ama yapamazdı.

Sonra poposunda eller hissetti. Hafifçe külotunun dantelleri üzerinde dolaşıyorlardı. Sebastian mıydı? Emin değildi ve bu düşünce onu dehşete düşürüyordu. Sonra Sebastian'ın otele girmeden önceki sözlerini anımsadı: *Bu geceyle ilgili bilmen gereken tek şey sana benden başka kimsenin dokunmayacağı.*

Kalçalarındaki el bacaklarının arasına doğru ilerlerken, Regina susmaya devam etti. Sebastian ona böyle bir söz vermese, Regina şimdiye dek çoktan çığlık atmaya başlardı. Sonra el, külotunun içine kayıp bir parmağıyla hafifçe vajinasının dudaklarını okşamaya başladı. Regina'nın kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, bir an nefesinin kesileceğinden korktu.

Ve en önemlisi, bana güven.

Güven, Regina.

Parmak içine girdi. İyi hissettirdiği bir gerçekti ama bu dokunuşun hiçbir tanıdık ya da ayırt edici bir yanı yoktu. Parmak içine girip çıkmaya devam etti. Regina'nın aklı bir yabancının ona dokunmasının korkusuyla doluydu. Ama vücudu aklına ihanet ediyor, doruğa ulaşacağı anın hayaliyle elle uyum içinde hareket ediyordu. Yine de hala bu kişinin Sebastian olduğuna dair bir işaret bekliyordu. Ve bu işareti alamadığında aklı galip geldi. Vücudu kaskatı kesildi.

Dokunuş kesilmişti. Külotu çekildi ve Regina içindeki tatmin edilmeyi bekleyen zonklamayla baş başa kaldı.

O kişinin gideceğinden ve yine yalnız kalacağından korkuyordu. Ona dokunanın kim olduğunu asla öğrenemeyeceğinden. Buna katlanamazdı. Bağırmamak için dudaklarını ısırdı.

Kontrolünü kaybedeceğini düşündüğü bir anda, tam sessizliği bozup aralarında bir güven boşluğu yaratacakken gözlerindeki bağ çözüldü.

Regina gözlerini açtığında Sebastian'ı yatağın kenarında buldu. Diz çökmüş, dikkatle onu izliyordu.

Regina rahat bir nefes aldı ve uzun süredir kendini tutmasının etkisiyle ağlamaya başladı.

"Regina," dedi Sebastian. "Lütfen, üzülme. Sana benden başka kimsenin dokunmayacağını söylemiştim. İnanmadın mı?"

Kollarını açtı ve Regina bileklerini ovuşturarak yavaşça doğruldu. "İnandım... Ama nasıl emin olacaktım? Koridordan geçen tüm o insanların beni gördüğünü bilmek..." Regina kapıya endişeli bir bakış fırlatınca Sebastian kalkıp onu kapadı.

"Başımız belaya girecek," dedi Regina.

"Şşşt. Sakin ol." Sebastian yatağa, yanına oturup kolunu omzuna attı. "Seni üzmek istemedim. Limitleri zorlamayı severim. İnsanları birbirlerine yaklaştırabilir ve bazı duyguları yoğunlaştırabilir."

"Önemi yok," dedi Regina içtenlikle. "Sorun değil."

"Gitmek istiyor musun?"

"Evet," dedi Regina ve bunda da gayet içtendi.

34. Bölüm

Regina ayağını küvetin kenarına uzattı. Küvet ağzına kadar köpüklü sularla doluydu. Regina derin bir nefes alarak lavanta kokusunu içine çekti.

Sebastian evden içeri adım attıkları an neye ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Regina'nın Morgane Le Fay elbiseyi çıkarmasına yardım etmiş ve onu kocaman bir havluya sararak doğruca banyoya götürmüştü.

Ve Regina'yı rahatlaması için yalnız bırakmıştı.

Regina ne kadardır küvette olduğunu bilmiyordu. Parmakları buruş buruş olmuştu. Kendini aynı anda hem rahatlamış, hem gergin hissediyordu. Ve yalnızlıktan sıkılmıştı.

Suyun boşalması için ayağıyla tıpayı çekti. Doğrulduğunda bir anlığına başı döndü ve beyaz bir havluya sarındı. Sırtıyla boynunu kuruladıktan sonra saçlarını açtı. Aynaya baktığında rimeliyle kaleminin akıp gözlerinin altında mor halkalar oluşturduğunu gördü. Bir parça tuvalet kağıdıyla onları elinden geldiğince sildi.

Yumuşak adımlarla yatak odasına gitti.

"Sudan hiç çıkmayacağını düşünmeye başlamıştım," dedi Sebastian gülerek. Altında beyaz bir boxer, üzerinde

önünü açık bırakıp kollarını kıvırdığı, deniz mavisi bir gömlek vardı. Regina ona en çok gömlekleri yakıştırıyordu. Koyu renk saçlarının yakalarında kıvrılması hoşuna gidiyordu. Sebastian o kadar yakışıklı görünüyordu ki, bu, küvette düşündüğü her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Yatağın başucunda iki kadeh beyaz şarap durduğunu fark etti. Sebastian onun bakışlarını takip ederek kadehlerden birine uzandı ve ona verdi.

"Teşekkürler," dedi Regina. Şarap soğuk ve keskindi ve o anda ona şimdiye dek tattığı en güzel şeymiş gibi geldi.

Sebastian yatağın kenarına oturdu ve Regina yanına geçip yüzünü görebilmek için hafifçe ona döndü. Sebastian gülümsediğinde az kalsın gamzelerinde kendini kaybedecekti. Ama dikkatinin dağılmasına izin vermedi.

"Sebastian, ilişkimizdeki güven meselesini çözebilmek için bu geceyi ayarlamanı takdir ediyorum. Ama bu gece olanlar... biz birbirimize güvenmeyi böyle öğrenemeyiz. Ya da birbirimizi böyle tanıyamayız. En azından, benim istediğim şekilde."

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Sebastian her zamanki alaycı tarzıyla.

"Sana bakire olduğumu söylemediğim için deliye döndün. Cinsel deneyimim konusundaki gerçeği gizlediğim için. Ama sen de bana geçmişinle ilgili gerçekleri söylemiyorsun."

"Tabii ki söylüyorum. Bak, sorun hala Sloan'sa üzgünüm ve..."

"Hayır, bunun Sloan'la ilgisi yok. Ya da en azından tamamen onunla ilgili değil. Kütüphanedeki Margaret'i biliyorsun, değil mi? Bana anneni anlattı."

Sebastian'ın gülümsemesi kayboldu. "Margaret dedikodu yapmak için biraz yaşlı değil mi?"

"Dedikodu yapmıyordu. Geçen gece bizi dördüncü kattaki odadan çıkarken görmüş. Ve... ilişkiye girdiğim adam hakkında bazı şeyleri bilmem gerektiğini düşünmüş olmalı."

"Ama sana anlattıkları benim hakkımda değil ki. Annem hakkında."

"Haydi ama! Ne söylemeye çalıştığımı anlamamış gibi yapma. Neden bana annenle ilgili gerçeği anlatmadın? Doğumgünü gecemde ailelerimizden konuşuyorduk. Canımızı sıkan taraflarından. Ve sen tek kelime etmedin. Neden?"

"Çünkü tıpkı Sloan gibi, bunun da bizimle bir ilgisi yok."

"Ben aksini düşünüyorum. Eğer gerçeklerden konuşmazsak birbirimize nasıl güveniriz? Bir ilişkiyi yürüten dramatik seks oyunları değildir."

"Sen ne bilirsin ki?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha birkaç hafta önce bakireydin. Bundan şimdiye dek ciddi bir ilişkin olmadığı sonucunu çıkarıyorum. Cinsel ya da başka türlü. Doğru mu?"

"Öyle," diye itiraf etti Regina.

"Ama benim oldu. Ve benim ilişkilerim genelde hep buna benzer. Çünkü ben öyle istiyorum."

"Benimle farklı olduğunu söylemiştin."

Sebastian iç çekti. "Seninle farklı *hissediyorum*."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, Regina!" dedi bıkkın bir sesle. "Bazen senden birlikte olduğum herkesten daha çok hoşlanıyo-

rum. Deneyimsizliğini çekici ve zorlayıcı buluyorum. İyi bir kalbin olduğuna inanıyorum. Hayata karşı hevesli olman hoşuma gidiyor. Şaşırtılması ve mutlu edilmesi kolay birisin. Ama tüm bunlar ilişkimizden beklediklerimi değiştirmez."

"Neymiş onlar?"

"Zaten sahip olduğumuz şeyler. Tabii senin fotoğraflarını çekmek istiyorum, o başka."

Şimdi bıkkınlık sırası Regina'ya gelmişti. "Of, yine mi?"

"Benim için yakınlık bu. Paylaşmak bu."

Regina birden ayağa fırlayınca şarabı havluya döküldü. "Sana inanamıyorum. Sana bu ilişkide neyin eksik olduğunu söylüyorum. Ve sen bana aynı düzeni devam ettirip hatta daha ileri gitmemizi öneriyorsun. Sen benim istediklerimi yapmaya çalışmayı bile reddederken ben neden sana istediğini vereyim?"

"İsteklerini yerine getirmeye çalıştığımı sanıyordum," dedi Sebastian buz gibi bir sesle.

"O halde," dedi Regina "çok yanılıyorsun."

Sebastian bir an bunu düşündü ve bir soruya cevap verir gibi yavaşça kafasını salladı. "Seni evine götüreyim," dedi usulca. "Senin iyi ve normal birine ihtiyacın var," dedi Carly.

Sabahın geç saatleriydi. Regina saatin tik taklarını saydığı uykusuz bir gecenin ardından güneşin doğuşuyla birlikte kalkmıştı.

Sandviçlerini yiyip kahvelerini içerken, dayanamayıp ev arkadaşına başından geçenleri anlattı. Jane Otel'den bahsederken her tür skandala dayanıklı Carly'yi bile şaşırtacağını düşünüyordu. Ama ev arkadaşı gözlerini hafifçe açıp "Ah, Jane'e bayılırım," demekle yetindi.

Sonra Carly birden arkadaşlık vazifelerinin biraz daha empati gerektirdiğini hatırlayarak elini Regina'nın koluna koydu. "Ben sana en baştan ne dedim? Eğlenmene bak ama bir şey bekleme. Eh, yeterince de eğlendin sayılır. Artık Sebastian Barnes'ın üzerine bir çizgi çekip bunu ileride torunlarına anlatabileceğin çılgın bir New York macerası olarak düşünebilirsin."

Regina ona baktı. "Sence bu, torunlarıma anlatabileceğim türden bir hikaye mi?"

"Belki seninkilere değil," dedi Carly bir kahkaha patlatıp elini dizine vurarak "ama benimkilerin bayılacağından eminim."

Regina dizlerini göğsüne çekti. Keşke şu kanepenin içine girip sonsuza dek orada kalabilseydi. "Seni eğlendirdiğime sevindim," dedi.

"Sana gülmüyorum, Regina. Biliyorsun, aynı yollardan ben de geçtim."

Evet, Carly de Rob'dan ayrıldıktan sonra epey acı çekmişti. Uzun bir süre yemek yiyememiş ve uyuyamamıştı. Regina'nın Sebastian'la ilk tanıştığı zamankine benzer tuhaf bir enerjisi vardı ama aradaki tek fark, Carly'nin acı çekmesiydi.

Ve ev arkadaşı haklıydı. Carly onu uyarmıştı.

"Sen de şahitsin işte, Rob'dan sonra fena dağıldım," dedi Carly aklından geçenleri okumuş gibi. "Ama sonra ne yaptım?"

"Bilmem."

"Annemin tabiriyle tekrar at sırtına atladım."

Regina'nın bu konuda bir fikri yoktu doğrusu. Bildiği kadarıyla Rob'dan sonra Carly pek öyle ata filan binmemiş-

ti ya neyse. Tabii mecaz anlamda. Belki de kendi dramına o kadar dalmıştı ki, ev arkadaşının son günlerde neler yaptığını kaçırmıştı.

"Eee, yani?" diye sordu meraktan çok kibarlıktan. Carly ne dese kendini daha iyi hissettirmezdi. Ulaşılmaz ve tartışmasız dünyanın en sefil adamlarından birine çılgınca aşık olmuştu. Başka biriyle mutlu olma şansı bir gardıroptan Narnia'ya yuvarlanma şansından daha az gibiydi.

"Seni biriyle tanıştıracağım," dedi Carly.

"Teşekkürler, almayayım," dedi Regina. Nurse Bettie'deki Nick'i ve o uyuz arkadaşını düşündükçe hala içine fenalıklar basıyordu.

Ama Carly'nin inadı tutmuştu bir kere. "Sebastian Barnes'tan sonra basit bir ölümlüyle birlikte olmanın kolay olmayacağını biliyorum ama güven bana, Regina."

"Hımmm," dedi Regina. "Bugünlerde en sık duyduğum kelime bu zaten."

Sonra yatak odasına geri dönüp kapıyı kapadı.

Pazartesi sabahı, Regina elindeki Starbucks bardağını gizleyerek telaşla İade Masası'na doğru yürüdü. Sonra birden Sloan'ın da onunla aynı yöne doğru ilerlediğini gördü. Bir metre kadar önündeydi. Beyaz-sarı atkuyruğu kafasının arkasında düşman bayrağı gibi dalgalanıyordu.

Regina kahve bardağını en yakındaki çöp kutusuna atıp yavaşladı. Ama Sloan'dan kaçış yoktu. Masasında onu bekliyordu.

Regina'nın sandalyesinin yanında ilgisi bekleyen bir el arabası dolusu kitap vardı.

"Günaydın Regina," dedi Sloan. "Bugün şanslı günün."

Regina müdürünün yüzüne bakmakta güçlü çekiyordu. Kuşku ve kıskançlık asit gibi içini yakıyordu. Kendine artık Sebastian Barnes'ın onun için bir şey ifade etmediğini hatırlattı. İlişkileri birkaç gün önce bitmişti. Sebastian'ın ne geçmişi, ne de geleceği umrundaydı. Yine de, Sloan'da onu huzursuz eden bir şeyler vardı.

"Öyle mi? Nasıl?" Çantasını yere attı.

"Teslimat Masası'na geri dönüyorsun."

Bu iyi bir haberdi. Ama Regina, "Yani şimdi oraya mı gideyim?" diye sormakla yetindi.

"Evet," dedi Sloan. "Ama öğle arasında yanıma gel. Bazı işlerde yardımın gerek."

"Afedersin ama Margaret'e öğle yemeğine çıkacağımıza söz verdim."

Bu meydan okuma Sloan'ı şaşırtmıştı, yine de bozuntuya vermedi. "Margaret hala buradayken vaktinizi iyi değerlendirin tabii."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana söylemedi mi? Bütçe kesintisine bağlı olarak, Margaret'in görevine son verildi."

"Arşivlerle kim ilgilenecek?"

Sloan onu duymazdan geldi. "Margaret'e İade Masası'nda çalışmasını önerdim ama o emekli olmayı tercih etti. Her neyse, öğle yemeğinde bunları sana kendisi anlatır."

Regina, Sloan'ın yanından geçip merdivenlerden yukarı koştu. Telaşlı adımlarla Margaret'in odasına doğru yürürken yaşlı kadının bundan ona neden hiç söz etmediğini düşünüyordu. Sonra birden Margaret'in iki gün önce yanına geldiğini hatırladı. Regina'nın kafası Sebastian'la o kadar meşguldü ki, kadının kahve önerisini reddetmişti.

Arşiv odası aydınlıktı. Güneş ışınları havada uçuşan toz zerreciklerini aydınlatıyordu.

Regina doğrudan konuya girdi. "Neden bana söylemedin?" Margaret bir masanın üzerine eğilmiş, elindeki büyüteçle kumaş ciltli bir kitabı inceliyordu.

Yavaşça kafasını kaldırdı.

"Sana da günaydın," dedi gülümseyerek.

"Nasıl bu kadar neşeli olabiliyorsun? Sloan bana neler olduğunu anlattı."

Margaret ağır büyüteci sayfanın üzerine bıraktı.

"Bu kaçınılmazdı, Regina. Lütfen, bana öyle zavallı bir kurbanmışım gibi bakma. Zaten emeklilik yaşımı çoktan geçtim."

"Bana kalırsa, zamanlaması kötü olmuş. Üstelik bu şartlar altında..."

"Ben buradaki vaktimi doldurdum, Regina," dedi Margaret. "Sana eski günleri ne kadar aradığımı söylemiştim. Kütüphanenin bir önceki başkanının milyonlarca kitabı New Jersey'deki bir depoya kaldırma planları yaptığını biliyor musun? Yani okuyucunun talebini ancak bir gün sonra karşılayabilecekler."

"Bunu yapamazlar," dedi Regina.

"Yapabilirler ve yapacaklar. İnan bana, çok karşı çıktık. Birkaç ay evvel, sen buraya gelmeden hemen önce, yüzlerce yazar ve akademisyenden imza topladık. Ve maalesef tek sorun bu da değil. Son dört yılda kütüphanenin kazancı yüzde yirmi altı oranında azaldı. Senin anlayacağın, tren çoktan kaçtı, Regina."

Regina birdenbire ağlamaya başlayınca kendi bile şaşırdı.

"Ah, Regina. Tüm bunlar senin için çok yeni tabii. Ben artık kanıksadım."

Margaret küçük masanın etrafından dolaşıp ona sarıldı. Regina Margaret'in kollarında küçük bir çocuk gibi ağlamaya devam etti. Yaşlı kadın cebinden kumaş bir mendil çıkarıp onun gözlerini kuruladı.

"Teşekkürler," dedi Regina. "Afedersin. Bana neler oluyor anlamıyorum."

Margaret geri çekilip ona gülümsedi. "Her şey yoluna girecek, Regina. Kütüphane kurtulacak. Ben bir kitapçıda iş bulacağım. Ya da belki bir blog yazmaya başlarım."

Regina güldü.

"Ama daha da önemlisi, *sen de* iyi olacaksın."

Regina ikna olmasa da kafasını salladı. "Bana Sebastian'la ilgili gerçeği anlattığın için teşekkürler. Ona annesi konusunu açmaya çalıştım ama konuşmak istemedi."

"Seni uyarıyorum, Regina, ben erkekler konusunda fazla bir bilgiye sahip değilim. Hiç evlenmedim ve bunu özellikle ben istemedim. Ama bildiğim tek bir şey var ki o da bir erkeği asla değiştiremezsin. Onu daha iyi birine dönüştüremezsin."

"Haklısın," dedi Regina burnunu çekerek.

"Önce seni neyin mutlu ettiğine karar ver. Sonra hayatına kimi sokacağına karar verirsin."

"Demek asla evlenmek isteyeceğin biriyle karşılaşmadın?" diye sordu Regina.

"Ah, ortalıkla birlikte olmak istediğim o kadar çok erkek vardı ki," dedi Margaret muzip bir gülümsemeyle. "Ve onları istemekten vazgeçtiğimde, hop, bir sonrakine atlıyordum."

"Margaret!"

"Ne?" dedi yaşlı kadın. "Küflenmiş kitaplara katlanabilirim ama küflenmiş ilişkilere asla."

35. Bölüm

Regina'nın işten çıkmak için hiçbir acelesi yoktu. Saate baktı. Altıyı on geçiyordu ama yerinden kalkmaya bile üşeniyordu.

"Yeniden burada olman harika, Finch," dedi Alex son kitabı da masasına bırakarak. "Ama ben kaçıyorum. Bugün yeterince çalıştım."

"İyi akşamlar."

"Bu akşamın iyi geçeceğinden eminim," dedi Alex kocaman sırıtarak.

"Hayrola? Yoksa biriyle seksi bir randevun mu var?"

"Öyle de denebilir. Sen neden çıkmıyorsun? Provaya mı yardım edeceksin?"

"Ne provası?"

"Sloan galanın provasını yapacak. Belki seni de yardıma zorlamıştır dedim."

"Aman, ağzından yel alsın. En iyisi ben de seninle çıkayım." Regina eşyalarını toplamaya başladı.

Alex'le giriş katına indiler ve dışarı çıktıklarında sıcak hava ve nem suratlarına çarptı.

Öğle yemeği saatindeki kadar kalabalık olmasalar da hala basamaklarda oturan insanlar vardı. Kaldırım, Grand

Central İstasyonu'na doğru koşuşturanlarla doluydu. Regina onu bekleyen sıcak metro yolculuğunu düşününce sıkıntıyla kafasını salladı.

"Sonra görüşürüz, Finch," dedi Alex ve güneye doğru yürüdü.

Regina tam arkadaşına veda edecekti ki, kelimeler boğazına takılıp kaldı. Siyah Mercedes sokağın karşısında duruyordu.

Sola dönüp istasyona gidebilirsin, dedi kendine. Ve bunu yaptı. Ne yazık ki, Sebastian onu nereye gittiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Uzun bacaklarıyla Regina'yı geçti ve 42. Sokak'la 5. Cadde'nin kuzeydoğu köşesinde yolunu kesti.

"Telefonunu neden açmıyorsun?" diye sordu önünde durarak.

Regina özellikle gözlerine bakmadı. Bunu yaparsa kaybolacağını biliyordu.

"Bunu mu diyorsun?" diye sordu iPhone'u çantasından çıkarıp ona uzatarak. Üç gündür onu bir kez bile açmamıştı. Sebastian telefonu almayı reddetti.

"Bir dakika konuşabilir miyiz, lütfen?"

Regina yürümeye devam etmesi gerektiğini biliyordu. Onun yerine, kafasını kaldırdı ve Sebastian'ın kadife gözleriyle biçimli ağzını gördüğünde olduğu yere mıhlanıp kaldı.

Belli ki, Sebastian sessizliğini evet olarak algılamıştı. "Arabaya geçelim mi?"

"Hayır."

Sebastian huzursuzca etrafına bakındı.

"Burada konuşmak zor olacak." O sırada, takım elbiseli bir adam sanki Sebastian'ın haklılığını doğrulamak ister gibi, evrak çantasıyla Regina'ya çarptı.

"Ezilme riskini göze alıyorum," dedi.

"Kendi adına konuş," dedi Sebastian hafifçe gülerek. Regina'nın içinde bir şeyler koptu. Tanrı yardımcısı olsun, ona gerçekten çok aşıktı.

Yine de yüzündeki donuk ifadeyi bozmadı.

Sebastian elini saçlarının arasına atarak yine etrafına bakındı. Regina onun bakışlarını takip ettiğinde şoförünün bloğun etrafında turlayıp Madison'la 5. Cadde'nin arasındaki 42. Sokak'ta oyalandığını gördü. "Tamam," dedi Sebastian. "Sen kazandın. Bunu burada yapacağız."

Regina'yı dirseğinden tutup binaya yaklaştırdı. Regina bir dükkanın vitrinine yaslanıp ona baktı.

"Babam yirmi yaşında bir manken için annemi terk etti. Kız benden yalnızca üç yaş büyüktü. Başta ondan nefret ettim ama sonunda ateşkes imzaladık ve daha sonra arkadaş olduk. Beni çekimlere götürürdü. Fotoğrafçılığa öyle merak sardım. Kafa bir kızdı. Onun fotoğraflarını çekerek alıştırma yapmama izin veriyordu. Ama sonunda babamı terk etti. Bir fotoğrafçı için. Ne ironik, değil mi? Tabii o zamana dek olan olmuştu. Annem babamın ilişkisini ve boşanmalarını asla hazmedemedi ve kendini öldürdü."

"Kimdi o manken?" diye sordu Regina. Sebastian'ın sergisindeki fotoğraflar gözlerinin önünden akıp geçiyordu. Ve cevabı şimdiden biliyordu.

"Astrid Lindall."

Bu sözler ilişkileri konusundaki en korkunç güvensizliklerini doğruluyordu. Sebastian'ın dünyası onunkinden çok farklıydı. Regina'ya duyduğu ilgi geçici bir hevesten ötesi olamazdı.

"Verdiğin bilgiler için teşekkür ederim," dedi. "Ama keşke bunları daha doğru bir zamanda konuşabilseydik. Yatakta saatlerce sohbet edip birbirimizi tanımaya çalışabileceğimiz bir zamanda. Ama şimdi bu konuların beni ilgilendirdiğinden bile emin değilim."

Kornalar çalıyor, insanlar yanlarından geçip gidiyor, sıcak ve nem bir pelerin gibi üzerine çöküyordu. Ama Regina yerinden kıpırdamak istemiyordu. Sebastian'ın gitmesini istemiyordu. Metroya binip yine onu özleyerek geçireceği bir gece için evine dönmek istemiyordu. Sebastian'ın arabasına binmeyerek kontrolünü kaybetmeyeceğini ve kararlılığını sürdüreceğini düşünürken kimi kandırıyordu ki?

"Daha konuşacaklarımız bitmedi. Gel, birlikte akşam yemeği yiyelim."

Regina akşam yemeği filan istemiyordu. Bileklerine dolanan ipin o tatlı yakıcılığını duymayı, hiç görmediği odanın serinliğini, kalçalarındaki şiddetli acıyı ve Sebastian'ın penisini bacaklarının arasında hissetmeyi istiyordu.

Regina dönüp istasyonun girişine doğru yürüdü.

"Dur." Sebastian koluna yapıştı. "Anladım, artık bunu yapmak istemiyorsun. Tamam. Ama kendini bana böyle kapama. Sana yanlış bir şey yapmışım gibi davranma. Sana hiç yalan söylemedim. Seni terk etmedim. Yalnızca sana istediğini veremeyeceğimi düşündüğün için benden kaçıyorsun."

"Verebilir misin?"

"Bilmiyorum," dedi Sebastian. Bunu itiraf etmesi Regina'nın son birkaç gündür yaşadıklarından bile daha acı vericiydi. "Ama buraya seninle konuşmaya geldim çünkü denemek istiyorum."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi yine. "İstediğinin konuşmak olduğunu söylememiş miydin?"

"O kadar basit değil. Hem belki ben de senin beklentilerini karşılamıyorumdur."

"Karşılıyorsun."

"Şimdilik," dedi Regina.

"Fotoğraflarını çekmemden mi söz ediyorsun?"

Regina dudaklarını ısırdı. Bunu kendine bile itiraf etmekten nefret ediyordu.

"Senin için önemli olmadığını söyleyebilir misin? İlham perin olmakla ilgilenmeyen bir kadınla birlikte olabilir misin?"

"İşte onda yanılıyorsun, Regina. Sen zaten benim ilham perimsin. Ne zaman bir fotoğraf çeksem yalnızca seni düşünüyorum. Baktığım her yüzde seni görüyorum. Fotoğrafını çektiğim her vücutta. *W*'nun Ekim sayısında kapakta senin ismin olmalıydı. Senden tek istediğim, bana ilham veren kadını gerçekten kameramın önüne koyduğumda neler yapabileceğimi görmeme izin vermen."

Regina, Sebastian'ın evinin duvarlarını süsleyen siyah beyaz fotoğrafları düşündü. İplerle bağlanmış ya da kalçaları kamçı izleriyle dolu, çıplak kadınlar. Hepsi Sebastian tarafından tek bir anda ölümsüzleştirilen tüm o bedenler.

"Yapamam," dedi.

"Bana her konuda güvendin. Çoğu zaman gözünü bile kırpmadın. Ama fotoğraflarını çekmemden korktuğun için kaçıyorsun."

"Böyle söylediğinde tuhaf geliyor, ama öyle." *Katı limit,* diye düşündü.

Sonra arkasını döndü ve metro istasyonuna girdi. Regina anahtarını kilide soktuğunda yüzü kıpkırmızı ve şişti. Metroda ağlamak berbat bir fikirdi. Ya da belki her gerçek New York'lu kadın hayatında en az bir kere, iş çıkışı saatinde metroda böyle ruhsal bir çöküntü yaşardı.

Kapıdan içeri girdiğinde, huzurlu yatak odasının sadece birkaç adım ötesinde olduğunu düşünerek rahatladı.

"Nerede kaldın?" diye sordu Carly birdenbire karşısında biterek. Son günlerin aksine, son derece şık giyinmişti. Üzerinde hafif bronz tenini ve ensesinde dağınık bir topuz yaptığı bal rengi saçlarını vurgulayan sarı, yazlık bir elbise vardı. Dudaklarına parlatıcı sürmüş, yanaklarını NARS allığıyla hafifçe renklendirmişti. Ama Carly'yi ilk kez bu kadar güzel görmesinin sebebi bunların hiçbiri değildi. Bronz bir ten, kusursuz bir makyaj ya da güzel bir elbise insanı ancak bir yere kadar değiştirebilirdi. Carly Ronak'ın böyle ışıldamasının asıl sebebi Regina onu tanıdığından beri ilk kez gerçekten mutlu görünmesiydi.

"Biliyorsun altıya kadar çalışıyorum," dedi.

İşte o zaman evde yalnız olmadıklarını fark etti.

Genç bir adam kanepeden fırladı. Onun da bal sarısı saçları ve gamzeleri vardı. Bir Dartmouth tişörtüyle haki renkli, kanvas bir pantolon giymişti. Regina'yı sıcak bir gülümsemeyle selamladı. Yakışıklıdan çok sevimliydi.

"Merhaba, Regina. Nihayet tanışabildiğimize sevindim. Ben, Rob Miller."

"Sen... Rob musun?" diye sordu Regina. Demek Carly'yi bir canlı cenazeye dönüştüren kalp hırsızı buydu?

"Seni bekliyorduk," dedi Carly, Rob'un elini tutarak.

Regina bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu. Aradan yalnızca bir gün geçmişti ve Rob tekrar Carly'nin hayatına girip şimdi sanki hiç gitmemiş gibi salonun ortasında dikiliyordu. Sanki asıl misafir o değil, Regina'ydı. Kendini Sebastian'a bu kadar mı kaptırmıştı ki, Carly'nin Rob'la arasını düzeltiğini fark etmemişti? "Rob'un arkadaşı Andy'yle içki içeceğiz ve senin de bizimle gelmeni istiyoruz," dedi Carly.

Tanrım, ona birini ayarlamaya çalışıyorlardı! Herhalde Carly'nin gözleri aşktan kör olmuştu. Yoksa Regina'nın dişlerini fırçalayıp yatağına gidecek hali bile olmadığını anlardı.

"Başka zaman," dedi Regina. "Tanıştığımıza sevindim," diye mırıldandı Rob'a.

Ama Carly'den bu kadar kolay kurtulamayacaktı. Ev arkadaşı, Regina'nın arkasından yatak odasına girdi.

"Neden gelmiyorsun?" diye sordu kapıyı kapayarak.

Regina elindeki Chanel'i yatağa fırlattı. Keşke Old Navy çantasını geri alabilseydi. Altın rengi C'lerle süslü, parlak siyah deriyi görmeye katlanamıyordu. Bu tıpkı Sebastian'ı omzunda taşımaya benziyordu. Ve Tanrı biliyor ya, yükü fazlasıyla ağırdı. "Neden bana Rob'la yeniden birlikte olduğunuzu söylemedin? Sen arkadaşlarınla yalnızca kötü haberleri mi paylaşırsın?"

"Sana söylemek istedim ama son birkaç gündür pek de iyi bir dinleyici profili çizmiyorsun."

Regina odasında, kapalı kapısının ardında mısır gevreğiyle geçiştirdiği öğünleri, sefilliğinden kaçabilmek için dokuzda yatışını ve ertesi sabah mümkün olduğunca geç kalkıp işe koşuşturmasını düşündü. "Galiba haklısın. Özür dilerim. Ee, neler oldu?"

Carly *Rob bekliyor* dercesine salonu işaret etti. "Şimdi anlatacak vakit yok. Kısaca, bütün sorunlarımızı hallede-medik, ama bir orta yol bulduk diyebilirim."

Regina kafasını salladı. "Sizin adınıza sevindim. Rob iyi birine benziyor."

"Bizimle gel. Andy de iyidir. Hayatının sonuna dek bu odada oturup Sebastian Barnes'ın yasını tutamazsın. Onu aşman gerek."

Regina kafasını salladı. Birden Sebastian gözlerinin önüne geldi. Kırk-ikinci Sokak'ta ona hem heves, hem hayalkırıklığıyla bakışı. Regina onu suçladığında her şey daha kolay oluyordu. Kendini bir fedakarlık abidesi, onu ilişkilerini tek boyutta tutan bir zalim olarak gördüğünde. Ama bugün, Sebastian ilk kez gözüne beceriksiz bir çocuk gibi görünmüştü. Ona daha fazlasını deneyeceğine söz vermişti. Asıl verebileceği her şeyi verdiğini hisseden Regina'ydı. Ve bunun yetmeyeceğinden korkmuştu. Ama şimdi bunları Carly'ye açıklamak için uygun bir zaman değildi. Dolayısıyla, "Henüz hazır değilim," demekle yetindi.

Carly'nin yüz ifadesi yumuşadı. "Tamam, anlıyorum. Bunları ben de yaşadım. Ama bir dahaki sefere elimden kurtulamazsın. Andy'ye hakkını sonraya saklamak istediğini söyleyeceğim."

"İyi eğlenceler," dedi Regina ve Carly onu yalnız bırakıp odadan çıktığında rahat bir nefes aldı.

Çantayı yere atıp yatağa uzandı ve yan döndü. Bettie Page kitabı odanın karşısında, tuvalet masasının üzerinde duruyordu. Onu artık odasında istemiyor ama ne yapacağını da bilmiyordu. Kitabı çöpe atacak cesareti yoktu. Belki onu yarın Strand'e satabilirdi.

Doğrulup oturdu. Kitabı salona götürmeye karar vermişti. Onu Carly'nin dergilerinin arasına koyacak, böylece gözünün önünden kaldırmış olacaktı.

Kulağını kapıya dayadı. Dışarıdan hiç ses gelmiyordu. Carly'yle Rob'un çıktığından emin olmak için birkaç dakika daha bekledi ve kitabı alıp salona gitti.

Şimdi düşünüyordu da, belki kitabı Strand'e bu akşam götürebilirdi. Saat daha yediydi. Hem başka ne işi vardı ki?

Kitaba son kez göz atmaya karar vererek kanepeye oturdu. Bettie Page kitabı gerçekten güzeldi ve Regina güzel kitaplara hiç dayanamazdı.

Ortadaki bölümü açtı. Irving Klaw'un çektiği fetiş ve köle fotoğraflarını. Sebastian'ın, o ilk gece evinde söylediği şeyi hatırladı. Bettie'yi diğer kızlardan ayıran bir özelliği vardı: *neşesi*. Regina eğilip önünde açık duran sayfaya dikkatle baktı. Bettie, leopar desenli bir bikini giymişti. Kollarıyla bacaklarında zincirler vardı. Ağzı bir iple bağlanmıştı. Ama gözlerinin içi gülüyordu. *Gerçekten eğleniyor gibi görünmesi*, demişti Sebastian. Ve Regina itiraf etmeliydi ki bu doğruydu. O durumda olmanın nasıl hissettirdiğini düşünmeden edemedi. Gerçek seksten önceki o kırılganlık nasıl bir şeydi? Bettie Page'in bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Belki aslında bir dominantti ve bu, kameranın önünde rol yapmasını kolaylaştırıyordu. Neşesi bunların hepsinin onun için bir oyun olmasından kaynaklanıyordu. Kameraya gerçek bir şey sunmuyordu. Kendini ele verecek bir şey.

Sayfaları çevirip bir sonraki bölüme geçti. Bettie beyaz botlar giymişti. Elinde bir binici kamçısı vardı. Başka bir fotoğrafta dirseğe kadar siyah eldivenler takan, siyah kor-

seli Bettie elleri ayakları bağlı, iç çamaşırlı bir kadının üzerinde emekliyordu. Gözlerinde tehlikeli bir bakış vardı. Bir diğer fotoğrafta, Bettie jartiyer takmış, dile çıraplar ve diş hizasında, önden bağcıklı platform topuklu botlar giymişti. Kameraya fotoğrafçıya çığ çığ sırıtıyordu. Başka birinde, Bettie kırbacını şaklatıyordu.

Regina kafasını kaldırdı. Vücuduna adrenalin pompalandığını hissedebiliyordu.

Bunun sınırlarımızı belirlemediğini, demişti Carly; *sınır bir yere yol buldu.*

Regina birden ne yapması gerektiğini anladı.

36. Bölüm

"Ben alışveriş listesi diye buna derim." Carly, Regina'nın günlerdir karaladığı büyük, pembe not kağıdında göz gezdiriyordu.

Cumartesi sabahıydı. Regina daha bir hafta önce Sebastian'la Bondage Balosu için alışverişe çıktığını düşündü. Gün vaatlerle dolu başlamış ve onun her şeyi sorgulamasıyla sonlanmıştı.

Bu alışveriş gezisinin onu, istediği cevaplara ulaştıracağını umuyordu.

Regina, Carly'yi doğuya, Christopher Sokağı'na doğru izledi.

"İşte bu yüzden sana ihtiyacım var. Yelp'te yabancılara güvenerek saatlerimi harcayabilir ya da evdeki moda gurumdan akıl alabilirdim. Tabii ikincisi daha cazip geldi."

"Ben tasarımcıyım. Özel alışveriş asistanı değil," diye homurdandı Carly ama Regina ev arkadaşının bugünün projesinde yer almaktan mutlu olduğunu biliyordu. "Bakmak istediğim iki yer var. Umarım bunların hepsini aralarda bulabiliriz. Gerçekten bir korsen ve jartiyerlerin var mı?"

"Evet," dedi Regina kızararak. Korseyi dolabının en arkasına atmış, ona Greta'nın giyinmesine yardım ettiği ge-

ceden beri bir kez olsun bakmamıştı. Sebastian'ın ona anal tıkacı verdiği geceden beri.

İlk durakları My Cross to Bare adında bir dükkan oldu. Vitrin korseli, deri kasketli ve platform botlu, beyaz, ince, uzun mankenlerle doluydu. Bileklerinden kelepçeler sarkıyordu.

Carly küçük, beyaz zile bastı ve kapı açıldığında içeri girdiler.

Regina ortalıkta dolanan birkaç satış elemanı gördü ama hiçbiri onlara yardıma koşmadı. Herhalde müşterilerinin buraya ne istediklerini bilerek geldiklerini varsayıyorlar ve onları rahatsız etmek istemiyorlardı.

Carly saçını dağınık bir atkuyruğu yapıp listeye baktı ve savaşa hazırlanırmış gibi ellerini kalçalarına dayadı. Sonra önceden belirlenmiş parçaları almak için dükkanda dolaşmaya başladı. Siyah ve beyaz uzun, deri eldivenler, sırtı kancalı siyah, kadife bir korse, siyah, deri, örgü saplı ve kırmızı-siyah deri uçlu bir kamçı, uzun, son derece dramatik görünüşlü ama kullanışsız bir kırbaç ve kırk beş santimlik bir binici kamçısı.

Bunları Regina'ya verdi. "Kolay oldu," dedi. "Şimdi söyle bakalım, bunlarla ne yapacaksın?"

"Sebastian'la bir ortak yol bulmama yarayacaklar."

"Hiçbir şey anlamadım."

"Biliyorum... açıklaması biraz zor. Ben kendim daha yeni yeni anlıyorum."

Asyalı bir satış elemanı yanlarında bitti. "Soyunma kabinine ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, teşekkürler. Hepsini alıyoruz," dedi Carly, Regina'ya gülümseyerek.

Sebastian evinin kapısını açtığında, Regina ilk kez sürpriz yapanın kendisi olduğunu düşündü.

Sebastian gülümseyip elindeki iki kumaş, spor çantasını aldı.

"Bir haftadır benimle konuşmuyorsun ve şimdi yanıma taşınmaya mı karar verdin?" diye dalga geçti. Belli ki onu gördüğüne sevinmişti.

Regina önceki günün aksine, doğruca gözlerinin içine baktı ve doğru şeyi yaptığından emin oldu. Tabii eğer işe yararsa.

"Konuşmama olayının pek yardımı olmadığına karar verdim ve farklı bir taktik denemek istedim." Gülümsedi ama aslında heyecandan titriyordu. Ya hayır derse? Ya bunun aptalca bir fikir olduğunu söylerse? O zaman ne yapacaktı?

Sebastian elinden tutup onu salona götürdü.

"Konuşmamanın neye yardımı olması gerekiyordu ki?" diye sordu Regina'nın yanına otururak.

"Düşünmeme. Çünkü bunu seninleyken yapamıyorum. Her şey karmakarışık oluyor." Şimdi bile Sebastian'a yakın olmak aklını dağıtıyordu. Fotosentez için güneşe dönen bir bitki gibi, ona doğru döndüğünü hissediyordu. "Ne istediğim ve ne verebileceğim konusunu netleştirmem gerekiyordu."

"Regina, itiraf etmeliyim ki hiçbir şey anlamadım. Bilmiyorum, belki duygusal yakınlık konusundaki tecrübesizliğim yüzündendir ama daha açık konuşur musun, lütfen?"

Regina güçlükle yutkundu. "Geçen hafta, Jane Otel'e gittiğimiz gece, sana bu ilişkide daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söyledim. Seni tanımak istiyorum dedim ve

Margaret'in bana anlattıkları konusunu açtığımda küplere bindin. Belki de yanlış davrandım. Hatalı bir giriş yaptım. Ama sonra sen o tip bir ilişkiyle ilgilenmediğini açıkça söyledin. Ve bu ikimiz için de bir anlaşmanın bozulması gibiydi, öyle değil mi?"

Sebastian kafasını salladı. "Ama sonra..."

"Evet, biliyorum," dedi Regina çabucak. "İşten sonra yanıma gelip benimle konuşmaya çalıştın ve ben de... Açıkçası, tam olarak ne dediğimi hatırlamıyorum."

"Özetle, bunun için geç kaldığımı söyledin." Bu pek de hoş bir anı olmamasına karşın, Sebastian ona sevgiyle bakıyordu.

"Evet. Ama sonra düşündüm de beni asıl korkutan, sen denersen, benim de denemek zorunda kalmamdı. Ve bana senin için poz verme konusunu açtığında sen bana evet derken ben sana hayır diyormuşum gibi bir durum oldu. Kendimi köşeye sıkışmış hissettim. Aramızdakini mahveden ben olmak istemedim." Gözlerinin dolduğunu hissetti. Gözyaşlarını kontrol etmek için gözlerini kırpıştırdı, ama nafile. Sebastian uzanıp yanağını okşadı.

"Hiçbir şeyi mahvetmedin, Regina."

"Belki mahvetmek abartılı bir kelime oldu. Ama ilişkimizi *kısıtlıyorum*."

"Herkesin limitleri vardır. Bunu en baştan konuşmamış mıydık?"

Regina kafasını salladı.

Sebastian kolunu ona doladı ve birkaç dakika konuşmadan oturdular. "Regina?" dedi usulca.

"Evet?"

"Çantalarda ne var?"

"Ah, evet. Buraya bunun için geldim. Fikrimi değiştirdim: Fotoğraflarımı çekmeni istiyorum."

Sebastian ona *dalga geçme* dercesine baktı. Ama sonra Regina'nın ciddi olduğunu anladığında yavaşça kafasını iki yana salladı.

"Çabanı takdir ediyorum, Regina. Ama son konuşmamızdan sonra ben de düşündüm. Hatırlıyor musun, sana BDSM'yle fotoğrafçılığın ortak bir yanı olduğunu söylemiştim?"

"Evet."

"Hiç kimseyi gerçek bir itaatkar olmaya zorlayamazsın demiştim. Ve hiç kimseyi poz vermeye de zorlayamazsın. Sonuçları korkunç olur. Sen de kendini zorlamamalısın."

Regina, Sebastian'ın ona ağır bir yükten kurtulma fırsatı sunduğunu fark etti. Şimdi geri adım atabilir ve yeniden fiziksel bir ilişkileri olabilirdi. Gittiği yere kadar giderdi. Sebastian bir daha ona fotoğraflarını çekme konusunda baskı yapmayacaktı. Regina kendi limitlerini belirlemekte özgürdü.

"Benim kendimi zorladığım yok," dedi. "Bunu gerçekten istiyorum."

Sebastian ona kuşkuyla baktı. "Ne zamandan beri?"

Regina ayağa kalkıp çantalardan birini açtı ve içinden Bettie Page kitabını alıp kanepeye geri döndü.

"Bana bunu vermiştin," dedi kitabı açarak.

"Evet."

Regina sayfaları çevirip kitabın son bölümüne geldi. En beğendiği fotoğraflara.

"Böyle bir şey yapabilirim."

Sebastian kitabı ondan alıp kendi kucağına koydu. Regina'nın gösterdiği sayfaya baktı ve kafasını iki yana salladı.

"Başka birinin tarzını taklit edemem. Bu işler böyle yürümez."

"Ben çekimin tarzından söz etmiyorum. Bettie'nin fotoğraflardaki halinden söz ediyorum." Regina bunu neden doğru düzgün açıklayamadığını bilmiyordu. Hızla sayfaları çevirip ona Bettie'nin tahta bir direğe bağlı olduğu fotoğrafı gösterdi. "Bu tip pozlar vermek istemiyorum."

"Yani fotoğraflarda dominant olmak istiyorsun?" Regina evet dercesine kafasını salladı. Sebastian bir an bunu düşünürmüş gibi göründü. "Ama ben seni öyle görmüyorum. Sen öyle değilsin. O zaman fotoğraflar gerçekçi olmaz ki."

"Bana kendimi geliştirmem gerektiğini söyleyen sen değil miydin?" diye sordu Regina gülümseyerek.

Sebastian ciddi bir yüzle ona baktı. Bir dakika geçti. Regina gözlerini onunkilerden ayırmadı. Ve bir dakika daha geçti.

"Bunu düşüneceğim," dedi Sebastian. "Ama bana inandırıcı olacağını kanıtlamalısın. Şimdi göster bakalım, şu çantalarda neler var."

37. Bölüm

Bileğin basit bir hareketiyle birine yalnızca vurabilir ya da onu kesebilirdin.

En azından, Sebastian ona öyle söylemişti.

Regina siyah, yüksek topuklu, uzun çizmeleri, sımsıkı korsesi ve dirseklerine kadar uzanan, siyah deri eldivenleriyle Sebastian'ın yatak odasında dikiliyordu. Elinde binici kamçısı vardı ve kendini son derece güçlü hissediyordu. Üstelik kamçıladığı yalnızca bir yastık olmasına rağmen.

Tekrar vurdu.

"Ucunu kullanma. Eğer birine sadece ucuyla vurursan derisini yırtmasan bile, kamçı kalıcı izler bırakır," dedi Sebastian. Odanın karşısında, yüksek arkalıklı bir iskemleye oturmuş, sadomazoşizmin Francis Ford Coppola'sı edasıyla ona direktifler veriyordu. Regina'nın yanına gidip kamçıyı ondan aldı. "Bu naylon mu, fiberglas mı?"

"Bilmem."

"Pekala, tekrar dene." Sebastian yerine döndü.

Regina kolunu kaldırıp bastonu yastığa indirdi.

"Daha iyi," dedi Sebastian. "Unutma, darbenin etkisini kamçıyı ne kadar hızlı indirdiğin belirler, ne kadar güçlü olduğun değil."

"Bunun bu kadar karmaşık olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Biraz çaba ve zeka gerektiriyor," dedi Sebastian gülerek. "Ne yani? Sen bu işin benim için yalnızca bir eğlence ve bir oyun olduğunu mu sanıyordun?"

Regina yastığa bir kez daha vurdu.

"Bak, bunun hakkında yorum yapamayacağım. Galiba popodan çok, bacağa denk geldi, hım?"

Regina ona baktı.

"Bu yalnızca bir yastık. Hayali poponun nerede olduğunu nasıl anlayacağım?"

"Bu küçük egzersizin biraz kısıtlayıcı olduğunu kabul ediyorum." Sebastian ayağa kalktı. "Belki farklı bir platforma geçmenin vakti geldi."

Regina heyecanlanmıştı. Sebastian'ın onu odaya götüreceğini umdu. Böylece orayı nihayet görebilecekti. Ama sonra Sebastian'ın elindeki araba anahtarlarını fark etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Eğitim gezisine."Eğer gittikleri kulübün bir adı varsa bile, Regina dışarıda herhangi bir yazı görmemişti. İçerisiyse hiçbir şey göremeyecek kadar karanlıktı.

Regina yeniden günlük kıyafetlerini giymişti. Hoş, Sebastian onların uzun süre üzerinde kalmayacağını söylemişti ya neyse. Kulübün katı bir *iç çamaşırı ya da daha azı* politikası vardı. Girişte kılık kıyafet kontrolü yapılıyordu. Regina bundan pek hoşlanmamıştı ama Sebastian onu içeri giyinik olarak girerse daha çok dikkat çekeceği konusunda ikna etmişti. Tamam, belki haklıydı ama Regina hala Jane Otel'de yaşadıklarının etkisi altındaydı ve benzeri bir macerayı kaldıramayacağını hissediyordu.

Ne var ki, kapıdaki kadın kırklarının ortasında ve o kadar güven verici bir tipti ki, Regina'yı vestiyere yönlendirdiğinde, itiraz edemedi.

Regina, Sebastian'ın yalnızca şortuyla kaldığını görünce, gülümsemesine engel olamadı.

"*İç çamaşırı ya da daha azı* politikasının seni de kapsayacağını düşünmemiştim."

"Ben eşitliğe inanırım, bebek."

Gece beklenmedik bir yöne sapsa da, Regina kendini şimdiden Sebastian'a daha yakın hissediyordu. Ve aralarındaki dinamiğin yerini yine belirsizlik ve kaygılar almadan önce şu fotoğraf çekimini bir an önce bitirmek istiyordu.

Ama Sebastian, Regina'nın fotoğraflarda bürünmek istediği kimliği tecrübe etmesi konusunda ısrarcıydı. Regina, Bettie'nin ne kadarını yaşadığını, ne kadarını rol yaptığını düşündü.

"Kırbaç, kelepçe, kamçı, gözbağı ya da başka bir şey kiralamak isterseniz, aşağıda hemen sağda."

Regina kıyafetlerini verdiğinde kadın ona vestiyer kartını andıran küçük, rengarenk bir kart uzattı.

"Bunu koyacak cebim yok ki," dedi Regina, Sebastian'a.

"Numarayı hatırlayabilir misin?"

"Evet."

Sebastian kartı alıp vestiyere geri verdi. "Haydi, yeterince oyalandık zaten," dedi ve binici kamçısını Regina'nın eline tutuşturdu.

Onu elinden tutup merdivenlerden indirdi. Aşağı kat tıpkı bir zindanı andırıyordu. İçerisi şamdanlı avizelerle aydınlatılmıştı. Kafesler, taş zemin ve odaları bölmeye yarayan ahşap paneller loş ışıkta hayal meyal seçiliyordu. Böl-

melerde ortaçağdan kalma işkence aletleri vardı. Duvarlara halatlar, zincirler, kancalar ve makaralar asılmıştı.

Sebastian haklıydı: Regina iç çamaşırlarıyla kendini rahatsız hissetmemişti. Yanından geçenler onu olağan bir merakla süzdükten sonra kafalarını çeviriyorlardı. Herhangi bir partiye de gitse, bu kadar ilgi görürdü.

Sebastian onu odada dolaştırmaya başladı. Regina tuhaf ve çeşitli şekillerde bağlanmış erkeklerin kadınlardan daha fazla olduğunu görünce şaşırdı. Sebastian'la ilişkisi kadınları otomatikman itaatkar rolde düşünmesine yol açmıştı. Ama bu kulüpte azınlıkta kalıyorlardı.

"Erkeklerle oynamayacaksın," dedi Sebastian duvara zincirli iki adamın yanından geçerlerken. Birinin yüzü odaya, diğerininki duvara dönüktü. Yüzü odaya dönük olan penisine metal bir kafes takmıştı. Her birinin başında kamçılar ve diğer işkence aletleriyle onlarla *ilgilenen* birer kadın vardı.

"Bana göre hava hoş," dedi Regina hemen.

Kırmızı bluzlu bir kadın büyük, tahta benzeyen bir koltukta oturuyordu. Uzun bacaklarını saran kırmızı, deri botlar giymişti. Bir adam çıplak poposuyla kadının kucağına yatmıştı. Kırmızılı kadın elindeki kısa saplı kürekle kaba etlerine vuruyordu ve Regina adamın *anneciğim* diye inlediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

"Bu taraftan." Sebastian onu kemerli bir kapıdan başka bir odaya geçirdi. Regina etrafı kazıklarla çevrili, ahşap bir masada yatan bir kadın gördü. Gözleri bağlıydı ve belinden aşağısı çıplaktı. Sebastian bir an kadını gözleriyle şöyle bir tartar gibi göründü. Sonra başka bir masada yüzükoyun yatan çıplak kadına doğru ilerledi. Bacaklarıyla kolları masaya bağlanmıştı. Yanında çıplak eliyle poposunu tokatlayan bir adam vardı. Kadının beyaz teni kırmızı el izleriyle doluydu.

Sebastian, Regina'yı masaya birkaç adım kala durdurdu. "İzle," dedi usulca ve kolunu beline doladı.

Adam elini tekrar indirdi ve sonraki darbe için daha uzun bir süre bekledi. Kadın inledi, ama acıdan değil. Aksine, zevkten kendinden geçmiş gibi bir hali vardı.

Adam izlendiğini fark etmiş gibi dönüp onlara baktı. Sonra elini kadının kalçasına öyle sertçe indirdi ki Regina çıkan sesi yan odadan bile duyabilirdi.

Ve sonra çekip gitti.

"Nereye gidiyor?" diye fısıldadı Regina.

"Sırasını bize verdi."

"Ne sırası?"

"Kadınla oynamamız için."

Regina'nın gözlerini kocaman açıp kafasını iki yana salladı. "Yok artık!"

"Buraya bunun için geldik," dedi Sebastian.

"Ben gözlem yapmak için geldiğimizi sanıyordum."

"Bu fikre nereden kapıldığını bilemiyorum," dedi Sebastian ona kamçıyı vererek. "Burada bir dakika bekle.

Sebastian kadının yanına gidip ona bir şeyler söyledi. Kadının yüzü diğer tarafa dönük olduğu için Regina ne konuştuklarını anlayamıyordu.

Sebastian ona dönüp yaklaşmasını işaret etti. Regina gönülsüzce masaya doğru yürüdü. Yakından kadının tenindeki izler daha kırmızı ve belirgindi. Regina gözlerini kaçırdı.

"Kamçıyı kullanabileceğimizi söyledi," dedi Sebastian. Regina ona *çıldırdın mı* der gibisinden baktı.

"Bu kadına vurmayacağım."

"O bunun için burada," dedi Sebastian. "Ve daha da önemlisi, biz de bunun için buradayız." Regina'nın başını okşadı ve ses tonu birden değişiverdi. "Ya şimdi ona vursun, ya da sonra kamçıyı sen yersin. Gerçi senin bundan kaçışın yok ama darbenin sertliği şimdi neyi yapıp yapmadığına bağlı olacak."

Regina, Sebastian'ın gözlerine baktı ve midesinden pelvisine doğru yine o tanıdık ve heyecan verici çırpınışın yayıldığını hissetti. Ve kadına vurma konusunda kendini kötü hissetmemesi gerektiğini fark etti. Belki onun bir Sebastian'ı yoktu ve buraya Regina'nın ona yalnızca Sebastian'ın verebileceklerini hissetmeye gelmişti.

Kamçıyı tutan elini Sebastian'ın gösterdiği gibi kaldırdı. Sebastian ona kadını işaret etti ve Regina'ya hedefini vurmasını hatırlattı. Eğer kamçı, kadının bacaklarının arkasına gelirse, bu çok can yakıcı olabilirdi.

Regina kamçıyı indirmeden önce bir an duraksadı ama Sebastian onay verircesine kafasını sallayınca cesareti yerine geldi. Alt dudağını ısırıp kamçıyı kadının kızarıklıklarla dolu kalçalarına indirdi.

"Daha sert vurabilirsin," dedi Sebastian.

Acaba onu izlemek Sebastian'ı tahrik ediyor muydu? İlişkilerinin bu daha açık ve iletişimsel halinden ilham alarak aklından geçeni ona sormaya karar verdi. "Bunu seksi buluyor musun?"

Sebastian kafasını iki yana salladı.

"Hayır." Sonra ona yaklaşıp fısıldadı. "Benim için ne seksi olurdu biliyor musun? Gözlerini bağlayıp seni şuradaki sıraya kelepçelemek ve itirazlarına aldırmadan külotunu yırtıp elime bir kürek alarak bu amatörlere sıkı bir ders vermek."

Regina'nın nefesi kesilir gibi oldu.

"Şimdi," diye fısıldadı Sebastian. "Bu kadına dört kere vurmanı istiyorum. Sonra buradan gidiyoruz. Ona saymasını söyle."

Regina dehşetle kadına döndü. "Say," dedi sesinin titremesini engellemeye çalışarak. Sebastian'a baktı ve Sebastian kafasını salladı.

Regina bu kez kamçıyı belki yeterince sertçe değil, ama belirli bir güçle indirdi.

"Bir," dedi kadın berrak bir sesle. Sebastian sadece dudaklarını kıpırdatarak *daha sert* dedi.

Regina daha hızlı vurdu ama kamçının kadının teniyle buluştuğunda çıkardığı ses onun için çok fazlaydı. "İki!" diye bağırdı kadın. Regina kolu titreyerek devam etti.

"Boşalt onu," dedi Sebastian. Regina ona çıldırdığını düşünüyormuş gibi baktı. Sonra kamçıyı daha sertçe indirdi. Kadın hafifçe inledi. Regina'dan önceki adam onu daha çok bağırtmıştı ama bu da bir şeydi.

"Üç," dedi kadın daha gergin bir sesle.

Regina ona bir kere daha vurdu ve bu kez gücü kendisini bile şaşırttı. Kadın kendinden geçmişçesine çığlık attı ve sonra çatallanmış bir sesle, "Dört," dedi.

Sebastian kamçıyı Regina'nın elinden alıp onu merdivenlerden yukarı çıkardı.

Dışarıda hava serinlemişti. Regina kıyafetlerine kavuşmanın rahatlığıyla gecenin en zor kısmını ardında bırakıp bırakmadığını düşündü. Ya da belki her şey yeni başlıyordu.

Sebastian onu kulübe getirdiği için memnundu. Kamçı olayının diğer tarafını tecrübe etmesine fırsat tanıdığı için. Regina dominant tarafken zerre kadar tahrik olmamıştı. Birden Sebastian'la arasındaki cinsel dinamiğin yalnızca onu mutlu etmek için razı geldiği bir şey olmadığını, bunun gerçekten ona uygun olduğunu fark etti. Tabii ya, şimdiye dek yaşadığı yoğun zevkten anlamalıydı. Ama diğer tarafa geçene dek asla emin olamamıştı. Şimdi kim olmadığını gördüğü için, cinselliğini daha iyi algılayabiliyordu. Ve kulağa mantıksız gibi gelse de aslında bir dominant olmadığını bilmek Sebastian'a poz vermesini kolaylaştıracaktı. Fotoğraflarda kendini tüm açıklığıyla gözler önüne sermeyecek, yalnızca rolünü oynayacaktı. Kendi cinselliği hala Sebastian'la arasında tatlı bir sır olarak kalacaktı.

Tek endişesi dominant bir karakteri hakkıyla canlandırabilmekti. Şimdi Bettie Page'e daha büyük bir saygı duyuyordu.

Sebastian telefonunu çıkardı.

"Jess," dedi. "Senden bir iyilik rica edeceğim. Yirmi dakikaya bende olabilir misin? Regina'ylayım ve senin dehana ihtiyacımız var."

Regina ona şüpheyle baktığında, göz kırptı.

38. Bölüm

"Yere bak ve kafanı düz tut."

Four Seasons'ı ilk ziyaret edişinde giyinmesine yardım eden İngiliz kızıl, Jess şimdi de Regina'ya ilk profesyonel makyaj deneyiminde eşlik ediyordu.

Regina, Sebastian'ın yemek masası sandalyelerinden birinin arkasına yaslanmıştı. Tepesindeki ışık onu terletiyordu.

"Biraz abartılı olmadı mı?" diye sordu kafasını düz tutmaya çalışırken. Jess gözkapaklarına üçüncü kat farı sürüyordu.

"İnan bana, hayır. Sebastian'ın siyah-beyaz çalışmaktan hoşlandığını biliyorum. Dolayısıyla daha bile çok kontrasa ihtiyacın var. Aynaya baktığında makyajın sana ağır gelebilir ama fotoğraflarda mükemmel çıkacak."

Sebastian mobilyaların yerlerini değiştirerek salonu düzenlemekle meşguldü.

"Dışarıda da birkaç poz çekeceğim," dedi Jess'e. Bu, Regina için yeni bir haberdi.

"Hangi makineyi kullanacaksın? Mark II'yi mi?"

Sebastian kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Galiba evet demek istemişti.

"Kafanı düz tut," diye uyardı Jess. Regina gözlerini aşağı indirdiği için doğruca kadının ince, gri Rolling Stones tişörtünü zorlayan göğüslerine bakıyordu. Acaba Sebastian onunla ne sıklıkta ve yakınlıkta çalışıyordu? Bu tip kıskançlıklar yaptığında kendinden nefret ediyor, ama düşüncelerinin o tarafa kaymasını engelleyemiyordu. Kendini ne zaman güvende hissedeceğini düşündü. Tabii eğer bir gün bunu başarabilirse.

Jess dikkatini yeniden Sebastian'ın yemek masasına yaydığı fırçalara, pudra kavanozlarına, kirpik kıvırıcılara, rimellere ve cımbızlara yöneltti. "Neredeyse bitti," dedi masadan birkaç ruj alıp sonra hepsini geri bırakarak.

Sebastian sonucu görmek için yanlarına geldi. Regina kendini boya küpüne düşmüş gibi hissediyor ve Sebastian'ın tepkisinden çekiniyordu. Ama yüzündeki ifade tüm endişelerini geçirdi.

"Jess, sana güvenebileceğimi biliyordum. Yine sihrini konuşturmuşsun," dedi Sebastian. "Ve sen" -elini Regina'nın kafasına koydu ve Regina ona baktığında gözlerindeki hayranlık kalbinin hızla çarpmasına sebep oldu- "gerçekten çok güzelsin."Regina, Sebastian'ın evinin çatısındaydı. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Ayışığı arkasında kıvrılarak akan Hudson Nehri'ni gümüşe boyamıştı.

Elindeki kamçı Regina'ya artık ağır gelmeye başlamıştı.

"Vücudunu yan çevir, ama bana bak," dedi Sebastian. "Kamçıyı kafanın arkasında tutmaya çalış. Bir elinle sapını, diğer elinle ucunu tut."

Regina, Sebastian'ın dediklerini yapmaya çabaladı. Çekime başlayalı saatler olmuştu ve şimdi hem Sebastian'ın talimatlarına uyup hem de kendinden bir şeyler katması gerektiğini biliyordu. Ve tabii Sebastian en önemli uyarısını ilk başta yapmıştı. En iyi modeller bu işten zevk alanlardı. Anı yaşayanlar. Poz verirken alacakları çek ya da portföylerinyerine kameraya ne sunabileceklerini düşünenler. "Bu işin zevkine varırsan," demişti Sebastian, "muhteşem bir iş çıkarırsın."

Regina ağırlığını bir kalçasına verip fazlasıyla ahlaksızca bir şey yapmaya hazırlanır gibi gülümsedi. Gülümsemesinin gözlerine ulaştığından emindi.

Aynı şekilde birkaç poz verdi ve kamçıyı bir kenara attı.

"Bana kıçını göster," dedi Sebastian.

İki saat önce bu talimat Regina'yı duraksatırdı. Ama şimdi vücuduyla ne yapması gerektiğiyle ilgili fikirlerle doluydu. Çekime korse ve deri etekle başlamıştı. Ama şimdi üzerinde yalnızca siyah korse, şort kesimli, siyah, dantel bir külot ve Carly'yle aldığı platform topuklu botlar vardı.

Regina arkasını döndü ve kamçıyı bacaklarının arasından geçirdi. Sonra sanki bir şeyin ortasında yakalanmış gibi kafasını çevirip Sebastian'a baktı.

İlk bir saat kadar Bettie'nin onun benliğini ele geçirmeye çalıştığını hayal etmişti. Ama şimdi Sebastian'ın fotoğraf makinesiyle kendine özgü bir bağ kurmuştu.

"Kamçıyı bırakıp yere otur," dedi Sebastian.

Onu üstten çekebilmek için bir tabureye çıktı. Regina ona baktığında Sebastian kamerasını yüzüne yaklaştırdı ve sonra tekrar indirdi.

"Kolyen nerede? Bunlarda onu takmanı istiyorum."

"Öyle mi? İçeride. Üzerimi değişirken çıkarmıştım."

"Git al. Bu fotoğraflardaki kadına baktığımda onun benim olduğunu bilmek istiyorum."İpler daha sıkı, gözbağı daha koyu renkli, oda daha soğuktu.

Sanki her şey Regina'ya esas yerini hatırlatmak için yeniden düzenlenmişti. Kulüpte ve fotoğraflarda dominant bir rol oynamasına izin verilmiş olabilirdi ama şimdi Sebastian onu gerçeklere geri döndürmeye kararlıydı. *İkisinin* gerçeğine.

Saat sabahın dördü filan olmalıydı. Regina tıpkı kulüpteki kadın gibi bağlanmıştı. Bir masada yüzükoyun yatıyordu. Bacaklarıyla kolları açıktı. Tamamen çıplaktı ve bu kırılgan durumda bedeni yine o dayanılmaz beklentiyle sızlıyordu. Tek bir dokunuş onu çıldırtmaya yetebilirdi.

Sebastian'ın masanın etrafında dolaştığını duyabiliyordu. Sonra birden arka tarafından içine kayan soğuk metalin baskısını hissetti. Regina inledi ve anal tıkacın verdiği hissi artık tanısa da kalp atışları hızlandı.

"O kadına kaç kez vurdun?" diye sordu Sebastian.

"Dört."

"Biz altı yapacağız."

Regina, Sebastian'ın onu kamçılamasını ya da kırbaçlamasını bekleyerek gerildi. Onun yerine, sert ama lastikimsi bir şeyin arkadan vajinasının dudaklarına baskı yaptığını hissetti. Başta içgüdüsel olarak kendini kastı ama sonra direnmeyi bıraktı ve Sebastian'ın onu o nesneyle yavaşça becermesine izin verdi. Lastikimsi nesne içini bir penis gibi doldurmuştu. Bir çeşit vibratör olmalıydı. Anal tıkaçla birlikte fazla gelmişti ve tam artık dayanamayacağını söyleyecekti ki, Sebastian belirli bir noktasına dokunduğunda zevkle ürperdi. Sonra Sebastian onu hareket ettirmeyi bıraktı ve Regina içindeki nesneyle öylece kaldı. Her yanı zonkluyor, biraz önce hissettiği zevk kasılmasının fazlasını istiyordu. O şeyin içinde olması ama onu becermemesi işkence gibiydi.

"Ah!" Kırbaç en beklemediği anda geldi ve acısı dayanılmazdı. Regina'nın bedeni bir sonraki darbe için kasılırken bacaklarının arasındaki doluluğu ve arka tarafındaki nesneyi tamamen unutmuştu.

İkinci darbe en az birincisi kadar sertti.

"Say," dedi Sebastian usulca. "Üçüncüdesin."

Bu kez acı daha keskin ve yakıcıydı. "Üç," dedi. Tek teselli altıya az kalmasıydı.

"Kaçta kaldığımızı unutursan ya da sayamazsan en baştan başlayacağız," dedi Sebastian. Bu tehdit az kalsın Regina'ya kaçta kaldıklarını unutturuyordu. Bir darbe daha geldi. Bu daha mı yumuşaktı, yoksa o mu uyuşmaya başlamıştı bilmiyordu.

"Dört," dedi sesinin gür çıkmasına uğraşarak. Kulüpteki kadını düşündü. Acaba kendisi yabancıların ona vurmasına katlanabilir miydi?

Kırbacın yere düştüğünü duydu ve sonra Sebastian çıplak eliyle kalçasına sertçe vurdu. Şimdi acı daha geniş bir bölgeye yayılmıştı. Regina o kadar şaşkındı ki neredeyse saymayı unutuyordu. Neyse ki, "Beş," diye inlemeyi becerebildi.

Ve sonra hiçbir şey olmadı. Sebastian'ın tepesinde dikildiğini hissedebiliyor, vücudunun her bir kası sancıyordu. Ama Sebastian ona dokunmadı. Darbelerin yokluğunda, Regina yine anüsündeki ve bacaklarının arasındaki rahatsız edici baskının farkına vardı. Kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Oysa o şeyleri içinden çıkarmak için müthiş bir istek duyuyordu. Belki yeterince kıvranıp debelenirse

başarabilirdi. Ama çok geçmeden bir şeyi fark etti. Eğer Sebastian'ın ona vereceği son acıyı da yaşarsa, içindeki metalle kesinlikle kurtulacaktı. Ve şu anda aklındaki tek şey buydu.

"Vur," diye mırıldandı.

"Efendim?" dedi Sebastian. Regina onu duyduğunu ve bunu özellikle yaptığını biliyordu.

"Tekrar vur."

"Kıçını tokatlamamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedi Regina.

"O zaman kibarca sor."

"Lütfen, bana tekrar vur."

Regina son darbenin en sert olacağını tahmin ediyordu. Yine de, kalçasından bacaklarına doğru yayılan acı o kadar şiddetliydi ki, hayretle irkildi. "Altı," dedi nefes nefese.

Birmişti. Kalbi çarparak bekledi.

39. Bölüm

Sebastian acıyan poposunu usulca ovuşturdu ve sonra anal tıkacı yavaşça çıkardığında, Regina rahat bir nefes aldı. Ardından vibratörün çıktığını hissetti. Ve yine bir bekleme anı. İçindeki nesnelerle Sebastian'ın darbelerinin yokluğu vücudu için adeta bir şoktu. Etrafındaki havayı hissedebiliyor, herhangi bir şekilde dokunulmak için şiddetli bir ihtiyaç duyuyordu. Sebastian elleriyle ayaklarını çözdü. Regina hareket etmekte serbesti ama vücudu ruhani bir şekilde bunu istemiyordu. Kıpırdamadan bekledi. Belki hiçbir şey yapmazsa, Sebastian acıyla baskının yokluğunda vücudunun ihtiyacına bir şekilde cevap verir diye.

"Sırtüstü dön," dedi Sebastian yumuşacık bir sesle.

Regina yavaşça döndü. Sebastian'ın yüzünü görmek terapiyle sarsılan vücudu ve zihni için bir merhem gibiydi. Gözlerini onun üzerinde dolaştırması bile müthiş rahatlatıcıydı ama acısını yalnızca dokunuşları dindirebilirdi. Ve Sebastian tabii ki bunu biliyordu. Nasıl bir kostüm giyerse giysin ya da nasıl poz verirse versin, sonunda onun buyruğu altına girmeye mecburdu.

"Gözlerini kapa ve sakın açma. Yoksa onları bağlamak zorunda kalırım," dedi Sebastian.

Ah, hayır, diye düşündü Regina. Daha ne kadarına dayanabileceğini bilmiyor, tükendiğini hissediyordu.

Yine de, Sebastian'ın dediğini yaparak gözlerini sımsıkı yumdu. Onun kendisinden birkaç adım uzaklaştığını duydu ve gözlerini aralayıp ne yaptığına bakmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Sebastian'ın tekrar yanına geldiğini hissettiğinde, kuştüyü yumuşaklığında bir şey köprücük kemiğinin üzerinde gezindi. Göğüslerine kayıp göğüs uçlarını gıdıkladı ve yavaşça göbek deliğinden bacaklarına doğru ilerledi.

"Bacaklarını aç," dedi Sebastian.

Regina dediğini yaptığında o yumuşak nesne vajinasını okşayıp klitorisini gıdıklamaya başladı. Regina istemsiz olarak kalçalarını yukarı kaldırmıştı. Sonra Sebastian'ın dilinin sıcaklığını hissetti ve adeta gökyüzüne çıktı.

Ona uzanarak inledi. Sebastian'ı üzerine çıkıp onu becermesi için çekiştirdi. Ama Sebastian, Regina'nın arzu dolu ellerini görmezden gelerek parmağıyla az önce dilinin izlediği yolu takip etti. Sonra parmağını içine soktu ve Regina zevkle kıvrandı. Artık orgazma çok yakındı. Klitorisine dokunmak için uzandığını fark ettiğinde şaşırdı. Ama Sebastian elini itti.

"Ayağa kalk," dedi. "Bana yaslan. Ve gözlerini açma."

Regina'nın bacakları titriyordu. Çıplak ayakları sert zemine değdiğinde Sebastian kolunu beline attı ve onu odadan dışarı çıkardı. Regina şimdi koridorda olduklarını biliyordu.

"Gözlerini açabilirsin," dedi Sebastian.

Regina denileni yaptığında Sebastian'ın penisinin sertleştiğini gördü. Onun için hazırdı. Sebastian prezervatif paketini yırtarken Regina'nın elini tutup aletinin üzerine koydu. Regina elini yavaşça hareket ettirerek avcundaki zonklamayı hissetti. Onu ağzına almayı ne kadar istediğini fark edince şaşırdı. Dizlerinin üzerine çöktü ve elini Sebastian'ın kalçasına dayayıp onu kendine çekti. Sebastian inleyerek ağzını doldurdu. Regina henüz bu kadarına hazırlıklı değildi. Hafifçe geri çekildi ve dilini bir süre aletinde gezdirdikten sonra tekrar ağzına aldı.

Sebastian inlediğinde bu zevk sesi içini heyecanla doldurdu. Sebastian çılgınca bir ritimde ağzına girip çıkarken bir eliyle çenesini okşuyordu.

Geri çekilip prezervatifi taktı. Sonra Regina'ya uzandı ve göğüslerini avuçlayıp onu sertçe öptü. Regina aletinin karnına dayandığını hissediyordu. Sebastian birdenbire onu kucakladı ve yatak odasına götürdü.

Sebastian onu sırtüstü yatağa yatırdığında yatak örtüsünün serinliğini hissetti. Daha bacaklarını açmaya bile fırsat bulamadan Sebastian üzerine çıktı ve öylesine aniden içine girdi ki Regina hayretle inledi.

Şimdi Regina'nın zihni yalnızca onunlayken gittiği bir yerdeydi. Sanki diğer tüm düşünceleri askıya alınmıştı. Zevkten titreyen ve rahatlamaya doğru yuvarlanırken yalnızca bunu düşünebilen basit bir yaratığa dönüşmüştü. Sebastian üzerinde gidip geliyordu. Yavaşlamış ve açısını aleti aynı zamanda Regina'nın klitorisini okşayacak şekilde ayarlamıştı. Regina inleyerek tırnaklarını Sebastian'ın kalçalarına geçirdi ve orgazmı tüm vücuduna zevk dalgaları yayarken onu içinde tuttu.

"Gel," diye fısıldadı Sebastian'ın kulağına ve elleriyle sırtını okşamaya başladı. Sebastian yüzünü saçlarına göm-

müştü. Şimdi hareketleri daha sert ve hızlıydı. Nihayet vücudu zevkle sarsıldı ve Regina'nınkinin üzerinde hareketsiz kaldı.

40. Bölüm

Sabahın ilk ışıkları odaya sızdığında Regina başı Sebastian'ın göğsünde yatıyordu.

Uyumaya çalışmışlar ama bir türlü başaramamışlardı.

"İşte ne yapacağım bilmem," dedi Regina.

"Bu geceden sonra ne işi? Hayatta olmaz. Kütüphaneye gitmeyi aklından bile geçirme."

"Gitmem gerek. Hem *istiyorum*. Bak, yaşadıklarımız benim için önemli ama işim de öyle. Kariyerimi mahvetmek istemiyorum."

"Mahvetmeyeceksin ki," dedi Sebastian. "Ara ve kendini iyi hissetmediğini, biraz geç kalacağını söyle."

Regina kafasını salladı. "Tamam ama bunu alışkanlık haline..."

"Sakin ol," dedi Sebastian onu öpücüğüyle susturarak.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sebastian dirseğine dayanarak doğruldu ve Regina'nın yanağını okşadı.

"U-uu. Kulağa çok ciddi geliyor. Ve ilişkimizin yeni şartlarına göre, korkarım sana cevap vermek zorunda kalacağım."

"Doğru."

"Fotoğraflarını çekmeme izin verdiğin için acayip mutluyum. Canlandırmak istediğin karakter konusunda şüphelerim vardı, ama sen harika bir iş çıkardın."

Sebastian'ın sözleri gururunu okşamıştı. Yine de, "Konuyu değiştirme," dedi. "Merak ediyorum da öncesinde tüm bu BDSM oyunları olmadan seks yapabiliyor musun?"

"Tabii," dedi Sebastian. "Ama benim için o tip seks daha çok tek gecelik ilişkiler içindir. Kolayca harcayabileceğim insanlar için."

"Ya kütüphanede gördüğüm kadın?"

Sebastian güldü. "Ben de onu ne zaman soracağını merak ediyordum. Bak, o mükemmel bir örnekti. Aramızdaki yalnızca seksti, özel bir şey değil. Bir kerelik bir şey."

"Bir kerelik," diye tekrar etti Regina. "Daha önce söylediğin doğru mu? Hiç aşık olmadığın?"

Sebastian gerilmişti. Regina bir an fazla ileri gittiğinden endişelendi. Yoksa yine en başa mı döneceklerdi? Sebastian'ın Regina'yı aralarındakini mahvetmemesi konusunda uyarıp evine gönderdiği geceye?

"Hayır," dedi Sebastian. "Tam olarak değil."

Şimdi gerilme sırası Regina'daydı.

"Anlıyorum," dedi nefesini tutarak ve devam etmesini bekledi.

"Sana fotoğrafçılığa nasıl merak saldığımı anlatmıştım. Astrid sayesinde oldu."

"Evet."

"Benden yalnızca birkaç yaş büyüktü. Sanırım babamla evliliğinden çabuk sıkıldı. Babamın tonla parası vardı ve yakışıklı bir adamdı ama onunla kulüplerde takılacak ya da Roseland'de konsere gidecek biri değildi. Onun için bazen

babam ona çok işi olduğunu ya da yorgun olduğunu söylediğinde Astrid yanında beni götürürdü."

"Hım," diye mırıldandı Regina. Gözlerinin önünde dünyanın en ünlü mankenlerinden biriyle New York'un altını üstüne getiren, ergenlik çağındaki Sebastian'ın görüntüsü belirdi.

"Galiba benim de yalnızlıktan sıkıldığımı biliyordu. Arkadaşlarım vardı ama tek çocuktum. Ve ailemin parası beni bir şekilde yaşıtlarımdan ayırıyordu. Astrid'le bir sürü ortak noktamız vardı. Sonra bana fotoğraf makinesini nasıl kullanacağımı öğretti ve beni birkaç çekimine götürdü."

"Evet, bunu söylemiştin."

"Ve ona aşık oldum."

Regina boğazına bir yumru takıldığını hissetti. "Yani... herhalde bu platonik bir aşktı, öyle değil mi? Sonuçta sen daha çok gençmişsin."

Sebastian bir an duraksadı. "Hayır, sevgiliydik."

Regina doğrulup yüzünü görebilmek için ona döndü. "Sahi mi?" Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Sebastian'ın böyle ciddi bir konuda şaka yapacak hali yoktu ya? Ama buna inanamıyordu. Babasının karısıyla aşk yaşayan bir delikanlı...

"Evet, ona çılgınca aşıktım. O ne hissediyordu bilmiyorum. Belki de bana yalnızca fiziksel bir çekim duyuyordu. Beni hoşça vakit geçirebileceği bir oyuncak olarak görüyordu. Ama sonuçta tedbirsiz davrandık ve babam bizi yakaladı. Beni evden attı. Evlatlıktan reddetti."

Regina ne söyleyeceğini bilmiyordu. Acaba bunun ne kadarı ortalığa dökülmüştü? Ama eğer herkesçe duyulmuş bir şey olsa, Carly ya da Margaret ona mutlaka söylerdi.

öyle değil mi?" Kafasını tekrar Sebastian'ın göğsüne yasladı.

"Çok üzüldüm. Bunu... hayal bile edemiyorum. İlişkiniz herkes biliyor muydu? Yani çevreniz ve diğer insanlar?"

"Hayır." Regina, Sebastian'ın onu daha sıkıca sardığını hissetti. "Babamın medyada bir sürü dostu vardı. Tabii parası da. Kimse onunla uğraşmaya cesaret edemedi. Ama annem biliyordu. Babama ona söylememesi için yalvardım. Düşünsene, onun evliliğini yıkan kadın şimdi de oğluyla beraberdi. Hayatım boyunca bir tek bundan utandım. Ama babam beni dinlemedi ve anneme beni evlatlıktan reddettiğini söyledi. Maddi desteğini tamamen kesmeye kararlıydı."

"Nasıl yani? Bir daha sana hiç yardım etmedi mi? Ama daha çok gençtin, öyle değil mi?"

"Hayır, etmedi. Ama anneme ailesinden kalan para vardı. Tabii babamla boşandığında da hatırı sayılır bir nafaka almıştı. Yani babamın maddi desteğini kesmesi beni etkilemeyecekti. Sanırım anneme de onun için anlattı. Beni daha iyi cezalandırabilmek için." Aradan bunca yıl geçmişti ama Regina şimdi bile Sebastian'ın sesindeki pişmanlığı duyabiliyordu.

"Ama seni evden atmadı mı? Sonuçta annene bir şekilde söylemek zorunda kalmayacak mıydın?"

"Babamla durmadan didişirdik. İnan bana, bunu açıklamanın bir yolunu bulurdum."

"Öyleyse neden babanla yaşıyordun?"

"Boşanmadan sonra annem yurtdışına ailesinin yanına gitti ve neredeyse bir yıl dönmedi. Fazla seçeneğim yoktu. Döndükten birkaç ay sonra da bu olay patladı zaten. Ve bu kez hepsi benim hatamdı."

"Ah, Sebastian. Sen yalnızca bir çocuktun. Astrid de çok gençti."

"Babamın evinden taşındıktan sonra annem her duşa çıkışımda onu görmeye gittiğimden şüpheleniyordu ve haklıydı. Bu yüzden annemle de aram bozuldu. Durmadan ona yalan söylüyor, onunla tartışıyordum. Sonra kendini öldürdü."

Regina nefesini tutmuştu. Sebastian'a bakmak için kafasını kaldırdı. Gözyaşlarını güçlükle tuttuğunu fark edince şok oldu.

"Sebastian, sakın bana kendini suçladığını söyleme."

Sebastian, "Yok, suçlamıyorum," dedi ama yüzü aksini söylüyordu.

Regina uzanıp yanağını öptü ve ağzına Sebastian'ın daha fazla tutmadığı gözyaşlarının tuzlu tadı geldi. Kollarını ona doladı ve onu sımsıkı tuttu. Sebastian yüzünü saçlarına gömmüş. Regina'ya sanki hayatı buna bağlıymışçasına sıkı sıkı sarılmıştı.

"Senin hatan değil," dedi Regina kafasını okşayarak. Sözleri adeta bir gözyaşı sağanağını serbest bırakmıştı. Sebastian tıpkı küçük bir çocuk gibi, sarsılarak ağlıyordu. Regina acısını dindirebilmek için her şeyi yapabileceğini düşündü.

"Temsilcim yayıncılardan Astrid fotoğraflarımı kitap haline getirme konusunda teklifler alıyor. Ama bunu yapamam. Artık onlara bakmak bile istemiyorum. Onları Manning-Deere sergisinde kullanmak zorunda kaldım çünkü galeri öyle istedi. Ve belki de hayatımda bir daha asla elde edemeyeceğim bir sergi fırsatını geri tepemezdim. O zamandan beri o düzeyde fotoğraflar çekemedim. Moda editörleri aradaki farkı anlamıyor ama sanat dünyası biliyor."

"Neden öyle diyorsun? Dergilerdeki çalışmalarını gördüm. Sonra burada, yan odalakileri de var."

"Evet, idare ederler ama özel değiller. Ve kesinlikle yaratıcı da değiller. Bunu bir daha Astrid kadar iyi bir modelle çalışamamama bağlıyordum. En azından, kendimi böyle avutuyordum. Ama şimdi gerçeği biliyordum. O fotoğraflar muhteşem çünkü ona aşıktım ve duygularım işime yansımıştı. İşte bu yüzden senin fotoğraflarını çekmeyi bu kadar istedim, Regina."

"Neden?" diye sordu Regina nefesini tutarak.

Sebastian kafasını kaldırıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Regina nabzının hızlandığını hissetti. Sebastian'ın kirpikleri ıslanmıştı ve Regina dudaklarını onlara bastırmamak için kendini zor tutuyordu.

"Çünkü Astrid'den beri ilk kez birine aşık oldum."

41. Bölüm

Regina kütüphanenin önündeki merdivenlerin dibinde durup Sebastian'a el sallamak için döndü. Sebastian, Mercedes'in camını indirip "Seni alttda alırım," diye seslendi.

"Tamam," dedi Regina ve siyah arabanın 5. Cadde trafiğine karışmasını izledi.

Aklı bir karış havadaydı. Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Ama vücudu oyunbozanlık ediyordu. Her yeri ağrıyordu. Sırtı, ayakları, kolları, Poposu. Cesaret aslanının önünde durup -yoksa Sabır mıydı?- topuklu ayakkabılarının bantlarını düzeltti, çantasını omzuna astı ve önündeki basamaklara baktı.

Öğleyi biraz geçiyordu. Yedide telefonunun alarmıyla uyanmış ve Sloan'a kendini iyi hissetmediğine, biraz geç kalacağına dair bir mesaj bırakmıştı. Sonra on bire kadar yine uyuyup irkilerek uyanmış ve hayatının en hızlı duşunu almıştı. Sebastian onu kendi dolabına yollamış. Regina orada üzerlerinde hala etiketleri duran Prada bir etekle gömlek bulmuştu. Hızla giyinmiş ve Sebastian arabayı çılgınca kullanarak onu öğle tatilinden önce kütüphaneye yetiştirmişti.

Geniş salonu serin ve sessizdi. Regina derin bir nefes alıp kendisine her şeyin iyi olacağını söyledi. İmkânlar hâlâ olabilirdi. Dokuz randevusu olabilirdi. Güçlü kalabilirlerdi.

Ama randevevini birda çıkarken boynundaki ağır kil- haplayıp zıplıyordu.

Sloan'ın ofisinin kapısı açıktı ve Regina'yı hemen fark etti.

"Bakın kim nihayet yatağından çıkıp varlığıyla bizi şereflendirmeye karar vermiş!" dedi. Regina artık müdürünün bu alaycı tarzına alışmıştı. Yutkunup hiçbir şey söylemedi. Sloan'ın mavi gözlerindeki nefret görülecek gibiydi.

Kadın sol ayağıyla bronz bacağında tempo tutarken parmağındaki kocaman pırlanta, ışığı yakalayarak parlıyordu. Regina büyülenmişcesine, buna dalıp gittiğini fark etti.

"Gerçekten çok özür dilerim," dedi kendini Sloan'ın gözlerine bakmak için zorlayarak. "Bir daha olmayacak. Hem hak geldim ve istersen bugün fazla mesai..."

Sloan'ın gözleri Regina'nın boynuna kaydı. Regina asma kilitle oynadığını fark ederek hemen elini indirdi.

"Beni gerçekten hayalkırıklığına uğrattın," dedi Sloan buz gibi bir sesle. "Bu göreve başvuranların en iyilerinden biriydin ama kesinlikle tek aday değildin. Beni neden seni seçtim biliyor musun? Sebep diplomanı ya da referansların değildi. Çünkü bana işini her şeyin üzerinde tutacak bir kız gibi geldin. Görevine saygı duyacak..."

"Zaten duyuyorum, Sloan. İşimi seviyorum. Hayatım boyunca böyle bir işin hayalini kurdum. Dört yıllık üniversite hayatımda hep bu günleri bekledim. İşe bir gün geç kalmanın sorumsuz biri olduğum anlamına gelmez. Teslimat Masası ruhsatı işlemi kayıtlarıyla yerinde gerçekleştirmem. Kurumun ruhsatlarıyla ilgili çok çalışmam ve ..."

"Kovuldun," dedi Sloan.

Regina şok olmuştu. Kadının sözünü kesecekti. Sloan belli ki halinden memnunsuydu. Zaten onu kovmak için tüm bahane arıyordu ve nihayet bulmuştu. Regina tüm saldırganlığı öfkeye dönüştü.

"Bu gerçekten işimle mi ilgili?" diye sordu. Ürkek kişiliğini kesilmiş, kalbi birden atmaya başlamıştı. "Yoksa benim Sebastian'a olan hislerimle mi?"

"Konuyu istediğin kadar saptırabilirsin. Bu sonucu değiştirmeyecek. Sebastian Barnes'a gelince, o bu kütüphanenin maaşlı bir çalışanı değil ama ben öyleyim. Kimi istersem onu işe almakta ve kovmakta özgürüm. Eğer kararlarımı sorgulamaya kalkışırsan, sonunda sen pişman olursun." Carly eve akşamüzeri dörtte geldi ve Regina'yı kanepede otururken bulunca küçük bir şaşkınlık çığlığı attı.

"Burada ne işin var?" diye sordu. Elleri alışveriş torbalarıyla doluydu. Kapıyı kapayacağım derken bir iki tanesini yere düşürdü.

Regina saatlerdir başına gelenleri sindirmeye çalışıyordu ama ev arkadaşının sorusunu cevaplandırmaya dili varmadı. Hâlâ şoktaydı. Sloan onu kovduktan sonra, o kadar sarsılmıştı ki masasının altındaki kitaplarını bile almadan çıkmıştı. Üstelik Alex'le Margaret'e veda da etmemişti.

Margaret'i düşünmek boğazına bir yumru oturmasına sebep olmuştu. Kendine Margaret'in zaten gideceğini hatırlattı. Ve sonra, iki hafta sonraki Genç Aslanlar galasını kaçıracağını düşündü.

Okulda onca yıl boyunca partilemek yerine not ortalamasını yükseltmeye bakmıştı. Sanki attığı her adım onu gerçek bir kütüphanede çalışmaya daha çok yaklaştıracakmış gibi. Sonra soğuk ve yağmurlu mart günlerinde New York Halk Kütüphanesi'nde iş görüşmesine gelmişti. Ve nisanda İnsan Kaynakları'nın onu aramasıyla hayatı değişmişti. Şimdi hepsi, tüm hayalleri yok olmuştu işte.

"Kovuldum," dedi nihayet.

Carly'nin ağzı hayretle açıldı.

"Şaka yapıyorsun." dedi. Tipik Carly tepkisi. Bir Whole Food torbasını açıp Regina'ya bir muffin uzattı. Regina kafasını iki yana salladı. Hem teklifini geri çevirmek, hem de şaka yapmadığını belirtmek için.

"Maalesef, hayır."

"Neden? Ne oldu?" Carly kendini kanepeye attı.

Regina ne cevap vereceğini bilemiyordu. *Dur bir düşüneyim, müdürümün eski sevgilisiyle yattım. İşe durmadan geç kalıyordum ve aklım akşamki seksin sarhoşluğuyla bir karış havada oluyordu...*

"Uzun hikaye," dedi.

"Dinliyorum." Carly o sırada çalmaya başlayan cep telefonunu bile duymazdan geldi.

Regina derin bir nefes aldı.

"Birkaç kere geç kaldım."

Ev arkadaşı omzunu silkti. "Eee, ne olmuş yani?"

"Ve görünüşe bakılırsa, müdürümle Sebastian eskiden..." İmalı bir şekilde sustu.

"Haydi canım!" dedi Carly öne eğilip gözlerini kocaman açarak.

"Evet."

"İnanamıyorum! Ah, Regina. O ilk gün kapımı çaldığında bunları yaşayacağın kimin aklına gelirdi? O kadar sessiz, saf ve ürkektin ki. Şimdi kendine bir bak. Süper giyiniyorsun, New York'un en seksi heriflerinden biriyle düzüşüyorsun ve hayatında tanıdığım herkesten daha çok drama var..."

"Bir noktayı kaçırıyor olmayasın? İşimi kaybettim. Şu anda işsizim. Panik yapmamaya çalışıyorum ama New York'a bu iş için taşındım. Maaşım olmazsa ne yaparım?"

"Bir kere, sakin ol. Başka bir iş bulursun. Birilerini aramamı ister misin?"

"Hayır... Yani bilmiyorum. Ben kendi işimi istiyorum. Hayatım boyunca kütüphaneci olmak istedim. Biliyorum, sana aptalca ve sıkıcı geliyor ama benim için önemli."

Carly'nin bakışları yumuşadı. "Pekala, tamam. Yapabileceğim bir şey olursa haber ver. Kirayı da dert etme. Biliyorsun, paraya ihtiyacım yok. Bir ev arkadaşım olmasının tek sebebi, ailemin bu şekilde güvende olduğumu düşünmesi."

Regina ona şaşkınlıkla baktı. "Teşekkürler, Carly. Ama şimdi kendimi daha kötü hissediyorum. Sana yeterince göz kulak olamadım."

Carly güldü. "Boşversene. Onun için bütün mesaini bana harcaman gerekirdi."

"Ciddiyim," dedi Regina. "Teşekkür ederim. Ama sana yük olamam. Hemen bir iş bulacağım."

"Sebastian ne dedi?"

"Daha ona söylemedim."

"Neden? O senin için birileriyle görüşebilir."

Regina henüz Sebastian'a söylememişti çünkü başı her derde girdiğinde ona koşuyormuş gibi görünmek istemi-

yordu. Yatak odasında çaresiz olmak umrunda değildi. Ama gerçek hayat farklıydı.

Carly sanki aklından geçenleri okumuş gibi, "Bak," dedi "Sebastian'ın seni güçsüz görmesini istememeni anlıyorum. Ve haklısın. Ama adam seni gerçekten önemsiyor. Geçen gece tartışmanızdan sonra buraya geldiğinde anladım."

Regina kafasını salladı. "Beni önemsediğini biliyorum. Bir süre bundan emin olamadım ama şimdi biliyorum. Tabii ona söylemek zorundayım ve söyleyeceğim. Yalnızca olanları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı." Saatine baktı. "Bir saate beni kütüphanenin önünden almaya gelecekti. Daha fazla oyalanmasam iyi ederim." iPhone'una uzanıp Sebastian'ın numarasını çevirdi. Doğruca telesekretere bağlandı.

"Açmıyor. İyisi mi gidip onu aslanların önünde bekleyeyim."

"Aslanlar?"

"Evet, bilirsin işte. Hani merdivenlerin dibindeki büyük aslan heykelleri?"

Carly kafasını iki yana salladı. "Kusura bakma Regina ama benim kütüphanelerle pek işim olmaz."Regina, Sebastian gelene dek aslanların orada gizlenmeyi düşünüyordu. Ama metrodan altıya çeyrek kala inmişti ve orada hiçbir şey yapmadan duramayacağına karar verdi. Gidip Margaret'le konuşacaktı. Yaşlı kadının ev numarasını bilmiyordu. Margaret'in bir e-mail adresi olduğundan da emin değildi. Hatta işteki son gününün hangisi olduğunu bile bilmiyordu. Birden onu bir daha göremeyeceğini düşünerek panikledi. Saçmaladığını biliyordu ama Regina'yı Sloan'a rastlama riskini bile göze alıp kütüphaneye yönlendiren bu korku oldu.

Bir an güvenlik görevlilerinin onu dışarı atacağıyla ilgili bir paranoyaya kapıldı ama sonra buranın halka açık bir yer olduğunu hatırladı. Yalnızca kovulmuştu, tutuklanmamıştı. Ona her sabah selam veren güvenlik görevlisi muhtemelen işten atıldığını bile bilmiyordu.

Yanılmamıştı. Regina kapıdan girerken adam ona el sallamakla yetindi. Regina giriş salonunda koşturarak yan merdivenden dördüncü kata çıktı.

Barnes Odası'nın önünden geçerken gözlerini kaçırdı. Sloan orada Sebastian'la neler yaptıklarını bilseydi, onu haftalar önce kovardı.

Arşiv odasının kapısı açıktı. Regina, Margaret'i korkutmamak için önce kapının çerçevesini tıklattı. Cevap alamayınca içeri girdi.

"Margaret?" diye seslendi.

"Buradayım."

Regina onu yüksek bir merdivenin tepesinde ağır bir kitabı en tepedeki rafa koyarken buldu.

"Dikkat et. Dur yardım edeyim," dedi hemen yanına koşarak.

Margaret aşağı baktı. "Burada ne yapıyorsun? Sen kapı dışarı edilmemiş miydin?" diye sordu gülümseyerek.

Regina ona hayretle bakakaldı.

"Aman," dedi Margaret, "bu tip dedikoduların ne kadar çabuk yayıldığını bilirsin."

Yavaşça merdivenden indi. "En sevdiğim raflara uzanmanın bir gün zevkten çok zahmete dönüşeceğini söyleseler, hayatta inanmazdım." Nefes nefese kalmıştı. Elbisesindeki tozları silkeledi. "Eee, hayatım, neler oldu, anlat bakalım."

"Korkunçtu," dedi Regina gözyaşlarını tutmaya çalışarak. Zaten son beş saattir sürekli bu çaba içindeydi. "Bir gün işe gelmedim ve bugün geç kaldım. Ama bence gerçek sebep Sloan'ın Sebastian'la ilişkimi kıskanması."

Margaret kafasını salladı. "Seni uyarmıştım."

"Biliyorum. Bana kolyeden bahsettiğin gün."

"İtiraf etmeliyim ki işin buraya varacağını ben bile tahmin etmiyordum."

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Referansa ihtiyacın olursa, adımı verebilirsin. Burayı Sloan yönetiyor olabilir, ama ben de birkaç kapıyı açacak kadar tecrübeliyim. Belki seni bir edebiyat derneğine aldırabiliriz."

"Ah, Margaret. Harikasın." Margaret kolunu onun omzuna attı ve Regina sakinleşmek için birkaç derin nefes aldı. "Son günün ne zaman?" diye sordu. "Bugün seni burada bulamayacağımdan ve bir daha görüşemeyeceğimizden korktum."

"Genç Aslanlar galasının olduğu cuma. Ama boşuna endişelenmişsin. Bana istediğin zaman Twitter'dan ulaşabilirsin."

"Twitter mı?"

"Evet. Ya da yeni kitap eleştirileri blogumdan."

"Senin kitap blogun mu var?"

Margaret evet dercesine kafasını sallayıp bir kalem kağıt aldı. Numarasını yazdı ve Regina'ya verdi. "Yakında görüşürüz. Bundan sonra ne yapacağına karar vermeden önce oturup salim kafayla iyice bir düşün. Bazen hayatta bir sonraki bölüme geçmek bile yeterince heyecanlıdır."

"Ama sen son elli yıldır aynı işte sin."

"Evet ve ben değişikliklere ayak uydurabiliyorsam sen haydi haydi yaparsın." Margaret mavi gözleri ışıldayarak Regina'nın elini sıktı.

"Beni korkutan değişiklik değil, başarısızlık."

"Gerçekten başarısız olup olmadığını ancak zaman söyleyebilir. Bir ya da beş, on yıl sonra bugün yaşadıklarını nasıl göreceğini kim bilebilir ki? Belki de hayatının dönüm noktasındasın."

42. Bölüm

Regina kütüphaneden çıkar çıkmaz Mercedes'i gördü. Şoför koltuğunda Sebastian vardı.

Aradaki mesafeye rağmen, Regina merdivenlerden inerken Sebastian'ın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Yaklaştığında Sebastian inip kapıyı tuttu. Sırf onu görmek bile Regina'nın içini rahatlatmıştı. İşten atıldığından beri zihnini kemiren panik hissi yok olmuştu.

Sebastian ona çabucak sarıldı ve Regina arabaya bindi. Sebastian tekrar direksiyona geçtiğinde, Regina, "Sana ulaşmaya çalıştım," dedi. "Ama telesekretere bağlandı."

Sebastian trafiğin yoğun olduğu orta şeride geçerken kafasını salladı. "Kusura bakma. Bütün gün dün gece çektiğimiz fotoğraflarla uğraştım. Hiçbir şeyin aklımı dağıtmasını istemedim." Gözlerini yoldan ayırıp Regina'ya kocaman gülümsedi.

"Nasıl çıkmışlar?" diye sordu Regina gergin bir sesle.

"Az sonra kendi gözlerinle göreceksin."

Sebastian'ın heyecanı o kadar bariz ve bulaşıcıydı ki, Regina hafifçe gülümsedi.

"Tamam."

Sebastian elini sıktı. "Eee, nasıl gidiyor?"

Bir sorun olduğunu sezmiş miydi? İşten atıldığı yüzünden belli miydi? "Sloan beni kovdu," dedi.

Sebastian güldü. "Bunu yapamaz."

"Öyle bir yapar ki," dedi Regina birden öfkelenerek. "O benim patronum. Sen hiç dokuz-beş bir işte çalışmadığın için anlamazsın tabii."

"Onunla konuşurum," dedi Sebastian sanki çözemeyeceği herhangi bir sorun olamazmış gibi.

"Hayır!" Bu düşünce Regina'yı dehşete düşürmüştü. "Sakın öyle bir şey yapayım deme. Sloan'ı beni yeniden işe almaya zorlasan bile, bu benim için korkunç olur. Kendimi bir zavallı gibi hissederim. Lütfen, karışma."

Tam işten çıkış saati olduğu için 5. Cadde'nin trafiği resmen duruyordu. Sebastian batıya saptı.

"Bu konuda sana katılmıyorum," dedi. "İşini geri istiyor musun, istemiyor musun?"

"Anlamıyorsun, Sebastian. Her şeyi mahvettim. Bu işi hayatta her şeyden daha fazla istiyordum."

"Kovulmayı hak edecek bir şey yapmadın."

"Belli ki yapmışım. Sloan seni kıskandı ve bir fırsatını yakalar yakalamaz beni kovdu. Her şey o kadar aptalcaydı ki." Regina yine gözyaşlarına boğulacağını hissettiği için sustu.

"Kötü ofis politikası," dedi Sebastian. "Benimle olduğuna pişman mısın?"

Regina kafasını iki yana salladı. "Hayır. Asla."

"Zaten aksini bile düşünsen, o fotoğrafları gördükten sonra fikrini değiştirirdin."Regina, Sebastian'ın yemek masasına oturmuş, önündeki siyah beyaz fotoğraflara bakıyordu. Bunlardaki güzel, kendinden emin ve fazlasıyla seksi yaratığı neredeyse tanıyamayacaktı. Bir şekilde Bettie Page'e dönüşmüştü. Ama ondan daha karanlık ve tehlikeli görünüyordu.

Her bir fotoğrafta farklı bir katmanı ortaya çıkmış gibiydi. Sebastian'ın onları diziş sırası otorite ve tutkunun giderek artışını çarpıcı bir şekilde gözler önüne seriyordu.

Hem huzursuz edici, hem de heyecan vericiydiler.

"İnanamıyorum," dedi Regina usulca.

Sebastian arkasında turlayarak ara sıra omzunun üzerinden fotoğraflara bakıyordu. "Ben biliyordum," dedi. "Kendini baskı altında hissetmemen için seni zorlamadım. Ama sonuçta ortaya özel bir şey çıkacağını tahmin ediyordum." Bir iskemle çekip Regina'nın yanına oturdu ve elini tuttu. "Ve haklıydım."

"Ne kadar çoklar."

"Garanti olsun diye hep bir sürü çekerim ve içlerinden en iyilerini seçerim. Ama bunların hepsi birbirinden güzel. Bazen koca çekimden ancak beş fotoğraf çıkar. Dolayısıyla fazla bir seçeneğim kalmaz. Ama bunlar gerçekten inanılmaz." Birden yüz ifadesi ciddileşti. "Hiçbir konuda endişelenmeni istemiyorum. İşinle ya da benimle ilgili. Anlıyor musun?"

Regina'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Regina midesinde yine o tanıdık çırpınmayı hissetti. Sebastian'ın gözleri her zamanki gibi tutkuyla yanıyordu. Ama bu kez onlarda farklı bir şey daha vardı. Regina, Sebastian'ın ilk kez ona hayranlık ve takdirle baktığını fark etti.

Sebastian başını yana eğip boynunu öptüğünde Regina heyecanla ürperdi. Ona doğru eğildi ve Sebastian kollarını

beline doldu. Regina onun kokusunu içine çekti. Önceki geceden hala her yeri sızlamasına rağmen şehvetin tüm vücuduna yayıldığını hissetti.

Sebastian sanki haftalardır ayrıymışlar gibi onu oburca öptü. Suyeninı açtı ve bluzunun altından, sertleşen göğüs uçlarını okşadı. Regina hafifçe inlediğindeyse bluzunun birkaç düğmesini koparacak kadar haşin bir şekilde açtı.

Sebastian'ın dudakları ve dili bir süre göğüslerinde oyalandı. Başta göğüs uçlarını hafifçe yaladı ve sonra onları acıtırcasına emdi. Regina parmaklarını Sebastian'ın saçlarına geçirmişti. Vücudunun kendisinin en büyük düşmanı olduğunu düşündü. Sebastian onu becereli yirmi dört saat bile olmamasına ve her yeri acıyla sızlamasına rağmen onu deliler gibi istiyordu. Bacaklarının arasındaki kaygan ıslaklığı hissetti ve tutkuyla kıvrandı.

Sebastian ayağa kalktı. Regina ıslanıp moraran göğüs uçlarını yalayan havayı hissetti. Sonra Sebastian fotoğrafları yana itti ve Regina'yı kucaklayıp masaya yatırdı. Eteğinin düğmelerini açıp külotuyla birlikte yere attı.

"Kenara gel," dedi tutkudan boğuklaşan bir sesle. Regina hafifçe kayıp bacaklarını aşağı sarkıttı. Sebastian tekrar iskemleye oturarak bacaklarını ayırdı ve vajinasını boydan boya yaladı. Regina inleyerek kasıldığında parmağını içine soktu.

"Ah," dedi Regina nefes nefese. Sebastian parmağını içine sokup çıkarırken dili klitorisinin üzerindeydi. Regina elleriyle Sebastian'ın saçlarına yapışmış, pelvisini hızla ve belirli bir ritimde hareket ettiriyordu. Zihni tıpkı bir motor gibi uğulduyor, düşünceleri dağılıp anlamsızlaşıyordu. Sebastian üzerine çıkıp penisi vajinasını zorladığında,

Regina arzudan çılgınca titremeye başlamıştı. Bir an önce içine girmesini istiyor, bu yakıcı boşluğa daha fazla katlanamayacağını hissediyordu. Bacaklarını biraz daha açıp onu kalçalarından tutarak kendine çekti. Sebastian'ın yine onunla oyun oynayacağından korktu. Artık bekleyecek hali kalmamıştı. Neyse ki, Sebastian merhametli davranıp içine girdi. Bu hiç o kadar hızlı ve sertti ki, Regina anında vajinasının kasıldığını hissetti. Şiddetli bir orgazmla sarsılırken, bir an kontrolünü kaybedeceğinden korktu. Anlamsız sözler haykırıyor, Sebastian bir şeyler mırıldanıyordu. Yüzünü Regina'nın yanağına dayamıştı. Sonunda onun mırıltıları da bir haykırışa dönüştü ve ardından Regina'yı şaşırtacak şiddette bir zevk fırtınasına kapıldı. Her şey bittiğinde, Sebastian sert masaya sırtüstü yuvarlandı ve Regina ona sokuldu.

"Galiba yürüyemeyeceğim," dedi şakayla karışık.

Sebastian onu kendine çekti. "Ben seni taşırım." Ve Regina onun şaka yapmadığını biliyordu.

43. Bölüm

Regina, Batı 4. Sokak'ın köşesindeki Front Page Kitapları'nın önünden defalarca geçmişti. Burasın Manhattan'daki son birkaç bağımsız kitapçıdan biri olduğunu biliyordu. Sebastian'ın evinde geçirdiği dört geceden sonra, o sabah kendi evine dönerken vitrinde Genç Aslanlar Roman Ödülleri adaylarının listesini gördü. Finalistlerden birini o tavsiye etmişti. Regina bunun bir işaret olduğuna karar vererek camlı kapıyı itti. Kapıdaki çan şıngırdarken şişman bir sarman koşarak yanına gelip ayaklarına sürünmeye başladı.

Regina eğilip kedinin yumuşacık kafasını okşadı. Sarman kuyruğunu havaya dikmiş, bacaklarının arasında dolanıyordu.

"Merlin, buraya gel," diye seslendi tezgahın arakasındaki kadın.

Bir tişörtle kot giymiş ve bir sürü turkuaz takı takmıştı. Otuzundan yaşlı görünmüyordu ama saçları neredeyse tamamen kırlaşmıştı. "Afedersin," dedi Regina'ya. "Bugünlerde neyi var bilmiyorum. On yıldan sonra birdenbire bütün müşterileri karşılamaya karar verdi ve herkesin bundan hoşlanmayabileceğini biliyorum."

Kadın yanına gelip gürültüyle gırıldayan kediyi kucağına aldı. "Aradığın özel bir şey var mı? Yardım edebileceğim bir şey?"

Regina buraya neden geldiğinden emin değildi. Ama kadın yardım etmeyi teklif ettiğinde, birden sormuverdi.

"Elemana ihtiyacınız var mı acaba?"

"Olabilir," dedi kadın. "İş tecrüben var mı?"

"Ben kütüphaneciyim." Bunu söylemek Regina'ya kendini iyi hissettirmişti.

"Ah, zavallı kütüphaneciler," dedi kadın. "Bugünlerde hepsi zor durumda. Yakında ortalıkta ne kütüphane kalacak, ne de kitapçı. Tarih bunu medeniyetimizin çöküşü olarak hatırlayacak. Bilirsin bir medeniyeti sanatıyla değerlendirirsin, politikasıyla değil derler. Ya da öyle bir şey işte."

"Vitrindeki Genç Aslanlar Roman Ödülleri aday listesini gördüm."

Finalistleri seçen kurulun bir parçası olduğundan söz etmedi.

"Adın ne?" diye sordu kadın.

"Regina Finch."

"Telefon numaranı bırak, Regina. Ortağımla konuşayım, seni ararım. Ya da en iyisi..." Kadın Merlin'i yere bırakıp tezgaha dönerken Regina'ya onu izlemesini işaret etti. Bir çekmeceyi açtı ve Regina'ya bir kartvizit uzattı.

"Ben, Lucy," dedi. "Bana özgeçmişini e-mail at."

"Harika," dedi Regina heyecanını gizlemeye çalışarak. "Hemen atarım. Teşekkürler!"

Kitapçıdan çıktığında hızlı adımlarla evine yürüdü. Son iki haftadır eve doğru düzgün uğramamıştı ama bugünü ciddi bir iş arama günü ilan etmişti ve Front Page

Kitapları'nın iyi bir başlangıç olduğunu düşünüyordu. Özgeçmişini Lucy'ye gönderecekti ve bunu görüşmelerinden beş dakika sonra yapmasının dışarıdan nasıl görüneceği umrunda bile değildi. Regina kitapları özlüyor ve onlara yakın olabileceği bir işte çalışmak istiyordu. Sebastian'a defalarca açıklamaya çalıştığı gibi, bunu yalnızca ihtiyaçtan değil, aynı zamanda çok istediği için yapıyordu.

Merdiveni çıkarken Carly'nin evde olduğunu umdu. Onunla günlerdir konuşmamıştı.

"Naber, yabancı?" dedi Carly, Regina içeri girer girmez. Regina birden suçluluk duydu. Önceki gece Sebastian'la bir filme gittiklerinde, Carly, *beni hemen ara* diye mesaj atmış ve Regina cevap yazmayı unutmuştu.

"Selam," dedi. "Kusura bakma, dün gece sana mesaj atamadım. Sinemadaydık ve..."

"Boşveeer," dedi Carly elini sallayarak. "Sebastian'la aşk yuvana kapanınca beni unuttun tabii. Bu arada annen aradı. Herhalde on dokuz kere filan."

Regina iç çekti. İşten atıldığından beri annesiyle konuşmaktan kaçıyordu. İşsiz kaldığını itiraf ederse, annesinin onu eve döndürmek için elinden geleni ardına koymayacağını biliyordu.

"Of, kusura bakma," dedi.

Carly yalandan öfkelenmiş gibi yapıp tehditkar bir tavırla parmağını salladı. "Ya şu kadına cep telefonu numaranı ver, ya da *ben* vereceğim!"

İşte o zaman Regina, Carly'nin sol elinin yüzük parmağındaki kocaman pırlantayı fark etti.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Carly'nin yanına koşup elini yakalayarak. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Carly gülümseyerek kafasını salladı. "Dün gece teklif etti. Sana o yüzden mesaj attım."

Regina arkadaşına sarıldı. "Tebrikler," dedi gözleri mutluluk gözyaşlarıyla dolarak. Ama sonra aklına tamamen bencilce bir düşünce geldi:Zaten işsizdi, şimdi bir de evsiz kalacaktı.

Telefonu çaldığında Carly'yi bırakıp çantasını açtı.

"Afedersin," dedi, "bir dakika. Alo?"

"Neredesin?" diye sordu Sebastian. Biraz nefes nefese kalmış gibiydi.

"Evde. Neden?"

"Bir taksiye atla ve 66'yla Madison'ın köşesinde buluşalım."

"Şimdi mi? Ama daha yeni geldim," dedi odasına gidip kapıyı kapayarak. "Ayrıca bir yere özgeçmişimi göndereceğim ve..."

"Uzun sürmez. Sonra istersen seni evine bırakırım."

"66'yla Madison'ın köşesinde ne var?"

"Gaultier'nin butiği."

Regina kafasını iki yana salladı. "Bizim Gaultier'de ne işimiz var?"

"Sana mükemmel bir elbise buldum," dedi Sebastian sanki bu dünyanın en olağan şeyiymiş gibi.

"Sebastian, benim Gaultier bir elbiseye ihtiyacım yok." Modadan zerre kadar anlamasa da, Jean Paul Gaultier'yi ve kışkırtıcı tasarımlarını biliyordu. Madonna'nın 1990'lardaki efsanevi Blond Ambition turnesinin kostümlerini o hazırlamıştı. Sırf bu bile Gaultier'yi tanıması için yeterli bir sebepti.

"Tabii ki var," dedi Sebastian. "Genç Aslanlar gala gecesine ne giyeceksin?"

Regina telefonu kulağından uzaklaştırıp sanki Sebastian onu görebiliyormuşçasına kaşlarını çattı. Sonra telefonu tekrar kulağına dayadı. "Ben kovuldum, unuttun mu?"

"Eee? Yine de bana eşlik etmeyecek misin? Şimdi hemen bir taksiye atla. Galiba çıplak halinden daha seksi tek şey o elbiseyi giymiş halin olacak."

Regina gülümsedi. "Tamam. Beni orada bekle. Hemen geliyorum." Telefonunu kapadı ve özgeçmişini yollamak için dizüstü bilgisayarını açtı. Sebastian'ın sözünü ettiği, tasarım bir elbiseden çok kostümdü. Boyundan yere kadar tamamen siyah dantelden oluşuyordu. Kıvrık yakası ve küçük, manşetli kollarıyla muhafazakarlıkla flört ediyordu. Ama kumaş üzerine ikinci bir ten gibi yapışmıştı. Bacaklarını sarıyor ve sonra zarif bir dantel yığını şeklinde ayaklarına yayılıyordu.

"Nasıl? Müthiş seksi, öyle değil mi?" diye sordu onlara yardımcı olan satış görevlisi. Marcel adında cılız bir Afrikalı Amerikalıydı. Kısacık kestirdiği saçlarını beyaza yakın bir sarıya boyatmış, gözlerine siyah kalem çekmişti. Regina fotoğraf çekiminden beri makyaj malzemelerine merak salmıştı. Adama kaleminin markasını sormamak için kendini zor tuttu.

"Kesinlikle," dedi Sebastian başıyla onaylayarak.

Regina aynada kendine baktığında onlara katılmadan edemedi. Elbise göz alıcıydı ve sanki onun için özel dikilmişti. Tek bir sorun vardı.

"Ama içi çok gösteriyor," dedi son derece bariz olanı dile getirerek.

"Astar diktirebilirsiniz," dedi Marcel yavaşça. Ve sonra bunu kutsal bir şeye saygısızlık sayıyormuş gibi dudak-

ların büzdü. "Gerçi Bay Gaultier bu elbiseyi podyumda sergilediğinde, dantelin tül gibi incecik oluşunu özellikle vurgulamak istemişti." Büyük beyaz kataloglardan birini alıp onlara Gaultier'nin sonbahardaki defilesinde görücüye çıkan elbiseyi gösterdi. Manken onu kırmızı bir sutyen ve tangayla giymişti.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Regina. "Katılacağımız etkinlik bir *kütüphanede*." Bunu özellikle Sebastian'a bakarak söylemişti.

Marcel kafasını salladı. Regina'nın çekincesinin modasal kaygılardan değil, yalnızca davet mekanıyla ilgili olduğunu anlayınca daha bir sempatikleşmişti. "Eğer fazla risk almadan bu görüntüyü korumak isterseniz, içine korse şeklinde bir sutyenle kısa bir şort giyebilirsiniz. Kırmızı tercih edebilirsiniz ya da hiç risk almayayım diyorsanız, siyahı."

Sebastian'ın şık iç çamaşırlarına meraklı ve bunları ona hediye etme tutkusu malumdu. Regina'nın artık geniş bir iç çamaşırı koleksiyonu vardı ve aralarından istediği rengi seçebilirdi.

"Kırmızı," dedi Sebastian gülümseyerek.

"Siyah," dedi Regina kollarını kavuşturarak.

Sebastian, Marcel'e baktı. "Alıyoruz."Barneys, Calvin Klein ve Tod's'un yanından geçerek, el ele Madison'dan aşağı doğru yürüdüler. Regina omzundaki Gaultier elbise çantasını düzeltti.

"Bunu beni buraya çağırmadan da alabilirdin," dedi.

Sebastian ona hayatında duyduğu en saçma şeyi söylemiş gibi baktı. "Sana denetmeden mi?"

"Eskiden bu seni asla durdurmazdı."

"Tamam, beni köşeye sıkıştırdın. Seni görmek istedim."

"Daha sabah ayrıldık!"

"Evet," dedi Sebastian. "Çok oldu."

Regina gülümseyip kafasını salladı. Yürürlerken bir kadın önce Sebastian'a ve sonra ona baktı. Regina ikisi beraberken insanların onlara Sebastian'ı magazin dergilerinden tanıdıkları için mi, yoksa yalnızca yakışıklı oldukları için mi baktığını asla kestiremiyordu. Ya da belki birbirlerine çılgınca aşık iki insanın görüntüsü yeterince ilgi çekiciydi.

"Beni galaya götürmenin iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu. "Sloan çıldıracak."

"İnan, Sloan'ın ne düşündüğünü daha az umursayamazdım. Bence sen de kafana takma. Ona seni kovmasıyla ilgili neler düşündüğünü söylememenin tek sebebi senin bunu istememen."

"Orada kendimi rahatsız hissedeceğim."

Sebastian durup ona baktı. "Sakın. Sen de herkes kadar oraya aitsin. Bu etkinliğe emek verdin ve o ödül törenine katılmaya hakkın var."

Regina, Sebastian'ın haklı olduğunu biliyordu. Sloan'ın düşüncelerine bu kadar önem vermemeliydi. Artık onun için çalışmıyordu. Galada boy göstermek Sloan'la hesaplaşmanın en iyi yolu olabilirdi.

"Ayrıca," dedi Sebastian yüzünü ellerinin arasına alıp onu dudaklarından öperek "benim orada olmam gerek. Birinciyi ben açıklayacağım. Ve eğer ben gidiyorsam, sen de geleceksin. Seni daima yanımda istiyorum."

Öpüşmeleri giderek daha ateşli bir hal aldı. Regina vücudunu onunkine yapıştırdı. İlk kez insanların onlara neden baktıklarını biliyordu.

44. Bölüm

Kütüphanenin asil güzelliği gece bambaşka bir hal almıştı.

Astor Salonu, Roma dönemi esintileri taşıyan büyük şamdanların beyaz mermerlerde dramatik gölgeler oluşturduğu, son derece görkemli bir yerdi. İki yüz elli konuk için kurulan yuvarlak masalarla Regina her gün Teslimat Masası'na gitmek için geçtiği bu salonu güçlükle tanımıştı.

Aslında bu durum işine geliyordu. Burayı yabancı bir mekan olarak hayal etmek sakinleşmesine yardımcı oluyordu.

Sebastian'ın kolunda yürürken, içinden Genç Aslanlar galasında kendini rahatsız hissetmesi için hiçbir sebebi olmadığını tekrar etti. O artık işe ilk başladığı günkü şaşkın ve mahcup kız değildi. Hatta pek çok bakımdan, Sloan'ın iki hafta önce işten çıkardığı kadın da değildi. Sebastian'ın aşkı -şimdi bunun bir aşk olduğundan emindi, derin ve yoğun bir aşk- varlığını bile bilmediği bir Regina'yı ortaya çıkarmıştı.

"Kokteyl saatini es geçersen bu etkinlikler daha bir katlanılabilir oluyor," dedi Sebastian ona göz kırparak. Siyah smokiniyle erkek güzelliğinin somut bir örneği gibiydi. Regina ona gülümsedi. Louboutin'larıyla Sebastian'dan

yalnızca birkaç santim kısaydı. Yine de, Sebastian kolayca kafasının tepesini öpebiliyordu ve *New York* dergisinden bir fotoğrafçı fotoğraflarını çektiğinde tam da bunu yapıyordu. Birden patlayan flaş Regina'yı irkiltmişti.

"Buna alışsan iyi edersin," dedi Sebastian ama Regina neyi kastettiğini anlamamıştı. Etrafta magazincilerin ilgisini çekebilecek başka bir sürü insan vardı. Salonun ön tarafında New York'un genç sosyetiklerinden oluşan bir grup neşeyle sohbet ediyordu. Aktör Ethan Hawk (her zamanki salaş tarzında yakışıklı, ama Regina'nın düşündüğünden çok daha yaşlı görünüşlüydü), Julianne Moore (ametist rengi, ipek elbisesi içinde göz alıcıydı) ve Maroon Five'ın solisti Adam Levine de oradaydı. Smokin ceketi dövmelerini gizlediği için herhangi bir New York'ludan hiçbir farkı yoktu. Ünlü biri olduğunun tek göstergesi yanındaki ince, uzun kızıl sarışındı. Regina onu Times Square'deki Calvin Klein iç çamaşırları reklam panolarından tanıyordu. İyi ki Sebastian onu bu kostümü giymesi için zorlamıştı. Daha basit bir elbiseyle kendini kuğuların arasında çirkin ördek yavrusu gibi hissedecekti. Alışkanlıktan, parmakları dantel yakasının içinde kalan zincirde dolaştı.

Gizlice etrafına bakındı. Sloan'ın onu hazırlıksız yakalamasını istemiyordu. Ama kalabalığın arasında onun yerine Margaret'i görünce kendi kendine gülümsedi. Yaşlı kadın finalistlerden biriyle sohbet ediyordu. Uzun, siyah, payetli elbisesi ve boynunu süsleyen iri incilerle son derece asil görünüyordu. O da aynı anda Regina'yı görüp yanlarına geldi.

"Seni burada gördüğüme hem şaşırdım, hem sevindim," dedi.

"Ben de seni. Galaya gelmeyeceğini sanıyorum," dedi Regina elini Margaret'in omzuna koyarak.

"Ah, planım öyleydi. Ama emekliliğimin şerefine bana bir ödül vereceklermiş. Gelmemek ayıp olurdu." Sebastian'a dönüp içtenlikle gülümsedi. "Nasılsın, Sebastian? Ne kadar şıksın. Ve her geçen yıl annene daha çok benziyorsun. Buradaki çalışmalarını görseydi seninle gurur duyardı."

Regina bu yorumu nasıl karşılayacağını bilemeyerek Sebastian'ın elini sıktı. Ama yüzüne baktığında, gözlerinin mutlulukla ışıldadığını gördü.

"Şimdi eğer izin verirseniz," dedi Margaret, "bir garson bulup bana bu saçma kokteyller yerine doğru düzgün bir beyaz şarap getirmesini söyleyeceğim."

Regina birden tanıdık bir ses duydu. "Finch!" Arkasını döndüğünde Alex'in zayıf, kısacık saçlı, dövmeli bir kızla onlara yaklaştığını gördü.

Regina kurye kızı hemen tanımıştı.

"Aramıyorsun, yazmıyorsun... Amma hayırsız çıktın yahu." Alex sadece şaka yaptığını belirtmek için gülümsedi.

"Evet, her şey biraz ani oldu. Alex, bu, Sebastian. Sebastian, bu, Alex ve...

"Marnie," dedi genç kız elini uzatarak.

Regina, Sebastian'ın koluna dokundu. "Marnie senin küçük notlarınla, paketlerini bana ulaştırıyordu," dedi ve Marnie'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Sen *o* musun?" diye sordu Sebastian'a. "Dostum, bahşişler için teşekkürler. Çok kıyak adamsın. Bak bunu sayende yaptırdım." Kolunun iç tarafındaki yeni dövmesini gösterdi. Bir yazıydı: *Zihin kendine özgü bir yerdedir ve orada*

bir cenneti cehenneme, bir cehennemi cennete dönüştürebilir.

"Milton'ın *Paradise Lost*'undan," dedi gururla.

"Biliyor musun, seni yanlış değerlendirmişim," dedi Alex, Regina'ya. "İşe girdikten üç ay sonra şutlandığına göre harbiden zorlu bir hatun olmalısın."

Regina buna nasıl yanıt vereceğini bilemedi. Bu arada Marnie, Alex'i onaylarcasına kafa sallıyordu.

"Kusura bakmayın, bizim biraz daha dolaşmamız gerekiyor," dedi Sebastian, Regina'nın elini sıkarak. Regina kafasını kaldırdığında Sebastian ona göz kırptı.

Kısa boylu ama etkileyici görünümlü, kır saçlı bir adam Sebastian'la konuşmak için yanlarına geldi. Onu önce Regina gördü ve Sebastian adamı fark eder etmez yüzü mutlulukla aydınlandı.

"Gordon," dedi. "Nasılsın? Seni kız arkadaşımla tanıştırayım, Regina Finch."

Regina adamla el sıkışırken Sebastian'ın kelime seçimine gülümsüyordu. "Regina, bu da, Gordon Mortimer. Taschen'in editörü."

Regina, Taschen'i biliyordu. Belki de dünyanın en büyük fotoğraf, sanat ve tasarım kitapları yayıncısıydı. Sebastian'ın evinde onlardan hatırı sayılır bir koleksiyonu vardı: Dali, Helmut Newton, David LaChapelle, Roy Lichtenstein.

"Sebastian, Manning-Deere'deki sergini gördüm. Harika bir iş çıkarmışsın. Temsilcinle görüştüm ama yorumsuz kaldı. Seninle bir kitap yapmayı çok isterim. Sana bundan söz etti, değil mi?"

Sebastian kafasını salladı. "Evet, gururum okşandı. Ben de seninle bir projede yer almayı isterim. Ama Astrid Lindall fotoğraflarının ilk kitabım için uygun olduğundan emin değilim."

"Aklında başka bir şey mi var?"

"Belki."

"Gelecek hafta öğle yemeğine çıkmaya ne dersin?" Adam, Regina'ya gülümsedi ve Sebastian'ın elini sıktı. "Detayları sabırsızlıkla bekliyorum."

Gordon Mortimer yanlarından uzaklaştığında, Regina, Sebastian'a döndü.

"Bu çok heyecan verici," dedi elini sıkarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Sonra konuşuruz."

Kalabalığın arasında ilerlediler ve Regina birden onu gördü. Daha doğrusu, Sloan'ın ölümcül bakışlarını bir buçuk metre öteden hissetti. Tıpkı vahşi doğadaki bir hayvan gibi onun kendisini gözlediğini sezdi ve döndüğünde Sloan'la göz göze geldi. Eski patronu, sümsük görünüşlü bir adamla birlikteydi. Regina, adamın, Sloan'ın nişanlısı Harrison olduğunu tahmin etti.

Sloan'la bir an birbirlerine baktılar ve Regina hemen gözlerini kaçırdı ama mesaj alınmıştı. Sloan'ın bu pis bakışlarının tek bir anlamı olabilirdi: *Partimden defol git, sürtük.*

"Ah, Tanrım," dedi nefes nefese.

"Ne oldu?" diye sordu Sebastian.

"Sloan."

"Aldırma. Seni böyle sarsmasına izin veremezsin. Ve onu bütün gece görmezden gelemezsin çünkü bizim masada."

Masaları sahneye en yakın olandı. Gecenin şeref konuklarıyla birlikte oturacaklardı. Regina Sebastian'la kütüphane başkanının arasındaydı. Tam karşısında oturan Ethan

Hawke, masadakileri 1999'daki ilk Genç Aslanlar galası anılarıyla eğlendiriyordu. Regina ortadaki kalla zambaklarının yüzünden aktörün yüzünü göremiyor ama anlattıklarını ilgiyle dinliyordu. Ve Ethan Hawke'un yanındaki Sloan etrafındakilere belli etmemeye çalıştığı bir öfkeyle köpürüyordu.

Ethan'ın ilk galada yaşanan ve son anda önlenen aksiliklerle ilgili hikayesi bittiğinde herkes kahkahalarla güldü. Harrison da masadakilerin neşesinden cesaret bulup Sloan'ı ailesiyle ilk kez tanışmaya, İngiltere'ye götürüşünü ve birlikte ailenin geleneksel tilki avına katılışlarını anlatmaya başladı. Sloan dışında herkes gülüyordu.

"Ben Sloan'a daima rahat olmasını, endişelenmemesini söylerim. Yine de o hep endişelenir ve sonuçta her şey harika gider," dedi Harrison.

"Belki de benim endişelerim sayesinde harika gidiyorlardır," diye yapıştırdı Sloan. "Tabii ben onları endişe yerine çaba ve çok çalışma olarak adlandırmayı tercih ediyorum."

Masadakiler Sloan'ın gerginliğini sezdiyse bile tepki vermediler. Ethan son projesiyle ilgili soruları yanıtlıyordu. *Before Sunset*'in devam filmini çekecekti. Regina birden heyecanlanmıştı. Az kalsın lafa karışıp o filmi ne kadar beğendiğini söyleyecekti. Onu çok gençken izlemişti. Belki de o zamanlar filmin nostaljik keşifler, kaçırılan fırsatlar ve asla unutulmayan ödünlerle ilgili ana fikrini yeterince iyi kavrayamamıştı. Ama Paris'i görmekle ilgili hayalini *Before Sunset*'e borçluydu. Sebastian'a bundan söz etmeliydi. Belki bir gün birlikte giderlerdi.

Masanın altından elini tutan Sebastian, Adam Levine'in kız arkadaşıyla sohbet etmekle meşguldü. Anlaşılan birkaç ay önce *W* dergisi için bir çekim gerçekleştirmişlerdi. Kısa bir süre önce Regina onları kıskanır, kendini güvensiz hissederdi. Ama artık Sebastian'ın kalbindeki ve kamerasının önündeki yerinden emindi. Ne konuştuklarına kulak kabarttığında Sebastian'ın mankene ondan söz ettiğini fark edip gülümsedi.

Kütüphane başkanı, masadakilerden izin istedi. "Gösteriyi başlatmak gerek," dedi ve birkaç adım ötedeki kürsüye çıktı.

Başkan mikrofona eğilip konuklara On Dördüncü Geleneksel Genç Aslanlar Roman Ödülleri galasına hoşgeldiniz dediğinde salondaki uğultu kesildi. "Birinciyi açıklamadan önce, tüm mütevelli heyetine teşekkür etmek istiyorum. Her biri bu akşamki etkinliği her zamanki programımızın altı ay öncesine alabilmek için büyük bir fedakarlık örneği sergiledi."

Salonda coşkulu bir alkış koptu. "Şimdi sizlere heyet başkanımız, Sebastian Barnes'ı takdim etmek istiyorum."

"Hemen dönerim," diye fısıldadı Sebastian ona ve kürsüdeki başkanın yanına gitti. Karşılıklı iltifatlar edildi, gereken takdimler yapıldı ve nihayet finalistlerden biri ilk romanından bir bölüm okumak için kürsüye çıktı.

Regina, Sebastian'ın rahat ve kendinden emin tavırlarını hayranlıkla izledi. Salondaki bütün kadınların gözleri ona kilitlenmişti. Özellikle de karşısındaki sarışının. Sebastian masaya geri dönerken Regina'nın içi gurur ve aşkla doldu.

Sebastian oturmak yerine hafifçe sırtına dokundu.

"Gel, biraz hava alalım," dedi.

Başka bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Regina onu kürsüde izledikten sonra Sebastian'la biraz yalnız kalabil-

mek için sabırsızlanıyordu. Giriş salonunda kısa ama ateşli bir öpüşme hayal etti.

Sebastian elinden tutup hızla yürümeye başladı ve binanın kapısına çıkana dek tek kelime etmedi.

Gece havası her zamankinden serindi. Regina elinde olmadan titreyince Sebastian ceketini çıkarıp omuzlarına koydu.

"Orada çok otoriter görünüyordun," dedi Regina.

"Gerçekten otoriter olmak istediğimde nasıl göründüğümü en iyi sen bilirsin."

Regina gülümseyip kafasını salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sebastian ona dönüp omuzlarını sıvazladı.

"Isındın mı?"

"Evet," dedi Regina gülerek. Araba farlarının ışıkları 5. Cadde'yi aydınlatıyordu. Regina derin bir nefes alarak doğudan esen meltemi içine çekti.

"Gordon Mortimer'ın ne söylediğini duydun mu?" diye sordu Sebastian.

"Evet, tabii. Gerçekten çok heyecanlı. Bunu biliyor muydun? Bana hiç söylemedin."

Sebastian evet dercesine kafasını salladı. "Temsilcim birkaç hafta önce söyledi. Ama elimde o kitaba koymak isteyeceğim türden bir çalışmam yoktu. Taschen gibi bir yayınevine amatörce bir şeyler sunamazdım."

"Nasıl istersen, ama eminim, bu teklifleri her daim geçerli olacaktır. Hazır olduğunda, onlarla tekrar görüşebilirsin."

"Ben de seninle bunu konuşmak istiyorum. Aslına bakarsan, doğru zamanı bekliyordum, ama bu akşam Gordon'a rastlamak tesadüf oldu."

Regina ona soru sorarcasına baktı. "Neler oluyor? Beni endişelendiriyorsun."

"Ona senin fotoğraflarını göstermek istiyorum. Beraber çıkaracağımız kitap için."

Regina nefesini tuttu. Elini göğsüne bastırıp sakinleşmeye çalıştı.

"Sebastian, onları yalnızca kendin için çektiğini söylemiştin. Bizim için," dedi. Heyecandan dili dolanmıştı. Sebastian'ın onu anladığından bile emin değildi.

"Biliyorum ve istersen öyle kalırlar. Ama onlar benim çektiğim en iyi fotoğraflar. Sana hissettiğim aşk ve tutkuyu tüm çıplaklığıyla yansıtıyorlar. Şimdiye kadarki fotoğraflarımda eksik olan şeyi. Seni seviyorum, Regina."

"Ben de seni," dedi Regina ve Sebastian onu kollarına aldı. Regina, kırmızı rujunun Sebastian'ın beyaz gömleğine bulaşmamasına dikkat ederek başını göğsüne yasladı. O anda ona beslediği hisler öylesine yoğundu ki, birden kararını verdi.

Birlikte yaptıkları şeyden gurur duyuyordu. O fotoğraflar buldukları orta yolun elle dokunulabilir bir sonucuydu. Hem kendilerini hem birbirlerini sevebilecekleri bir yer buluşlarını temsil ediyordu. Sebastian'ın çektiği fotoğrafların utanılacak bir yanı yoktu. Dolayısıyla aralarında kalmaları için ısrar etmek istemiyordu. Ve belki, onları Sebastian'a tamamen teslim etmezse, bir bakıma ondan kaçmış, kendini geri çekmiş olacaktı.

Regina, Sebastian'ın ona tamamen sahip olmasını istiyordu.

"Fotoğrafları ona gösterebilirsin," dedi.

Sebastian geri çekilip yüzüne baktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben seni her halükarda çok seviyorum." Böyle dese ve ölçülü davranmaya çalışsa da heyecanını gizleyemiyordu.

"Hiçbir şeye mecbur olmadığımı biliyorum," dedi Regina. "Bunu ben istiyorum."

Sebastian bakışlarını yere indirdi ve tekrar gözlerinin içine baktığında Regina hayretle irkildi. Sebastian'ın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Hayatıma girdiğin için çok şanslıyım, Regina. Ve bunu yalnızca o fotoğraflar için söylemiyorum."

Regina bir mutluluk sarhoşluğu içinde ona sokuldu.

Sebastian geri çekildi ve ona küçük, mavi bir kutu uzattı. Bir Tiffany's kutusu.

"Nedir bu?" diye sordu Regina. Sebastian'ın ona asma kilitli kolyeyi hediye ettiği geceyi anımsamıştı. Sebastian gözlerinde muzip bir ışıltıyla gülümsedi. Regina çabucak beyaz kurdeleyi çözdü ve kutunun kapağını açtı. İçinde platin bir anahtar vardı. Dört santim kadardı ve üzeri pırlantalarla kaplıydı. Regina bunu kaldırdığında bir zincire takılı olduğunu fark etti.

Sebastian ellerini boynuna uzatıp kolyesini çıkardı. Regina zincirin boynundan kayışını hissetti ve Sebastian bunu avcuna bastırdı.

"Artık yenisini takmanı istiyorum," dedi ve anahtarlı kolyeyi boynuna geçirdi. "Kutuda başka bir şey daha var."

Kolye kutusunun kadife astarı boştu. Regina şaşkınlıkla ona baktığında Sebastian bunu alıp astarını kaldırdı. Altında eski, sıradan bir ev anahtarı vardı.

"Bu ne?" diye sordu Regina şaşkınlıkla.

"Evimin anahtarı," dedi Sebastian. "Ev arkadaşın evlendiğinde kalacak yeni bir yere ihtiyacın olacak."

Regina suratındaki aptalca sırıtışın mutluluk kıkırdamalarına dönüşeceğini hissedince eliyle ağzını kapadı.

"Bu evet mi demek?" diye sordu Sebastian.

Regina gözlerini kocaman açarak kafasını salladı.

Sebastian onu usulca dudaklarından öptü ve geri çekildi. "Tabii bazı ev kurallarım var. Neyse ki itaatkar birisin."

"Ah, öyle miyim?"

"Evet," dedi Sebastian boynunu öperek. "En azından yatak odasında."

Regina'yı elinden tutup merdivenlerden inmeye başladı.

"Şimdi gidemeyiz," dedi Regina.

"Elbette gidebiliriz."

"Margaret'in ödülünü aldığını görmek istiyorum."

"Beni bu şeyin sonuna kadar burada oturtmaya kararlısın, ha?"

Regina gülümseyerek kafasını salladı.

"Pekala, beni galanın sonuna kadar burada oturtabilirsin," dedi. "Ama eve gittiğimizde, bir hafta oturamamanı garantileyeceğimden emin olabilirsin."

"Vaatler, vaatler," dedi Regina ona yaslanarak.

Birlikte el ele kütüphaneye geri döndüler.

tg: @serserikitap